

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ДА СЕ ВЛЮБИШ В НЕГОДНИК

Част 7 от „Семейство Малъри-Андерсън“

Превод от английски: Любители, 2008

chitanka.info

ПРОЛОГ

Дъждът не успя да отмие смрадта или да понамали горещината. Ставаше даже още по-зле. Боклукът беше събран на купчини отстриани на тясната уличка — кутии, развалена храна, кашони, счупени чинии, всякакви захвърлени неща, които на никого не трябваха вече. Жената и детето пропълзяха в един от по-големите кашони, на върха на камарата от боклук, за да се скрият. Детето не знаеше защо трябва да се скрият, но усещаше страха на жената.

Този страх беше там непрекъснато, в думите ѝ, в нейния глас, в треперещата ръка, с която държеше детето и го влачеше от уличка на уличка през нощта. Винаги само нощем и никога денем, когато можеше да срещнат други хора.

Жената ѝ каза да я нарича госпожица Джейн. Детето си помисли, че би трябвало да знае това име, но не го помнеше. То не помнеше дори собственото си име, затова когато жената я нарече „момиче Дани“, детето реши, че сигурно така се казва.

Госпожица Джейн не беше нейната майка. Когато Дани я попита тя отговори:

— Не, аз съм твоята бавачка.

На Дани дори не ѝ дойде на ум да попита какво е „бавачка“, защото звучеше като нещо, което тя би трябвало да знае. Госпожица Джейн беше с нея от самото начало. Откакто се помнеше, което всъщност означаваше от няколко дни. Тя се бе пробудила, лежейки до жената в една уличка, много напомняща на тази, и двете целите изцапани с кръв, и оттогава те постоянно бягаха и се криеха. Повечето от кръвта беше на госпожица Джейн. Някой беше забил нож в гърдите ѝ, а имаше и други рани, където бе намушкана повече от веднъж. Тя беше успяла да извади сама ножа от гърдите си, когато се събуди и не обърна внимание на останалите си наранявания. Нейната единствена грижа беше детето, и тя се зае да спре кръвта, която се процеждаше от тила на Дани, както и да се погрижи да изчезнат бързо от това място.

— Защо се крием? — попита Дани, когато вече беше абсолютно сигурна, че правят точно това.

— За да не те намери.

— Кой?

— Не знам, дете. Мислех, че е само крадец, решил да не оставя никакви свидетели след себе си, но вече не съм толкова сигурна. Има много хора, които искат да те намерят. Но аз успях да те измъкна и ще се погрижа за теб. Той няма да те нарани отново, обещавам ти.

— Не помня да са ме наранявали.

— Паметта ти ще се върне, момиче Дани, не се тормози сега, макар че ще е по-добре това да не стане скоро. За теб е по-добре, че в момента не помниш нищо.

Дани не се тревожеше, от това, че не помни нищо от преди момента, в който видя кръвта. Твърде малка бе, за да се притеснява, какво ги очаква. Нейните единствени грижи бяха глада и неудобствата, и това, че госпожица Джейн не се бе събудила, откакто заспа миналата нощ.

Бавачката ѝ изглежда мислеше, че ще намерят нещо полезно в планините от боклук около тях, но още беше твърде слаба, за да претърси мястото. Посред нощ те бяха пропъзели в този кашон и госпожица Джейн бе проспала целия ден.

Отново беше нощ, а тя продължаваше да спи. Дани я раздруса, но госпожица Джейн не помръдна. Тя бе студена и вкочанена. Дани не знаеше какво значи това, не знаеше, че госпожица Джейн бе мъртва и ужасната миризма наоколо идва от нея.

Дани пропъзля навън, за да се възползва от дъжда, който да отмие засъхналата кръв по тялото ѝ. Тя не обичаше да е мръсна, и не искаше да свиква с това. Отчайващо беше, че помни такива неща, а не може да си спомни нищо по-важно.

Предположи, че може да претърси боклука, както бе решила госпожица Джейн, но не бе сигурна, че ще намери нещо, което да ѝ бъде полезно. Тя събра няколко неща, които сметна за интересни: мръсна парцалена кукла, на която ѝ липсваше едната ръка, мъжка шапка, с която да предпази очите си от проливния дъжд, една нащърбена чиния, която да ползват за ядене, намери и липсващата ръка на куклата...

Вчера госпожица Джейн бе продала един пръстен, за да се нахранят. Това беше единственият път, когато се осмелиха да се появят на улицата посред бял ден. Тя се беше увила плътно с шала, за да прикрие кървавите петна по дрехите си. Дани не знаеше дали дойката ѝ има други пръстени, които да продаде, и не бе помисляла да попита. Но това беше последният път, когато ядоха. Из боклука имаше доста развалена храна, но въпреки глада си, тя не можа да я докосне. Не защото беше придирчива, а защото нямаше представа какво е да си отчаян, пък и миризмата ѝ беше противна.

Вероятно щеше да умре от глад, притисната в кашона до тялото на госпожица Джейн, чакайки я да се събуди, ако не бе чула шума от някой друг, който също ровеше в боклука през нощта и който бързо се приближаваше към нея. В действителност, това беше момиче на не повече от дванадесет години, но все пак бе по-голяма и Дани я помисли за възрастен човек.

За това и тонът ѝ бе почтителен, щом се обърна към нея:

— Добър вечер, госпожо.

Момичето се стресна.

— К'во прайш навън под дъжда, момиче?

— Откъде знаете името ми?

— А?

— Това е името ми. Момиче Дани.

Момичето се изкикоти.

— По-скоро само половината ти име, драга. Наблизо ли живееш?

— Не, не мисля, че живея наблизо.

— Тогаз къде е майка ти?

— Мисля, че вече не е жива — насили се да отговори Дани.

— Ник'ви роднини? Ник'ви близки? Твърде хубавичка си, та да те зарежат съвсем сама. С кой си тука?

— Госпожица Джейн.

— Ето виждаш ли? — каза бодро момичето. — И къде е тя?

Дани посочи към кашона зад нея, а момичето се намръщи със съмнение. Погледна внимателно вътре и бавно се плъзна в кашона. Дани не искаше да се връща отново вътре, затова остана на място. Вън при боклука миришеше по-малко, отколкото в кашона.

Когато момичето се показа отново, пое дълбоко дъх и потрепери. После погледна надолу към Дани и леко ѝ се усмихна.

— Горкичката, само нея ли имаши?

— Тя беше с мен, когато се събудих. И двете бяхме ранени. Тя каза, че раната на главата ми е отнела спомените ми, но, че ще си ги върна някой ден. Тя каза, че трябва да се крием постоянно, за да не може мъжът, който иска да ни нарани, да ни намери.

— Е т'ва е срамота. Дали пък да не та взема у дома с мен? Не че е истински дом, просто място дет има много деца като тебе без хора, дет да се грижат за тях. Ама добре сме си. Ние всички са издържаме сами, дори и малчуганите кат теб. Момчетата претърсват джобовете, същото правят и момичетата, ако не са достатъчно големи да изкарват парите си по гръб, както ще правя скоро и аз, ако онова копеле Дагър каже тъй.

Последното беше казано с такова отвращение, че Дани полюбопитства:

— Това лоша работа ли е?

— Много гадна, скъпа, може да ти докара сифилис и ранна смърт, но к'во му дреме на Дагър, докато си получава мангизите.

— Тогава не искам да идвам. Ще си остана тук, благодаря.

— Не мойш — започна момичето, но после се замисли. — Слушай, имам една идея. Ще ми се и аз да го бях напрайла, макар да не знам, к'во щеше да стане. За мене е късно, но не и за тебе, ако та мислят за момче.

— Но аз съм момиче.

— Разбира се, че си, малката, но може да ти вземем едни панталони, да кръцнем косата ти, и... — момичето се изкиска. — Няма да има нужда да му казваме к'во си ти. Ще те види в панталони и веднага шъ та помисли за момче. Шъ бъди като игра на криеница. Много забавно, шъ видиш. И ти сама шъ решиш с к'ва работа да се захванеш, кат пораснеш, а не да вярваш, че има само една работа за теб, ако си момиче. Та как ти звучи, а? Ще пробваш ли?

— Не мисля, че съм играла някога на криеница, но имам желание да се науча, госпожо.

Момичето завъртя очи.

— Говориш много изискано, Дани. Не знайш ли някъв друг начин, по който да говориш?

За малко да каже „Не, не мисля“, но вместо това поклати засрамено глава.

— Тогаз по-добре не говори, докато не си научиш да говориш кат' мен? Не щем всеки да гледа към теб кат' си отвориш устата. Не са плаши, аз шъ тъ научъ.

— Госпожица Джейн ще може ли да дойде с нас, след като се почувства по-добре?

Момичето въздъхна.

— Тя е мъртва. Твърде много рани, явно не е имала никакъв шанс. Покрих я с онзи огромен шал. Е, недей да плачиш сега. Имаш мене да се грижа за тебе.

ГЛАВА 1

Джереми Малъри и преди беше ходил в разни отвратителни кръчми, но тази очевидно бе от най-противните. Нищо чудно, че се намираше в един от най-лошите бедняшки квартали на Лондон — свърталище на крадци и главорези, проститутки и диви гамени, които без съмнение щяха да са следващото поколение лондонски престъпници.

Той всъщност не би дръзнал да влезе по-навътре в квартала. Ако го направеше, вероятно никой от семейството му нямаше да чуе за него нищо повече. Но кръчмата, в покрайнините на това свърталище на крадци, беше построена там точно заради неподозиращите нещастници, които искаха да пийнат няколко чашки, да похарчат малко пари и, ако са достатъчно глупави, да си наемат стая за през нощта, за да се приберат ограбени до шушка, дори и без риза на гърба си.

И Джереми бе платил за стая. Не само това, той бе решил да покаже благосклонност като почерпи с питиета няколко клиента в кръчмата, и буквално си просеше да бъде ограбен. Всичко това бе нарочно изиграно, за да привлече погледите на крадците към него. Точно за това бяха там с приятеля му Пърси, за да хванат крадец.

Изненадващо, Пърси Олдън поне веднъж си държеше устата затворена. По природа той бе невероятно словоохотлив, а като връх на всичко, бе и страшно лекомислен. Фактът, че Пърси бе непривично мълчалив сега, само показваше колко е нервен. Разбираемо. Ако Джереми можеше да се чувства като у дома си в тази среда, защото бе роден и израснал в кръчма, преди баща му да попадне на него, когато бе на шестнадесет, то Пърси бе възпитан като член на висшето общество.

Малко или много, Джереми бе наследил Пърси, откакто най-добрите му приятели Никълъс Идън и братовчед му — Дерек Малъри, се бяха предали и бяха надянали брачните окови. И след като Дерек бе взел Джереми под крилото си, щом той и баща му Джеймс се бяха върнали в Лондон след дългото отчуждаване от семейството, беше

напълно нормално, заради близката им възрастова граница, Пърси да сметне Джереми за негов най-добър приятел и сподвижник, дори и в забавления от най-разюздан характер.

Джереми нямаше нищо против. Той се бе привързал към Пърси за последните осем години, и бяха добри приятели. Ако не бяха, Джереми нямаше да тръгне да измъква Пърси от последната му глупост, когато изгуби цяло състояние от един от приятелите комарджии на лорд Крендал на партито миналия уикенд. Пърси бе загубил три хиляди лири, каретата си и не един, а цели два пръстена, които били семейна ценност. Бил толкова пиян, че дори не го помнел, докато на другата сутрин един от състрадателните гости не му бе разказал всичко.

Пърси бе напълно съсипан, и то с право. Загубата на парите и каретата не бяха голяма трагедия, а и той си го заслужаваше, но двата пръстена бяха друг въпрос. Единият беше невероятно стар и на всичкото отгоре със семейния печат, докато другият бе безценен, заради скъпоценните камъни по него и факта, че се предаваше от цели пет поколения назад в семейството му. Джереми се зачуди, дали е възможно Пърси да ги е заложил. По-скоро е бил принуден, провокиран или измамен, за да ги заложил доброволно на игралната маса.

Всичко това сега принадлежеше на лорд Джон Хедингс, и Пърси не беше на себе си, откакто Хедингс отказа да му продаде пръстените обратно. Лордът не се нуждаеше от пари и определено не му трябваше и каретата. Явно приемаше пръстените като трофей, явно доказателство за комарджийските му способности. По-скоро доказателство за измамническите му способности, помисли си Джереми, но едва ли би могъл да докаже каквото и да било, след като не е бил там, за да потвърди измамата.

Ако Хедингс беше почтен, щеше да изпрати Пърси да си легне, вместо да му налива още и още в чашката, докато го убеди да заложил семейните реликви. Ако той наистина имаше достойнство, щеше да му позволи да откупи пръстените по-късно. Пърси дори бе предложил да му заплати много повече, отколкото струват в действителност. Той не беше беден, в края на краищата, вече беше получил наследството от баща си.

Но Хедингс не се интересуваше, че не постъпва почтено. Вместо това, той взе да дразни Пърси настойчиво и открито, а накрая го заплаши и с физическа разправа, ако не спре да го притеснява. Което от своя страна ядоса Джереми достатъчно, за да предложи друг начин да си върнат пръстените. Пърси беше почти сигурен, че ако майка му разбере за това, ще се отрече от него. Оттогава той я избягваше, за да не може тя да забележи, че пръстените не са на ръцете му.

След като се качиха в таванската стаичка над крчмата преди няколко часа, имаше три опита да ги ограбят. Всички до един некадърни аматьори и след последния Пърси започна да се отчайва, че няма да намерят крадец, способен да осъществи мисията им. Джереми не беше толкова обезверен. Щом за два часа имаше толкова опити, значи до края на нощта щеше да има още много крадци, които да си опитат късмета.

Вратата се отвори отново. Нямаше никаква светлина в стаята. Пълен мрак цареше и отвън в коридора. Ако този крадец бе поне малко добър, то нямаше да му трябва светлина, просто щеше да изчака първо, докато очите му привикнат с тъмнината. Стъпки, но твърде шумни. Шум от запалване на клечка кибрит.

Джереми въздъхна и с леко движение стана от стола близо до вратата, където стоеше на пост. Направи го много по-тихо, отколкото крадеца преди малко и изненадващо му препречи пътя. Когато дребничкият крадец бе спрял от „планината от мускули“, се уплаши, обърна се и хукна обратно надолу.

Джереми затръшна вратата след хлапака. Все още не беше обезсърчен. Нощта беше в самото си начало. Крадците още не се бяха отчаяли. Пък и ако се наложеше, той просто щеше да задържи един от тях, докато останалите не му доведат най-добрия крадец.

Обаче Пърси бързо губеше надежда. Сега се беше изправил в леглото, облегал гръб на стената. Бе му писнало да лежи цяла вечер, притихнал върху чаршафите. Но Джереми настояваше за това, за да създаде впечатление, че там има спящ мъж. Пърси беше благоволил да се излегне върху завивките поне, слава на бога.

— Трябва да има и по-лесен начин да наемем крадец — оплака се Пърси. — Дали пък няма агенция за крадци или нещо подобно?

Джереми се опита да не се изсмее:

— Търпение, старче. Предупредих те, че това може да продължи цяла нощ.

— Трябваше да поговорим с баща ти за това — измърмори Пърси.

— Какво каза?

— Нищо, драги, абсолютно нищо.

Джерери поклати глава, но не каза нищо повече. Не можеше да обвинява Пърси, че го смята за неспособен да се справи сам с това. Все пак, беше с девет години по-млад. Още повече, че заради лекомислието си и голямата си уста Пърси не беше посветен в семейните тайни, които включваха и необичайното възпитание, което Джерери беше получил.

Живеейки и работейки в кръчма през първите шестнадесет години от живота си, Джерери бе придобил няколко неочаквани таланта. Бе развил завидна издръжливост към алкохола и можеше да пие, докато приятелите му изпопадат под масата, а той все още да бъде напълно трезвен. Беше се научил да си служи с всякакви средства, дори и не толкова почтени в боя и имаше завидното умение да различава истинската опасност от безобидните ежедневни неприятности.

Неговото необичайно обучение не свършваше обаче до момента, когато баща му бе открил съществуването му и го бе взел със себе си. Не, по това време Джеймс Малъри все още беше в немилост от семейството си и водеше безгрижния живот на пират от Карибите, или джентълмен-пират, както предпочиташе да го наричат. Тогава разнородния и странен екипаж на Джеймс бе взел Джерери под крилото си и той бе научил неща, които нито едно момче на неговата възраст не бива да знае.

Но Пърси не знаеше нищо за това. Всичко, което някога му бе позволявано да види бе това, което е на повърхността — очарователен хаймана, не по-различен от всеки двадесет и пет годишен младеж, чаровен и толкова красив, че където и да се появеше, всяка жена се влюбваше в него почти веднага. Жените от семейството му бяха изключение, разбира се. Те просто го обожаваха.

Джерери приличаше на чичо си Антъни — факт, каращ всеки, който го види за пръв път, да помисли, че е син на Тони, а не на Джеймс. Като чичо си, той бе висок, с широки рамене, тесен ханш,

стройни бедра и дълги крака. И двамата имаха широка уста и силна, дръзка брадичка, прав, орлов нос, мургава кожа и абаносовочерна коса.

Но очите му бяха най-изразителни, белег само за няколко члена от фамилията Малъри — яносини, обрамчени от тежки гъсти мигли, и екзотично извити, тъмни вежди. Цигански очи, както гласеше легендата, смяташе се, че ги е наследил от прапрабаба си Анастасия Стефанов, която както бяха научили наскоро, е била наполовина циганка. Тя успяла да омае Кристофър Малъри, първия маркиз на Хавърстън, който се оженил за нея още на втория ден след запознанството им. Но това беше история, която също знаеха само членовете на семейството.

Беше повече от разбираемо защо Пърси предпочиташе помощ от баща му. Нали все пак, най-добрият му приятел Дерек, бе отишъл направо при Джеймс, когато се беше забъркал в неприятности? Пърси може и да не знаеше за пиратския му живот, но Джеймс Малъри бе един от най-известните женкари в цял Лондон, преди да тръгне по море и никой не би дръзнал да застане срещу него, тогава или сега, било то за пръстен или на полето на честта?

Пърси пак се бе излегнал по гръб на леглото, „за да създаде впечатление“, че спи. След известно мърморене, сумтене и мятане насам-натам в кревата, той най-накрая утихна в очакване на следващия натрапник.

Джерери се зачуди дали да не спомене, че ако се обърнат към баща му ще трябва доста да почака да разреши проблема им. Причината бе, че Джеймс отиде в Хавърстън, уж за да посети по-големия си брат Джейсън, само няколко дни след като Джерери се настани в новата си градска къща. Беше почти сигурен, че баща му се скри в провинцията за седмица-две, ужасен от перспективата синът му да започне да го влачи със себе си по магазините за нови мебели.

Джерери едва не пропусна сянката, прокрадваща се в стаята близо до леглото. Не беше чул, кога вратата се е отворила, нито кога бе затворена отново, по дяволите, абсолютно нищо не беше чул. Ако обитателят на стаята наистина спеше, той определено нямаше да се събуди от този натрапник.

Джерери се усмихна вътрешно, точно преди да драсне клечка кибрит и да я доближи над свещта, която държеше на масата точно до стола му. Очите на крадеца моментално се впиха в него. Джерери не

направи нищо друго, освен да стои там напълно спокоен. Крадецът не знаеше колко бързо може да се движи Джереми, и дали ще го хване, ако се опита да избяга. Той обаче не помръдваше, сякаш беше замръзнал от изненада, че е бил хванат.

— О, аз ще го кажа. — Пърси размаха ръце. — Да не би най-накрая да извадихме късмет?

— Така изглежда — отвърна Джереми. — Чу ли го изобщо? Той е нашият човек, или момче може би.

Крадецът започна да се отърсва от изненадата и вероятно не му допадаше това, което чуваше, вперил подозрителен поглед в Джереми, който тепърва започваше. Той не се впечатли, но го огледа за оръжие. Явно крадецът не носеше такова. Разбира се, Джереми имаше по един пистолет, скрит във всеки джоб на сакото му, така че фактът, че не може да види оръжие, не означаваше, че момчето няма такова.

Крадецът беше много по-висок от останалите изверги, които се опитаха да ги ограбят, и за щастие бе не по-възрастен от петнадесет-шестнадесетгодишен, ако се съдеше по голобрадото му лице. Косата му бе толкова руса, че чак белееше, бе естествено къдрава и късо подстригана. На главата му имаше много стара, безформена черна шапка. Носеше мъжко палто от тъмнозелено кадифе, безспорно откраднато отнякъде, съвсем мърляво и леко омачкано, сякаш спеше с него. Под него носеше потъмняла бяла риза само с няколко гънки около врата, дълги черни панталони и никакви обувки. Умник, нищо чудно, че не го бяха чули, като влезе в стаята.

Много пищно облекло за крадец, но вероятно му изглеждаше така, защото бе много красив младеж. И определено се бе възстановил от изненадата си. Джереми го разбра секунда преди да се стрелне към изхода и се озова пред вратата преди крадеца, като се наведе и склучи ръце около гръдния му кош.

Джереми се ухили лениво.

— Не искаш да ни напуснеш толкова рано, нали скъпо момче? Още не си чул предложението ни.

Крадецът отново го зяпна. Може би заради усмивката му, или пък заради скоростта, с която се озова до вратата преди него. Но Пърси забеляза погледа на крадеца и се оплака:

— Проклет да съм, той те е зяпнал по същия начин, както те зяпат и всички жени. Нуждаем се от мъж, не от дете.

— Възрастта е без значение, старче — отвърна Джереми. — Той притежава способностите, от които се нуждаем. Опаковката, в която идва при нас, няма никакво значение.

Момчето се изчерви, както изглеждаше обидено. Като изгледа намръщено Пърси, проговори за пръв път:

— Досега не съм виждал богаташ, който да е толкоз хубав.

Думата „хубав“ накара Пърси да се заприва от смях. На Джереми обаче, вече не му беше много забавно. Последният, който го бе нарекъл „хубавец“, бе изгубил няколко зъба заради това.

— Ти ли го казваш, след като имаш лице като на момиче? — каза Джереми.

— Наистина има момичешко лице, нали? — съгласи се Пърси. — Вече трябваше да има брада и гласът му трябваше да бъде с няколко октави по-нисък.

Момчето отново се изчерви и промърмори:

— Брадата ми не е пораснала още. Аз съм само на петнайсе, май че. Пораснал съм само на височина.

Джереми почувства силно съжаление към момчето, защото това „май че“ означаваше, че то не е сигурно през коя година точно е родено, както обикновено беше при сирачетата. Но и забеляза едновременно две неща. Гласът на момчето бе станал по-висок от първия път, когато бе проговорило, а както знаеше, минаваше доста време преди гласът на един младеж да възмъжее. Сега вече Джереми бе сигурен, че това не е естественият глас на момчето, този глас беше преправен.

Второто нещо, което забеляза е, че момчето не само бе хубаво, то направо беше красиво. Същото можеше да се каже и за Джереми, когато беше на неговата възраст, но тогава неговата красота бе подчертано мъжка, докато тази на момчето бе по-скоро женствена. Гладки бузи, сочни устни, сладко дръзко малко носле, но имаше и още. Брадичката беше твърде слабовата, шията твърде тясна, дори позата го подсказваше, поне на мъж, познавач на жените като Джереми.

Той едва ли би бил в състояние да стигне до тези заключения, поне не толкова бързо, ако не беше младата съпруга на баща му, която си бе послужила със същата хитрост, когато за пръв път бе срещнала баща му. Тя отчаяно бе искала да се върне в Америка и единствения начин да го направи, бе да започне работа като каютен прислужник на

Джеймс. Разбира се, Джеймс бе разбрал още от самото начало, че тя не е момче, и по неговите думи страшно много се бе забавлявал, докато се правил, че се е хванал на въдицата ѝ.

Джерери можеше да греши по този въпрос. Имаше такава възможност, макар и малка. Обаче рядко грешеше в преценките си.

Реши за сега да не я изобличава. Каквато и причина да имаше, за да крие пола си, това си бе нейна работа. Той можеше да е страшно любопитен, но отдавна бе научил, че търпението се възнагражда най-добре. Освен това, единственото, което искаха от нея, бе талантът ѝ.

— Как се казваш, дребосък? — попита я той.

— Не е твоя работа.

— Не мисля, че е разбрал, че ще му направим голяма услуга — отбеляза Пърси.

— Заложихте ми капан...

— Не, не, помисли за нас като за възможност, от която можеш да се възползваш — поправи го Пърси.

— Капан е! — настоя крадецът. — Не щъ и да знам к'во искате.

Джерери смръщи вежди.

— И дори не си поне мъничко любопитен?

— Не — сопна се упорито крадецът.

— Много лошо. Хубавото нещо на капаните е, че не можеш да се измъкнеш от тях, ако някой не те пусне. Като ни гледаш така, смяташ ли, че ще те пуснем?

— Ако сте решили, че сте ме спипали, значи не сте наред. Мислите ли, че съм дошъл сам тук? Те ще дойдат за мен, ако не се върна навреме.

— Те?

Въпросът накара Джерери отново да се намръщи. После безразлично сви рамене. Той не се съмняваше, че тя се движи с група крадци, голяма група при това, която пращаше непрекъснато свои хора, за да ограбят неподозиращите нещастници, направили грешката да влязат в тяхната територия. Но дълбоко се съмняваше, че ще дойдат да я търсят тук. Щяха да са по-заинтересувани от някоя пълна кесия с пари, отколкото да се сетят да я спасяват по някакъв начин. Единственото по-вероятно бе да помислят, че обирът се е провалил и

тя е била задържана, обезвредена или убита, и скоро да не изпратят нов крадец.

Коего значеше, че трябва да се задоволят с този и всичко да стане по техния начин. Планът им вече се задействаше, затова Джереми каза бързо.

— Сядай долу, момко, и ще ти обясня какво ще правиш.

— Нищо няма да пра...

— Напротив. Откакто премина през тази врата, не решаващ вече ти.

— Сбърках стаята — опита се да възрази крадецът. — Никога ли не сте влизали по погрешка в друга стая?

— Разбира се, макар че обикновено нося обувки — рече сухо Джереми.

Тя се изчерви отново и изпсува тихо.

Джереми се прозя. Колкото и да му допадаше тази игра на котка и мишка, не би искал да си приказват цяла нощ. А и имаха страшно много път до имението на Хедингс в провинцията.

Заповедническа нотка се прокрадна в гласа му, когато нареди:

— Сядай долу, или аз лично ще те сложа на стола.

Джереми още не беше приключил, когато тя изтича до стола и послушно седна. Определено не искаше да рискува Джереми да я докосва. Той се насили да се усмихне и се премести към вратата, за да бъде точно срещу нея.

Учудващо Пърси реши да се намеси.

— Аз казвам веднага да обясним всичко, става ли? Ние намерихме нашият човек. Има ли някаква причина да протакаме всичко толкова дълго?

— Абсолютно си прав. Намери ми нещо за връзване.

— За какво ти е?

— За да го вържа. Или не си забелязал, че нашият крадец не е склонен да ни сътрудничи все още?

В същия миг крадецът отчаяно се стрелна към вратата.

ГЛАВА 2

Джереми го очакваше. Беше го прочел в очите ѝ в мига, преди тя да прехвърчи покрай него и успя да стигне до вратата, преди тя да я отвори, но вместо само да я затисне с тежестта на тялото си, той реши окончателно да се убеди в пола на крадеца и уви ръцете си около нея. Беше прав. Под дланите му определено имаше женски гърди, силно пристегнати, но безпогрешно разпознати при докосването му.

Но тя не остана дълго така, изложена на изучаващите му докосвания. Завъртя се и, мили боже, така беше още по-добре, плътно прилепена към него, ръцете му можеха да усетят абсолютно всичко, което тя се опитваше да скрие. Последното, което бе очаквал да намери тази нощ, бе красива проститутка, която да се извива чувствено в ръцете му. Сега, когато бе напълно сигурен, че е жена, той реши да ѝ се наслади.

— Предполагам, че трябва да ви проверя за оръжие — каза Джереми с дрезгав глас. — Да, всъщност наистина трябва.

— Нямам — опита се да възрази тя, но си пое дълбоко въздух, щом дланите му се плъзнаха върху задника ѝ и останаха там.

Вместо да потупа джобовете ѝ, както се прави, за да провери дали има оръжие, той заизследва всяка закръгленост, като я стискаше нежно. Тя беше мека и гъвкава, в един момент той закопня за нещо повече от това да я почувства под дланите си, искаше да притисне твърдите си слабини към тялото ѝ, да съдере тези смешни панталони, да усети топлата ѝ гола кожа под дланите си и да се потопи във влажната ѝ топлина. Не би могъл да бъде в по-добра позиция от тази, докато ръцете му се намираха на сочното ѝ дупе. Той вече изгаряше, но сега моментът не беше подходящ, а и не искаше тя да разбере, че му въздейства толкова силно.

— Това става ли? — попита Пърси, напомняйки на Джереми, че не е сам с момичето.

Джереми въздъхна и дръпна ръцете си от тялото на крадеца им, като я побутна назад и я настани да седне на стола. Той застана пред

нея, като подпря ръцете си на дръжките на стола и прошепна:

— Стой там, ако не искаш да усетиш ръцете ми по цялото си тяло.

Замалко не се разсмя, като я видя как се закова неподвижно. Но блестящите ѝ очи му обещаваха възмездие. Той не се заблуждаваше, че тя е способна на всичко, защото най-вероятно беше.

Забеляза с радост, че Пърси е накъсал чаршафа на леглото, все пак бе намерил какво да използва за връзване, и в ръцете си държеше няколко ленти.

— Ще свършат идеална работа, дай ги насама — каза Джереми.

Можеше да каже на Пърси да поеме от тук, но не го направи. Опита се да не докосва момичето повече, отколкото се налагаше, наистина се опита, но той беше мъж, който обича жените и просто не можа да се сдържи. Държеше и двете ѝ ръце в своята, докато с другата омотаваше плата около китките ѝ. Ръцете ѝ бяха топли и влажни от страх. Тя нямаше откъде да знае, че не ѝ мислят злото и страхът ѝ си беше напълно естествен. Той можеше много лесно да я успокои, но Пърси беше прав, трябваше да се махнат от това място, преди да се е появил следващият крадец, затова обясненията можеха да почакаат.

Следваше кърпата, и той не би се навел толкова близо до нея, ако не трябваше да завърже краищата ѝ зад врата. Вероятно трябваше да върже ръцете ѝ зад гърба, но не искаше да ѝ създава повече неудобства от тези, които се налагаха.

Обаче не би я оставил с развързани крака. Наведе се, за да урие плата около глезените ѝ и щеше да го направи първоначално, но се поразмисли и седна на рамото на стола, вдигайки краката ѝ в скута си. Тя изписка под кърпата веднъж, но после се успокои отново. Носеше дълги панталони и чорапи, така че нямаше как да докосне гола кожа. И въпреки това, дори само фактът, че държи краката ѝ в скута си, го разтърси дълбоко. След като я завърза той я изгледа с такава жар, че тя щеше веднага да разбере, че я е разкрил, ако го беше погледнала. Но не. Тя се опитваше да развърже китките си и почти беше успяла.

Той отново сложи ръцете ѝ в своите и каза:

— Недей, или вместо приятеля ми, аз ще те вдигна и ще те изнеса оттук.

— Ей! Защо аз? — оплака се Пърси. — Ти си много по-силен. Нямам нищо против да го призная, защото то си е очевидно.

Джереми с удоволствие би се погрижил за момичето, но сега трябваше да бъде разумен.

— Защото единият от нас трябва да се увери, че няма да има проблеми да напуснем тая дупка. Съмнявам се, че ти ще искаш да се заемеш с тази задача, старче, а аз ще ѝ се насладя много повече, отколкото ти.

— Проблеми?! — измърмори смутено Пърси.

— Всъщност ние тримата няма да излезем от тук хванати ръка за ръка.

Чак сега Пърси разбра всичко и каза рязко:

— Естествено. Въобще не знам какво си мислих. Ти си по-добър в разбиването на черепи от мен.

Джереми едва не се разсмя, защото Пърси вероятно никога през живота си не бе разбивал нечий череп.

Не попаднаха на голяма съпротива. Само барманът още беше долу — огромен, грозен мъжага, който караше повечето хора да замлъкнат, ако дори само погледнеш в тяхна посока.

— И накъде сте съ запътили вий с този товар? — изръмжа той.

— „Товарът“ се опита да ни ограби — сряза го Джереми, като се мъчеше тонът му да бъде колкото се може по-миролюбив.

— Верно? Тогава го утрепете или го пуснете, ама не го карайте на стражата. Не щъ нек'ви си костюмари от властите да си врът носа в заведението ми.

Джереми опита отново:

— Ние въобще не мислим да го предаваме на властите, добри ми човече. Този товар ще го върнем тук на сутринта, цял-целеничък.

Грамадният мъжага заобиколи бара с намерението да им препречи пътя към изхода:

— Тука си имаме правила. Каквото е тук, си остава тук, схващаш ли?

— О, много добре схващам. И там, откъдето идвам аз имаме правила. Понякога те не се нуждаят от обясняване. А ти схващаш ли?

Джереми мислеше, че щом работи тази работа, тоя здравеняк неведнъж е налитал на бой, затова той просто измъкна един от пистолетите си и го завря в лицето му. Това свърши работа. Мъжът разтвори широко ръце и отстъпи назад, за да им направи път.

— Умник — продължи Джереми. — Сега може и да ви върнем крадеца обратно.

— Е, той не е мой! — помисли си, че е разумно да спомене едрия барман.

— Все тая — отвърна Джереми и излезе. — Ще го върнем, след като ни свърши работата.

Нямаше друг опит да ги спрат да напуснат района. Единственото друго лице, което видяха в онзи късен час на нощта бе една пияна старица, която все още имаше достатъчно ум да премине от другата страна на улицата и да се махне от пътя им, когато ги видя.

Но Пърси определено бе останал без дъх след четири пресечки, които премина с овързания крадец на рамото си. Не бяха оставили каретата в близост до механата по очевидни причини, главната бе, че вероятно нямаше да я намерят там, като си тръгват. Четири пресечки по нататък бе по-безопасно, добре осветената улица изглеждаше разумно място, но бе доста далеч да се влачи крадец. Така че не бе изненадващо, че Пърси просто стовари пакета си на пода на каретата и то доста грубо. Беше толкова изморен, че въобще не се опита да бъде по-внимателен.

Качвайки се зад Пърси, Джереми разбра, че няма друг избор. Отново трябваше да докосне проститутката, за да я вдигне върху седалката. Опита се да избегне изкушението, като я остави на грижите на Пърси. Не че не можеше да я носи и едновременно с това да внимава да не ги нападнат. Но той възложи тази работа на Пърси, защото вече знаеше как му въздейства тя, когато я докосне. Да гледаш беше едно. Това трудно можеше да повлияе на мъж, който бе презадоволен от жени. Докосването обаче, бе твърде интимно, и Джереми реагира на интимността на чисто похотливо ниво.

И простата истина бе, че не искаше да желае тази проститутка. Тя беше красива, да, но беше крадец, вероятно отгледана в канавка или по-лошо. Хигиенните ѝ навици най-вероятно бяха толкова далеч под стандартите му, че даже не му се мислеше.

Обаче нямаше как. Пърси, горкият, беше точно толкова изтощен, колкото изглеждаше. Но преди Джереми всъщност да посегне към момичето, той осъзна, че докато е разсъждавал върху своята дилема, каретата беше напуснала покрайнините на града. Помисли си, че ще е

доста по-лесно да опази тяхната пленничка от бягство сега. Можеше просто да я развърже, за да седне и тя удобно.

И го направи, първо освободи нейните изящни крачета. После и ръцете ѝ. Не докосна кърпата, с която запуши устата ѝ. Бе в състояние да я махне и сама и тя веднага го направи. Още по-бърз беше и юмрукът ѝ, който полетя към него, още докато се изправяше от пода.

Това го изненада, макар че не би трябвало, тъй като тя бе се опитала да го удари и по-рано. Да крещи и да беснее — да, да го засипе с обиди — несъмнено, но да реагира, както един мъж би реагирал...

Тя не успя да го уцели, разбира се, защото Джереми реагира мигновено. И въпреки че не успя да стигне челюстта му, където се беше прицелила, тя все пак го плъзна по бузата му и закачи ухото му, от което доста го заболя.

Но преди да реши как да я накаже за дързостта, Пърси каза с прекалено сух тон:

— Ако си решил да му размазваш фасона, скъпо момче, направи го тихо, ако обичаш. Смятам да подремна, докато пристигнем.

В този момент техният крадец се обърна към вратата, но Джереми бързо се пресегна, хвана я за яката и я издърпа в скута си.

— Опитай отново и може да прекараш следващите няколко часа точно тук — каза той, обвивайки ръцете си около нея така плътно, че тя не можеше да помръдне.

Не можеше да се освободи, но това не означаваше, че ще се откаже. Въртенето насам-натам в скута му обаче, вероятно бе най-лошото нещо, което можеше да направи. Позицията бе много чувствена, навеждаше го към похотливи мисли за това, което би искал да направи, не, щеше да направи, ако бяха сами. Ще съблече дрехите ѝ бавно, откривайки гърдите, които тя прикрива с ръце, гризвайки я по рамото като я притисне. По дяволите. Ако продължи да подскача върху него така, той просто щеше да изрита Пърси от каретата за малко.

Тя явно осъзна, че усилията ѝ са безполезни, точно когато Джереми си мислеше, че не може да се сдържа повече, без да се издаде колко е възбуден. Тя изстена, но за него това прозвуча по-скоро страстно, отколкото обезсърчено и той я изблъска от себе си като опарен. Мили боже, тя не биваше да му въздейства толкова силно. Трябваше да се вземе в ръце и да държи нещата под контрол.

Тя падна на пода отново, но веднага се изкатери на седалката срещу тях, изгупвайки реверите на палтото си и мърлявите си панталони от прахта, и отбягвайки погледа му притихна, очевидно в очакване на удобна възможност да отвърне на удара, както и самия Пърси беше предположил в началото.

Джереми изчака цели пет минути, време, което му трябваше, за да охлади желанието си и гласът му да не го издаде. Накрая той простря краката си, кръстоса ги, облегна се назад, кръстоса също и ръцете си и каза:

— Спокойно, младежо. Ние не искаме да те нараним. Ти ще ни направиш една услуга, от която и ти ще забогатееш. Можеш да бъдеш по-любезен от сега нататък, нали?

— Не и докато не ме върнете обратно.

— Малко вероятно. Много неприятности имахме, докато се сдобием с теб.

— Да, но първо трябваше да получите проклетото ми съгласие... гос'дарю.

Титлата добави, след кратък размисъл, и то с очевидно презрение.

Тя пак го гледаше свирепо, явно поуспокоена, че той няма да я удуши. Той се опита да не се взира в очите ѝ от толкова близо, надявайки се, че мрачната светлина на свещта в механата го бе заблудила. Но ярката лампа в каретата и непосредствената ѝ близост бяха пагубни. Очите ѝ бяха просто невероятни и я правеха десетократно по-красива. Виолетови, тъмновиолетов цвят, изумително контрастиращи с нейните златисти гъсти къдрици. Миглите ѝ бяха дълги, но не прекалено тъмни. Веждите също не бяха много тъмни, само няколко тона по-тъмно златисти.

Той пак опита, наистина се помъчи да долови нещо мъжествено в лицето срещу него, но такова просто нямаше. „Как може някой по погрешка да я вземе за момче“ се чудеше наум. И все пак Пърси не се съмняваше, че е момче, макар и такъв „хубавец“. Предположи, че е заради ръста. В края на краищата не всеки ден се срещаха жени, които бяха високи колкото баща му. Всеки с такъв ръст естествено се приемаше за мъж.

Опита, също така, и да не реагира спрямо нея, както би реагирал при вида на всяка красива жена, която му се изпречи на пътя. Но тези

очи... той се предаде. Щеше да я има в леглото си, и то преди да дойде утрото. Беше абсолютно сигурен в това.

Веднъж предал се на похотта си, промяната в Джереми беше незабавна. Някои го наричаха чар, но в действителност си бе чиста чувственост, а ако този някой надникнеше в неговите плътски мисли, щеше да види обещание за несметни удоволствия.

Проститутката реагира незабавно на начина, по който той вече я гледаше, сведе поглед, но не и преди да се изчерви. Джереми се усмихна. Знаеше, че няма да е лесно завоевание, но все пак тази руменина говореше много. Тя не беше безразлична към него, също както и всички останали жени. Но той нямаше да разкрива още малката ѝ тайна. Ще я остави да поиграе още малко ролята на мъж — поне докато останат сами.

За момента отбеляза, чудейки се на глас:

— Ти да не би да получи съгласието ни да ни ограбиш? — Това предизвика друго изчервяване, така че той просто заключи. — Не, аз не мисля, че би го направил. Така че нека просто ти обясня какво е необходимо и защо, преди да откажеш. Виждаш ли, моят приятел тук позволи да го ограбят, но по легален начин.

— Като шъ ми съ обяснявате така или иначе — изстреля тя, — поне говорете смислено.

Истинско мърморене. Окуражаващо. Очевидно щеше да го изслуша.

— Под легален начин имам предвид на хазарт.

Тя изсумтя.

— Това не е обир, той си е виновен, че е глупак. Голяма разлика има, пич.

Джереми се ухили и проститутката очевидно се смути от него, което го накара да ѝ се усмихне знаещо. Обясни, че Джон Хедингс беше виновникът, който избра да не играе честно и че тя ще е точното възмездие за него.

— Водим те в дома на Хедингс в провинцията — Джереми продължи, — той е доста голям, ще бъде изпълнен със слуги, и по този начин, те ще бъдат сигурни, че е невъзможно да бъдат обрани, което ще ти е само от полза, момче.

— И как шъ стане?

— Вратите може да бъдат заключени, но прозорците вероятно ще бъдат отворени по това време на годината. Факт е, че те не очакват домът да бъде обран и няма да го охраняват. Ще е минало полунощ, и слугите би трябвало да спят до сутринта. Така че няма да е проблем да проникнеш в къщата.

— И после к'во?

— Ще трябва да влезеш в спалнята на господаря, без да те усетят. Има шанс Хедингс да бъде в нея, докато го правиш, но ти си доста тих, сигурен съм. Подобно на слугите, той сигурно също ще е дълбоко заспал по това време на нощта. След това ще направиш това, което правиш най-добре. Ще го обереш.

— Що си мислиш, че скъпоценностите няма да са заключени в каса?

— Няма, защото той не живее в Лондон. В провинцията се чувстват много по-сигурни.

— К'во представляват тез' бижута, коит' тря'а да открадна от богаташа?

— Два пръстена, и двата много старинни.

— Все още се нуждая от описание, човече, ако тря'а да ги разпозна в купа.

Джерери извърна глава към нея.

— Това няма значение, защото не можеш да вземеш само двата пръстена на Пърси. Така Хедингс веднага ще разбере кой го е обрал. Работата ти, скъпо момче, не е по-различна, отколкото си свикнал, вземаш всичко стойностно, което намериш. Твоята печалба е, че можеш да задържиш всичко останало за себе си, стойността на бижутата е около хиляда паунда, сигурен съм.

— Хиляда! — каза тя, зяпвайки към него.

Той добави със сподавен смях:

— Сега не се ли радваш, че настояхме да дойдеш?

Тези прекрасни виолетови очи се присвиха рязко срещу него.

— Ти си истински кретен, ако си мислиш, че всички дребни украшения, без значение колко са скъпи, ще си струват неприятностите, ако ме хванат вътре.

Джерери се намръщи, но не от обидата.

— Нямаш друг избор!

— Имах правила, към които съ придържах, ама ти мъ накара да наруша 'сичките.

Той изпусна тежка въздишка.

— Е, трябваше да споменеш това по-рано.

— Мислех, чи бармана шъ тъ спре. Не мислех, че има страхливец, толкоз голям колкот' него.

— Никой не обича да получи куршум в лицето, момче — каза Джереми в защита на бармана. — Но той може да удостовери, че не ти беше даден избор в случая. Е, какъв всъщност е проблемът?

— Това не тъ касае.

— Не съм съгласен, току-що го направи и моя работа.

— По дяволите. Не ти ли е ясно приятел, че съ месииш в живота ми твърде много. Стига по този въпрос или няма да говорим за нищо.

Мина много време преди Джереми да кимне:

— За сега.

Но да създават проблеми на техния крадец, не беше част от плана. Сега щеше да се наложи да придружи момичето до вкъщи, като свършат и да се погрижи тя да няма неприятности заради него.

Би следвало да няма никакви проблеми, въпреки че ситуацията бе повече от странна. Предлагаха на един крадец златна възможност. Всеки нормален джебчия щеше да скочи върху него от благодарност, че му се пада тази златна възможност. Но, не, трябваше да има едно изключение от бандата, който толкова строго да спазва правилата, че не можеха да му дадат временна работа, дори без разрешение първо. Кое то предизвикваше проблема. Какво значение, по дяволите, имаше кога, къде, или какво, докато се прибираще с пълен портфейл вкъщи?

Каретата спря. Пърси въздъхна:

— Най-накрая. — И после добави: — Успех, момче. Не, че се нуждаеш от него. Ние ти вярваме, наистина. И не мога да ти опиша, колко са ценни тези вещи. Дяволски трудно е да крия от майка ми, особено при положение, че живея с нея.

Джереми отвори вратата на каретата и съпроводи момичето навън, преди тирадата на Пърси да се превърне в обичайната скука. Бяха паркирали в гората, близо до имението на Хедингс. Улови я за ръката и я поведе покрай дърветата, докато пред очите им изникна къщата.

— Желая ти късмет, макар наистина да не се нуждаеш от него — каза той на прощаване. — Видях, че си в състояние да се справиш.

— Що си мислиш, че няма да хукна към вкъщи, веднага щом ме изгубите от поглед?

Джереми се усмихна, въпреки че тя вероятно не можеше да го види.

— Защото нямаш абсолютно никаква представа къде си. Защото е около полунощ. Защото ще те върнем в Лондон много по-скоро, отколкото, ако сам се опиташ да го намериш. Защото ще се радваш да се завърнеш у дома с джобове, пълни с проклети скъпоценни камъни, вместо с празни. Защото...

— Стига толкова, пич — престана да се оплаква тя.

— Точно така. Но едно последно обещание. Ако по някаква необяснима причина те хванат, не се паникьосвай. Не те изпращам в устата на вълка, скъпо момче. Ще се погрижа да те освободя, без значение какво ще предприема. Може да разчиташ на това.

ГЛАВА 3

„Не те пращам в устата на вълка“ — кого си мислеше, че заблуждава. Той беше проклетият вълк. Но тя отново можеше да диша нормално сега, когато той вече не бе близо до нея, гледайки я с тези пронизващи сини очи. Почти се беше издала с всички тези изчервявания, че я беше уплашил, че не беше в състояние да контролира това, което джентълменът я караше да изпитва. Обикновено се разбираше добре с мъжете, в края на краищата тя „беше“ един от тях. От друга страна, никога не се бе приближавала толкова близо до някой от калибъра на Малъри. Само поглед към него беше достатъчен да я развълнува, намираше го толкова привлекателен. Дани не се беше чувствала толкова обърквана през целия си живот, освен веднъж. Но бе прекалено млада тогава, за да осъзнае опасността, в която се намираше, не разбираше, че остане ли там, то със сигурност щеше да намери смъртта си. Знаеше само, че е съвсем сама на света, без да има към кого да се обърне за помощ. Вече не беше сама, но докога ли! Тя беше живяла в страх няколко години, защото вече беше твърде голяма, за да скрие това, че никога няма да заприлича на мъж като останалите момчета. Рано или късно, някой щеше да разбере и да разкрие, че тя е лъгала всички от самото начало. Беше лесно да опази тайната през годините, много по-лесно, отколкото можеше да се надява, и всичко това, защото Луси се бе оказала права. Завеждайки я у дома, предрешена в раздърпани кюлоти, риза, която ѝ беше твърде голяма и палто, което пък ѝ беше малко, нахлупила старата шапка, която намери, за да пази очите си от дъжда, и с късата си зле подстригана коса, вместо буйните къдрици, тя създаде такова впечатление, че никой не се усъмни през годините. Бързо се превърна в „едно от момчетата“. Научи се да краде с тях, да се бие с тях, научи всичко, което те правеха — добре де, почти всичко — за търсенето на женска компания Дани не искаше да знае и до днес.

Те бяха четиринадесет в момента, и живееха в една порутена къща, за която Дагър плащаше наема. Бяха сменили много къщи като

тази през годините, дори няколко изоставени сгради, когато нямаха достатъчно пари да плащат наема.

Дагър никога не се задържаше на едно място задълго. Сегашната къща имаше четири стаи: кухня, две спални, и голяма всекидневна. Дагър беше задържал една от спалните за себе си. Момичетата взеха другата спалня, за да спят или да работят в нея, ако бяха достатъчно големи, за да започнат да го правят. Всички останали спяха в голямата всекидневна, включително и Дани.

Имаше един малък заден двор. Въпреки че в него не растеше трева, за малките деца беше хубаво да си играят в него. Дани обичаше да се забавлява там, докато не разви ненавист към мръсотията. Къпането не беше любимото ѝ занимание, поне не и общите бани, провеждани веднъж седмично в кухнята. Вместо това, тя се спускаше към реката, когато можеше. И дъждът стана неин приятел.

Луси беше единственият ѝ довереник. Тя не хвана сифилис, както се опасяваше, но и не спря да продава тялото си, по настояване на Дагър. Дани разбираше неговата логика, въпреки че не я харесваше. Бидейки красива жена, Луси печелеше много повече предлагайки тялото си, въпреки че предпочиташе да краде. Обаче джебчията трябва да е почти невидим за своята жертва, а Луси не беше такава, и по какъв друг начин можеше да припечелва тогава?

Дагър беше най-стария сред тях, затова се подразбираше, че е техният лидер. Имаше само няколко правила, когато започнаха работа и никой нямаше нищо против тях. Но Дагър явно мислеше, че ако не измисля нови и нови правила, никой нямаше да го взема на сериозно. Дани никога не спореше с него. Правеше това, което ѝ наредяха, без да се оплаква. Очите на Дагър бяха остри и пронизващи и Дани се съобразяваше единствено с него, защото като изключим Луси, той беше единственият, който присъстваше в деня на пристигането ѝ, и евентуално би му дошло на ум да сметне годините ѝ — и да се чуди защо двадесетгодишен мъж все още има лицето на дванадесетгодишно момче.

Самият той беше приблизително тридесетгодишен, а все още се разправяше с банда сираци, а можеше отдавна да си е тръгнал. Повечето от тях го правеха, когато пораснеха, искайки повече от това, което бандата предлагаше, искайки да имат правото да задържат каквото откраднат, вместо всичко да отива при Дагър, който купуваше

храна, плащаше наема и носеше вкъщи от време на време някоя дреболия, за да ги зарадва. Той можеше да се заеме с по-доходоносни престъпления, но не го правеше.

И Дагър беше добър, дори когато се заяждаше. Още преди години Дани стигна до извода, че той има добро сърце, скрито някъде в мършавите му гърди. Като лидер, той може би смяташе, че трябва да е твърд и непреклонен. Но тя предполагаше, че не вижда себе си само като техен главатар, ами се възприемаше и като техен баща. И затова не си беше тръгнал. Много сираци си бяха тръгвали, но и много се бяха присъединявали през годините. Тяхната бройка не надвишаваше двадесет, но и не падаше под десет. Винаги имаше някой, който се нуждае от грижи.

Правило номер едно на бандата беше никога, абсолютно никога да не се краде от дома на джентълмените. Това беше най-сигурния и бърз начин да бъдат хванати от ръцете на властта, които идваха първо в гетата да търсят виновниците. Ако откриеха къща, пълна със сираци, които не бяха официално обявени, това щеше да бъде пълна катастрофа. И ужасните истории, които Дагър разказваше за истинските сиропиталища, бяха достатъчни, за да наложат спазването на това правило. Дани щеше да наруши това правило тази вечер.

Всъщност, обирането на джентълмените не беше забранено. Но те биваха ограбвани само в случай, че се намираха навън на улиците, в кръчмите, в магазините, докато пазаруват, и беше малко вероятно да забележат, че им липсват няколко монети, но ако все пак им направеше впечатление, смятаха, че просто са ги оставили случайно или са ги изхарчили, без да си спомнят.

Второто правило, на което всички те се подчиняваха безусловно, беше, че те поддържаха собствените си територии и никога не биха се отклонили, за да крадат из места, които не познават. Дагър определяше на всеки дадена зона и я сменяше веднъж седмично, така че местните жители да не могат да разпознаят никой от тях. Дани нарушаваше и това правило.

Друго правило засягаше само нея и малцина други, откакто тяхната възраст и височина ги беляза и вече не бяха деца. Логиката беше, че като по-високи, ще им трябва по-малко време, за да прострат ръцете си до нечий джоб. Затова, когато достигнеха известна височина, те преминаваха в класа „само специфична работа“, което означаваше,

че те няма да крадат по собствено желание, а само когато Дагър ги изпращаше да свършат това. Дани определено нарушаваше и това правило.

Дагър си имаше връзки за тези работи и използваше три кръчми и една гостилница. И понеже Дани беше изключително разпознаваема с цвета на очите и косата си, Дагър държеше тя да не върши друго, освен да обира спящите в стаите им. Досега никога не се бе проваляла, но и никога не бе попадала в капан.

Обаче проблемът си беше само неин. Ако едно от другите момчета беше хванато вместо нея, нямаше съмнение, че Дагър щеше да каже „чудесно“ и да бъде доволен от неочакваното богатство, което щеше да ги подпомогне за доста време. Те щяха да бъдат възхвалявани и потупвани по гърба. Но понеже тя беше заловена и принудена да наруши правилата, Дагър щеше да вземе точно обратната позиция — защото той си търсеше причина да я изрита.

Повече от две години, приблизително три вече, тя беше скарана с Дагър. Докато преди те се разбираха чудесно, всичко беше наред, шегуваха се и се смееха много, то сега нещата изглеждаха все едно, че той я презира. Беше я нарочил и я порицаваше всеки път, когато му се отдадеше възможност. Критикуваше я постоянно, било заслужено или не. Не можеше да бъде по-очевидно желанието му тя да си тръгне, но не му беше дала повод да я изрита. Досега.

Тя не знаеше, защо той се бе обърнал срещу нея, но всичко започна, когато Дани го бе надминала по височина. Възможно бе това да е причината, защото той си въобразяваше, че трябва да е по-висок. Но той по принцип не беше висок човек, само около пет фута и седем инча. Освен това тя беше пищна в облеклото си, докато Дагър беше невзрачен, което правеше впечатление на децата. Много от тях я копираха и се обръщаха към нея, когато се нуждаеха от нещо.

Дани предполагаше, че Дагър се страхува, да не би тя да иска да заеме неговото място. Не искаше. Дори не харесваше да краде, затова безспорно не искаше да поеме отговорността да праща другите да го вършат. Тя усещаше, че е грешно. Беше някакво вътрешно чувство, от което така и не успя да се отърси. Но нямаше голям избор в действителност, живеейки измежду крадци. Както и да е, тя се беше опитала да успокои Дагър, че не желае мястото му, без да нарича нещата с истинските им имена, но изглежда това не беше помогнало.

Можеше да излъже Дагър, да каже, че са я извлекли от кръчмата, и са я хвърлили в затвора, но тя е успяла да избяга, което ѝ е отнело много време, както и търсенето на обратния път към дома. Той не можеше да я изрита, само защото беше попаднала в капан. Тя разчиташе на това.

Нейното нещастие произтичаше не само от факта, че ѝ предстои неприятна среща, когато се прибере. Беше заради него, заради лорд Малъри. Той толкова я беше развълнувал, че тя не можеше да мисли, да диша. Но не беше само това, той я плашеше до смърт, тя беше като хипнотизирана.

Дани никога през живота си не бе подозирала, че някой може да изглежда като него. Той не беше просто хубав. Той беше много повече от хубав и тя просто не можеше да намери думи, с които да го опише. Най-близкото, за което можеше да се сети, бе красив. Мъжественият начин, по който се комбинираха цвят и форма, беше съвършено учудващ и хипнотизиращ.

Цяло чудо беше, че изобщо успя да говори с него, дотолкова я беше развълнувал. И тя много добре знаеше какво разстройва сетивата ѝ и отнема дъха ѝ всеки път, когато го погледне. Той я привличаше сексуално, а това беше нещо, с което никога не се бе сблъсквала досега. Други мъже бяха предизвиквали интереса ѝ през годините, но никога до степен да пожелае наистина да направи нещо по въпроса. Играейки ролята на мъж, за нея беше достатъчно лесно да не обръща внимание на тези неща. Но не и този път. И това я беше уплашило почти толкова, колкото самия лорд Малъри.

Тя се бе борила петнайсет години, всъщност целият си съзнателен живот, или поне този, който помнеше, да избегне съдбата на Луси. И то по една-единствена причина: да не свърши като курва. Изобщо не бе променила мнението си по този въпрос. Въпреки че Луси имаше постоянна работа, въпреки че не се оплакваше колкото преди, Дани виждаше, че това беше най-лошия вид деградация, това бе дъното.

За нея това би означавало край на живота ѝ, при това не метафорично, защото тя би предпочела да умре от глад в някоя алея, отколкото да допусне някой непознат да ѝ плати, за да използва тялото ѝ. Но ето че се беше появил мъж, който да я накара да го поиска. Полошо, той я беше погледнал сякаш знаеше тайната ѝ, сякаш виждаше

право вътре в нея, сякаш искаше да я докосне. Несъмнено въображението ѝ си играеше номера с нея, но тя не можеше да се отърси от чувството, че той знаеше, особено когато погледът му стана толкова чувствен, че тя усети, че се разтапя.

Той беше любовник. Луси би го определила като такъв. Тя постоянно поставяше мъжете в една или друга категория, в зависимост от начина, по който искаха да я използват и колко дълго. Имената, които им приписваше бяха предимно унижителни и твърде категорични, като лепки и зверове. „Сбогом Хенри“ тя харесваше най-много, защото не заемаха голяма част от времето ѝ, обикновено пет минути им бяха достатъчни, за да кажат и „Здравей“ и „Сбогом“. Любовниците, твърдеше тя, са рядкост, мъже, които всъщност искаха не само да получат, но и да дарят удоволствие.

Дани определено беше в опасност. Лорд Малъри беше заплаха за нейните чувства, за душевния ѝ мир, за тайната ѝ и колкото по-скоро се отърве от него, толкова по-добре за нея. Надяваше се само да е скоро.

ГЛАВА 4

Задачата, която ѝ бяха поставили младите лордове, беше толкова проста в сравнение с тревогите ѝ, че Дани се зае да я изпълни, без да се замисля. Всички прозорци в имението бяха отворени. Дани избра един, който се намиреше на фасадната част, промъкна се през него и крадешком се качи по застланите с килим стълби.

Всички лампи бяха загасени, но луната ярко светеше през отворените прозорци. Всъщност, Дани не се нуждаеше от осветление, защото бе свикнала да работи на тъмно. Прозорецът на горния етаж в края на коридора също беше отворен.

Почти всички врати на горния етаж бяха затворени. Това наистина беше голяма къща, по-голяма от всяка, в която досега бе влизала. Забелязвайки, че от едната страна на коридора има повече врати, отколкото на другата, Дани реши, че зад тези стени има различни по размер стаи, а сред тях е и стаята на господаря на имението.

И беше права. Това беше втората врата, която тя отвори. Огромният размер на стаята и едва различимата фигура на леглото ѝ го подсказаха. Хедингс спеше дълбоко и стаята се озвучаваше от хъркането му. Дани се намръщи с досада. Тя се гордееше с уменията си да стъпва безшумно, като котка, но тук това не беше необходимо — Хедингс заглушаваше всичко със звуците, които издаваше.

Първоначално Дани се насочи направо към високото бюро. Във второто чекмедже лежеше голяма кутия за бижута, едва побираща се вътре. Кутията не беше заключена и даже нямаше ключалка. Очевидно, лорд Хедингс вярваше, че нищо не го заплашва в собствения му дом.

Повдигайки капака на кутията, Дани за миг беше заслепена от великолепието не само на пръстените — вътре имаше гривни, брошки и даже колиета. Почти всички бижута бяха женски. Спечелени от хазарт? На нея ѝ беше все едно.

Дани реши да не взема със себе си кутията, защото тя беше прекалено голяма, а и нямаше да е лесно да я извади от чекмеджето, затова напълни джобовете на палтото си. Когато направи това, прокара ръка по кадифеното дъно на кутията, проверявайки дали не е забравила някоя невзрачна дреболия. Само това оставаше, сред откраднатото да липсват фамилните ценности на Пърси и да трябва да се връща пак.

С тази мисъл Дани бързо претърси останалата част от бюрото, но не намери нищо ценно. Провери и писалището, но там имаше само документи. Накрая се зае с тоалетната масичка, на която откри дебела пачка с банкноти, златен джобен часовник и още един пръстен, търкулнал се зад шишенцата с одеколон, сякаш го бяха запратали там. Последните скъпоценности Дани сложи в джоба на панталона си, защото тези на палтото вече бяха пълни.

Нямаше къде да търси повече. На нощните масички от двете страни на леглото нямаше чекмеджета, а около рафтовете с книги мина бързо, уверена, че човек, който е оставил бижута в незаключено бюро, едва ли ще крие нещо между книгите.

Облекчена, че е почти готова, тя тръгна към вратата, но се закова на място, когато Хедингс се закашля. Дани се наведе ниско и се скри зад таблата на леглото. Кашлицата беше силна и можеше да го разбуди. А ако му хрумнеше да стане и да пие вода от каната в другия край на стаята? Дани се надяваше да успее да се пъкне под леглото.

Кашлицата се засили. Звучеше, сякаш той започна да се задушавя. Пред очите си Дани видя картина как той се задушавя, умира, а тя е призната за виновна в убийство и е осъдена да я обесят. Дланите ѝ се изпотиха. Може би трябваше да му помогне? Но страхът беше парализирал Дани и след миг тя си помисли, че нищо по-глупаво не би могла да стори.

Тя почака още малко, за да се убеди, че Хедингс е заспал спокойно. Силното му хъркане ѝ се стори един от най-красивите звуци, които е чувала някога. Е, това скоро отново стана много досадно и Дани побърза да излезе от стаята.

На долния етаж все още беше тихо. Дани бързо се промъкна в стаята, от която по-рано беше влязла.

Но точно в този момент някой я притисна към гърдите си и ѝ запуши устата с ръка. Съвсем напразно — от страх тя не можеше да

издаде даже звук. Всеки момент щеше да припадне.

Познат глас прошепна:

— Какво, по дяволите, прави там толкова време?

Той! Облекчението ѝ трая не повече от секунда. След това се вбеси.

— Ти, к'во, да не се побърка? К'во пра'иш тука?

— Притесних се за теб — последва възмутен отговор.

Дани изсумтя под нос. Лъжеше. Беше по-вероятно да се безпокои, че ще избяга с откраднатото.

— Ако пак искаш да плашиш някой, почни със себе си. Аз са омитам от тук.

— Намери ли пръстените?

— За т'ва после. Сега тряб'а да са махаме оттука.

— Така е — съгласи се той, а Дани вече се бе отправила към прозореца и изведнъж се спъна в килима. Тя се изненада, когато падна, защото никога не е била невнимателна, а и килимът беше гладко изпънат. Опитвайки се да запази равновесие, Дани се хвана за стоящия до нея пиедестал с някакъв бюст върху него. Пиедесталът остана на мястото си и ѝ помогна да не падне, но бюстът отгоре му се заклати и падна на пода.

Тя мислено простена. В нощната тишина такъв шум би бил достатъчен да събуди и мъртвите, да не говорим за слугите, спящи на този етаж. Дани се обърна да каже на Малъри, че трябва да бягат, когато забеляза непознат мъж до вратата, целещ се с пистолет в тях.

Дани спря да диша. Въроръженият мъж беше напълно облечен — вероятно е бил близо до тях, преди бюстът да падне на земята. Мъжът имаше право да застреля двамата неканени гости на място, без дори да ги попита какво правят тук. Така би постъпила и тя, ако откриеше в дома си двама непознати мъже посред нощ.

Малъри стоеше с гръб към стената. Той подскочи напред, за да предотврати падането на Дани, но спря като видя, че тя се оправи сама. Той все още гледаше към нея, но вече на светло, тъй като мъжът държеше лампа в едната си ръка. А Малъри явно не осъзнаваше, че в стаята е вече светло.

— Не се обръщай! — тихо прошепна Дани. — Ако те познаят, толко' ше загазиш, че по-добре да тъ прострелят.

Дани се стегна и показа на Малъри с ръка да застане така, че тя да го скрие от погледа на мъжа. След това се обърна към него:

— Приятел, пистолет няма да ти трябва. Само търсехме място, в което да прекараме нощта. Каретата ни се развали по средата на гората. На милорд му се видело, че некога е идвал в тая къща. Ама, той е пиян и нема да се учуда, ако се е объркал. Почукахме, ама никой не отвори. А милорда каза да влеземе сами и да спиме у хола. Хедингс, вика нищо няма да каже. К'во, така ли е? А т'ва къщата на Хедингс ли е?

Напрежението на лицето на непознатия мъж изчезна. Той отпусна пистолета, въпреки че не го прибра.

— Той все говореше, че аз съм виновен, че падна колелото на каретата, а аз още преди месец му казах — трябва да сменяме колелата, каретата ей с'а ще падне, е да, той може да харчи последните си пари за жени и комар, а за мойта заплата не си спомня.

Мъжът се изкашля и каза:

— Може би не трябва да говориш така пред него.

— Да бе, тоя е такова говедо. Утре няма да си спомня нищо.

— Кой е той?

Дани не очакваше този въпрос, но имайки предвид как се бе оказала на това място, името бързо изплува в съзнанието ѝ.

— Лорд Кериуей от Лондон.

— А що не го остави да спи в каретата? — попита след това мъжа.

— Можех, но усетих нек'ви движения в гората. Може да са били животни, а може и престъпници. Ако ни беха ограбили, милорда щеше да мъ изгони. По-добре да си запаза работата, дори и да е при лорд, който по-често е пиян, отколкото трезвен.

Последва дълга пауза и Дани вече почти не се съмняваше, че мъжът ей сега ще я обвини, че лъже и ще се изсмее в лицето ѝ. Тя вече мислеше в коя страна трябва да бяга, а след това се зачуди дали да не се хвърли в краката му и по този начин да го изненада.

— Води го нататък тогава. Има няколко стаи за гости на горния етаж. Ще се намери и удобен диван за теб.

Дани не вярваше, че мъжът ѝ беше повярвал. Може би той самият беше слуга или иконом и затова не можеше да изхвърли благородник навън посред нощ. Той можеше да ги заключи до

сутринта, когато да провери това, което тя му бе казала. Или пък просто не беше подозрителен и ѝ вярваше.

Удобен случай да избягат през прозореца се появи, веднага след като мъжът се обърна с гръб към тях, за да им покаже пътя към стълбите. Но той все още не беше прибрал пистолета си. Дани предпочете да завърши представлението без един-два куршума в гърба си. Освен това, те бяха двама и нямаше начин единият да не бъде застрелян, докато се опитват да избягат.

Слава богу, богаташчето не каза нито дума. Цялата история можеше да рухне, ако слугата заподозреше, че изобщо не е пиян. Той беше или достатъчно умен, за да играе ролята, която тя му бе наложила, или се беше уплашил до такава степен, че бе изгубил дар слово. Не, тя се съмняваше, че той е уплашен, в крайна сметка не толкова, колкото тя самата. Малъри се справи с бармана прекалено лесно, за да го е страх от един слуга. Беше смел и абсолютен негодник, за да я забърка във всичко това.

Дани сложи ръката му на рамото си, за да изглежда, че тя го носи и направо преbledня, когато видя в другата му ръка пистолет. Значи през цялото време е държал слугата под прицел! Ако беше избухнала престрелка, можеше и двамата да са мъртви. Дани хвана пистолета и го сложи в джоба му, след това чу тихият му смях. Господ да я пази от глупаци!

— Надявам се да мо'еш да се напрайш на пияница, приятел, и си дръж главата наведена!

Беше лесно да го води нагоре по стълбите. Дани беше прекалено възбудена, за да осъзнае как се докосват телата им и как Малъри тежко се опира на нея, но само когато прислужникът гледаше към тях.

— Тук! — каза слугата и отвори една врата. — Сутринта ще оправят каретата ви и ще можете да продължите по пътя си.

— Мно'о благодаря, приятел.

Слугата ги последва в стаята, запали лампа и тръгна към вратата. Пусна пистолета само за миг, докато палеше клечката кибрит. Дани се замисли, дали все пак той ѝ бе повярвал. Тя махна ръката на Малъри от рамото си и се затича към вратата в момента, в който тя се захлопна. И вместо отдалечаващи се стъпки, чу щракването на ключалката.

ГЛАВА 5

Заклучени, в очакване на... какво?

Дани загуби и малкото цвят останал по бузите ѝ. Дали мъжът не бе повярвал на историята им или просто бе предпазлив?

Тя се надяваше да е второто. Все пак, те бяха непознати, докато господарят му не потвърдеше обратното. Но ако той възнамеряваше да стои на стража пред вратата им през остатъка от нощта, тогава зле им се пишеше.

Тя се обърна към Малъри, забелязвайки, че той я наблюдава с любопитство, едната му вежда се повдигна въпросително. Забърза обратно към него и прошепна:

— Той ни заключи.

— По дяволите — изръмжа Малъри ниско.

— Точно така, приятел. Така че гушвай възглавницата и започвай да похъркваш, при това по-шумно. Трябва да го накараме да мисли, че сме заспали, за да си легне и той.

След като каза това, тя не изчака, за да види дали той ще направи каквото му каза. Върна се до вратата и легна на пода пред нея, за да погледне под ръба. Със сигурност имаше обувки точно от другата страна. Слугата все още стоеше отвън, вероятно самият той опитвайки се да чуе нещо.

Когато не дочу никакво хъркане, тя се обърна и изгледа свирепо Малъри. Той извъртя очи към тавана, устните му се свиха от отвращение, като че предложението ѝ бе абсолютно под достойнството му и вместо да отиде направо към леглото, той се отправи към прозореца, за да провери има ли начин да се измъкнат от там. Трябва да бе решил, че няма да стане, тъй като въздъхна и седна на леглото, всъщност се просна на него, след това изпробва няколко хъркащи звука, докато не остана доволен и започна да вдига невъобразим шум.

Дани почти се усмихна. Той изглеждаше ужасно раздразнен от факта, че му се налагаше да прави нещо толкова недостойно като хъркането, обаче сега нямаше да стоят заключени в спалнята на горния

етаж, ако той не се бе появил в къщата, за да обърка всичко. Тя щеше да се е измъкнала навън без проблем, вместо да лежи на пода, надявайки се, че подозрителният слуга ще се умори и ще си легне.

Не изглеждаше той да има подобни намерения. Очевидно възнамеряваше да стои на стража отвън в коридора през цялата нощ. Тя почти можеше да чуе затръшването на затворническата врата зад себе си и почувства, че стомахът ѝ се разбунтува.

Отчаянието, което бавно я завладяваше я накара и тя да отиде до прозореца, за да провери сама. Въздишката на Малъри бе основателна. Нямаше възможност за лесен изход, не и без въже. Нямаше и дърво наблизо, върху което да се скочи, нито пък каквито и да било издатини, които да използват при слизане.

Можеха да разкъсат чаршафите, за да си направят собствено въже, за което тя дори не би се сетила, ако богатшите не го бяха направили по-рано вечерта, но на слабата светлина в стаята не можа да види нищо достатъчно тежко, което да се използва като опора за тежестта на Малъри. Нейната може би, но не и неговата. Леглото можеше да свърши работа, но то бе малко, за един гост, и имаше дървена рамка, която би могла да се счупи. Пък и най-вероятно щяха да събудят цялата къща, ако се опитаха да го избутат до прозореца.

Когато най-накрая се досети, че може би слугата чакаше да изгасят лампата, на Дани ѝ се прииска да се ритне отзад. Нейният пиан „работодател“, може би не би се тревожил за лампата, но защо трезвият „кочияш“ би желал да остави светлото докато спи, освен ако въобще не планираше да си ляга? Тя се надяваше, че това е, което си мисли прислужникът и действително, около десет минути след като загасиха светлините, той се придвижи надолу по коридора и заслиза по стълбите.

През цялото това време Малъри изпробваше широк асортимент от хъркащи звуци, които биха накарали Дани да избухне в смях, ако вече не беше убедена, че ще останат тук заключени цялата нощ. Слугата определено не им вярваше, в противен случай не би стоял пред стаята им толкова дълго. Но можеше да бъде и по-зле. Той би могъл да събуди господаря си, можеха да проверят дали нещо липсва от къщата и тя нямаше да може да го забаламоса да я пусне с джобове, пълни с бижутата на Хедингс.

Тя се отдръпна от вратата и каза на богаташа:

— Най-накрая си отиде. Шъ изчакаме още няколко минути докато си легне.

— И после какво?

— Посли шъ са спра'им с таз' ключалка и шъ са махнем от тук.

— Знаеш ли как да го направиш?

Тя изсумтя:

— Разбира са, че знам, и си нося собствен шперц.

Тя извади от шапката си дебела фиба и се зае с вратата. Нищо работа. Спалните обикновено бяха много лесни.

След секунди промърмори:

— Хайде. И шъ използваме предната врата. Те вече знаят, че сме били тук, тъй че ня'а смисъл да я заключваме.

Не изчака да види дали той ще я последва. В момента, в който се оказа навън, побягна с всички сили, не спря и не се обърна назад, докато не достигна дърветата. Едва тогава поспря, но само за да си поеме дъх и да се ориентира. Отне й само миг да забележи фенерите на каретата през гъстата зеленина. Тогава Малъри я настигна.

Той сграбчи ръката й и я поведе към каретата. Тя се опита да я издърпа, но това само го накара да обвие ръка около рамото й. Очевидно й нямаше доверие, че ще му даде бижутата сега, когато бяха в безопасност извън къщата на Хедингс.

Без надвисналата опасност от слуга, държащ оръжие насочено към нея, тя не можеше да понесе да е толкова близо до Малъри. Порано, когато вървяха нагоре по стълбите на Хедингс и той я бе обгърнал с ръка, тя не почувства нищо, парализирана от страх. Обаче сега... Сега тя усещаше цялото му тяло притиснато към нейното, мускулестото му бедро, хълбока му и твърдите му гърди, чувстваше как перфектно приляга под ръката му, усещаше топлината, идваща от него — или това беше нейната топлина? Припомни си колко дяволски красив беше, въпреки че не можеше да види лицето му в тъмнината на гората. Припомни си и онези секси сини очи, които я изучаваха в каретата, като че ли можеше да вижда през дегизировката й.

Ако сега спреше и я притегълеше към себе си, тя щеше да го остави да прави с нея каквото си иска. Джереми спря. Сърцето й запрепуска толкова силно, че бумтеше в ушите й. Той щеше да го направи, да наведе уста към нейната. Първата й целувка, и то от най-

красивия мъж, който бе срещала някога. Щеше да е невъобразимо. Тя знаеше това и задържа дъха си, трепереща в очакване.

Той я блъсна в каретата. Бяха спрели само, за да може той да отвори вратата.

Разочарована повече, отколкото искаше да си признае, Дани седна на мястото си сърдита, след което изгледа кръвнишки Малъри, веднага щом той зае мястото насреща ѝ. До голяма степен този свиреп поглед се дължеше на това, което бе станало току-що, или по-точно не бе станало. Виновно беше само нейното развнтено въображение, разбира се, но това не ѝ пречеше да се чувства неудовлетворена. Малъри обаче, нямаше откъде да го знае. Той щеше да отдаде вида ѝ единствено на темата, която тя подхвана.

— Туй беши най-глупавото нещо, коет' съм виждал — каза му тя. — Разби'аш ли, че бяхме заловени по твоя вина! Кат' си искал да влизаш в къщата, да си беше взел сам нещата. За к'во тря'аше да ма влачиш и мен, а?

— Какво се случи? — попита Пърси, но никой не му обърна внимание.

— Ти се забави повече от необходимото — отбеляза Малъри хладно. — Иначе не бих влязъл.

— Нямаши ма по-малко от десет минути!

— Е, бяха прекалено дълги десет минути. Кое то не е от значение сега.

— Мо'еха да ни убият зарад' теб! Туй не е ли от значение, приятел?

— Какво стана? — попита отново Пърси.

— Нищо, с което младежът тук да не можеше да се справи — призна Малъри. После се обърна към Дани, все едно изобщо не я беше похвалил току-що и добави. — Хайде да видим какво си донесъл, и дали всички тези неприятности си струваха усилието.

— Първо подкарай каретата — каза тя, омекнала донякъде от факта, че той все пак призна, че му е спасила задника. — Не сме в безопасност, докат' са мотаем наоколо.

— Имаш право — съгласи се Пърси и потропа на тавана на каретата, което сигнализира на кочияша да се отправи обратно към града. — Сега, моля, не ме дръжте повече на тръни.

Тъй като не лорд Малъри, а приятелят му я молеше, тя започна да изпразва джобовете си на седалката до нея, включително пачката с пари, след това загреба цялата купчина и я стовари между двамата богаташи. Дори обърна джобовете си навън, за да им покаже, че не е задържала нищо.

Пърси веднага сграбчи един старинно изглеждащ пръстен с възклицанието „Мили боже, да!“. Той поднесе антиката към устните си и я целуна, след което с неподходяща припряност я напъха обратно на пръста си, където очевидно бе стояла.

— Не мога да ти се отблагодаря достатъчно, мило момче. Имаш моята... — Неговите излияния секнаха, когато очите му отново се върнаха на бижутата. — Боже мой, ето го и другия! — възкликна той и разпръсна бижутата, за да сграбчи втория пръстен от купчината.

— Имаш нашите благодарности, младежо — лорд Малъри довърши мисълта на Пърси.

— Вечни благодарности — допълни Пърси и отправи сияещ поглед към Дани.

— Не бих стигнал толкова далеч — присъедини се отново Малъри.

— Говори за себе си, стари приятелю. Не беше ти този, който криеше от собствената си майка.

— Аз нямам майка.

— От Джордж тогава.

— Взимам си думите обратно — призна Малъри с усмивка.

— Джордж? — попита Дани.

— Мащехата ми.

— Казва се Джордж? — ахна тя.

Когато младият лорд се засмя, кобалтовите му очи заблестяха.

— Всъщност е Джорджина, но баща ми го съкрати, просто за да бъде наопаки на всички. Това му е навик, разбираш ли?

Тя не разбираше, а и не искаше да разбира. Беше направила това, което я помолиха — настояха — да направи. И успешно, така че не се налагаше да го прави отново. Просто искаше да се прибере у дома, да се изправи пред Дагър и да разбере дали все още има дом.

Припомнила си това, изражението ѝ стана мрачно. Те не забелязаха. Все още гледаха към купчината от ценности.

Пърси потупа голям овален медальон, обграден от изумруди и диаманти.

— Изглежда ти познато нали? — каза той на приятеля си.

— Наистина. Възхищавал съм се неведнъж на деколтето на лейди Катрин, когато то украсяваше гърдите ѝ.

— Не бих я взел за комарджия, поне не такъв, който би се разделил с нещо подобно.

— Разбира се, че не е. Чух, че е бил откраднат преди няколко месеца, докато е била на почивка в Шотландия.

— Будалкаш ли ме, старче?

Малъри се бе намръщил.

— Не, и тази гривна ми изглежда доста позната. Бих се заклеял, че братовчедка ми Даяна я носеше точно миналата Коледа. Не си спомням да е споменавала, че е била открадната, но знам, че тя въобще не залага на хазарт.

— О, разбирам, да не би да мислиш, че лорд Хедингс е крадец?

— Май така излиза, нали?

— Но това е прекрасна новина. Не мога да ти опиша колко виновен се чувствах по време на цялата тази ужасна работа.

Малъри забеляза Дани да върти очи при тази забележка. Би казала, че и той с мъка се сдържа да не ѝ се ухили. Пърси обаче, не беше приключил и следващият му въпрос отрезви младия лорд.

— И какво ще правим сега?

— Няма какво да направим, без да замесим себе си и нашия млад приятел тук.

— Е, това е много лошо. Мразя, когато крадец се измъква, без да плати за... стореното... — Пърси улови втренчения поглед на Дани и се прокашля. — Присъстващите се изключват, естествено.

— Не забравяйте и себе си — подигра се Дани. — Кражбата на тези скъпоценности не беше моя идея.

— Точно така — каза Пърси и се изчерви.

Но лорд Малъри отбеляза с недоволство.

— Не, твоята идея беше да ни опразниш джобовете, така че няма защо да ни сочиш с пръст.

Топлината от многобройните изчервявания, която тя усети тогава, можеше да запали мангала на каретата. Дани мразеше да ѝ

припомнят действията ѝ, наистина мразеше. Но предвид обстоятелствата, се бе изчерпала откъм възражения.

Този мъж беше много бърз, а също така и подозрителен, иначе не би я последвал в къщата, за да се увери, че ще свърши работата. Беше проникателен и много умен. Тя не се съмняваше, че идването тук е било негова идея.

Колко жалко, че не беше слабоумен като приятеля си. Можеше и да го е нарекла така наум по-рано, но знаеше, че не е. В противен случай сигурно щеше да успее да се измъкне, вместо да се забърка във всичко това. Вероятно все още можеше да опита да го придума — ако не беше толкова дяволски красив. Но губеше ума и дума, когато той обърнеше тези кобалтови очи към нея. Хитростта и съобразителността ѝ се бяха изпарили през вратата, оставяйки след себе си една безмозъчна глупачка. Чувстваше се безнадеждно изгубена.

ГЛАВА 6

Изглеждаше, че ще им отнеме доста повече време да се върнат в града, отколкото им бе трябвало, за да стигнат до къщата на Хедингс. Дани нямаше часовник, но не би се изненадала, ако скоро слънцето се покажеше. Беше изморена, наистина изтощена от толкова емоции, които не бе свикнала да изпитва. Освен това започваше да огладнява. А имаше да се справя с още много неща, когато най-накрая се прибере.

Всъщност, тя се надяваше, че Дагър все още ще спи, така че и тя самата да може да поспи малко. Би било доста по-лесно да предложи обяснения или лъжи в това число, с бистър ум, който не е размътен от преумора.

Пърси отново дремеше, умен човек. На Дани ѝ се искаше да можеше да направи същото, но с лорд Малъри, напълно буден насреща ѝ, не смееше. Не защото си мислеше, че той би ѝ направил нещо докато спи. Просто трябваше да е будна и да се оглежда за възможност да избяга, веднага щом съзре някое познато място.

Не се съмняваше, че ще я пуснат да си върви сега, след като беше направила всичко, което искаха, но се съмняваше, че ще я върнат там, където я бяха намерили. Защо биха се отклонявали от пътя си, при все че беше толкова късно? А ако я оставеха в техния край на града, това би означавало, че ще е безнадеждно изгубена и ще загуби още часове, опитвайки се да намери пътя към дома. Можеше и да е израснала в Лондон, но той беше голям град и тя познаваше само малка част от него.

Усети мига, в който очите му се спряха върху нея. Беглият поглед, който му отправи, го потвърди. Той имаше нещо на ум. Гледаше я прекалено замислено.

— Впрочем, къде си оставил обувките си?

Въпросът я изненада. Със сигурност не беше очаквала да чуе точно това, имайки предвид замисленото му, начумерено изражение. И всъщност, тя бе изненадана, че не го бе споменал по-рано, след като я беше накарал да си проправя път през гората по чорапи. Освен това

беше завързал глезените ѝ по-рано. Трябва да е бил сляп, за да не забележи, че не носи нормални обувки.

— Т'ва са моите обувки — отговори тя и повдигна единия си крак, така че той да може да види меката подметка от кожа върху долната част на вълнените ѝ чорапи.

— Находчиво.

Тя се изчерви леко, но само защото беше горда от импровизираните си обувки. Беше си ги направила собственоръчно. Имаше и нормален чифт обувки, тъй като ако се разхождаше насамнатам както изглеждаше по чорапи, това би породило доста коментари през деня. Тези тя носеше само когато работи.

— Нещо против да погледна по-отблизо? — попита той.

Тя бързо напъха краката си под седалката, толкова далеч от него, колкото можеше, и го погледна непреклонно. Той само сви рамене.

После я изуми, като добави:

— По-умен си, отколкото бих предположил. Биваше си я историята, която измисли по-рано, съвсем спонтанно. Лорд Кериуей? — Веднага след като каза това, той се подсмихна.

Дани сви рамене.

— Свърши работа.

— Предполагам — съгласи се той, но любопитството му още беше очевидно. — Често ли те хващат и ти се налага да се измъкваш с приказки?

— Не. Никога не са мъ залавяли, нито веднъж — до тази вечер. Два пъти за една нощ и то все зарад' теб.

Той се прокашля леко. Но за да избегне подхвърлянето на вината за пореден път, вместо това изложи въпроса, който наистина го вълнуваше.

Потупа колието и гривната на седалката до себе си, които бяха обсъдили по-рано и каза:

— Бих искал да върна тези две бижута на законните им собственици, анонимно, разбира се. — Прочисти гърлото си и с явно неудобство добави. — Би ли имал нещо против, млади момко?

— Бих ли имал против к'во?

— Тъй като тази купчина е твоя.

Тя изсумтя. Вече беше решила, че не иска никаква част от скъпоценностите. Мисълта как бива заловена и увисва на въжето още я

караше да потръпва. А фактът, че бижутата са крадени два пъти, правеше риска още по-голям и тя му го каза.

— Едно е да съ отървеш от подобни вещи, когат' са крадени, просто трябва да си бърз. Но да съ опитваш да продадеш скъпоценности, когат' са откраднати за втори път, е все едно да си просиш залавянето. Някои от тези неща, ако не и всичките, вече се търсят. По-скоро бих ги изхвърлил през прозореца, отколкото да ги пипна отново.

Той поклати глава.

— Това не е честно. Обещах ти състояние.

— Преживей го, приятел. Ако искам нещо от теб, шъ разбереш.

О, боже, погледът му отново стана чувствен, сгорещявайки мислите й, карайки вътрешностите й да се преобърнат. Ако кажеше още нещо в този момент, то щеше да е пълна безсмислица. Как можеше той да направи това само с поглед? И какво беше казала тя, за да промени изражението му така? Споменаването на „искам“? Това би означавало, че той знае, че тя е жена, но той не би могъл да знае. Никой не знаеше. И не би могъл да предположи. Тя дори не помнеше как да се държи като жена, беше играла ролята на момче толкова дълго и досега никой не се беше усъмнил.

Той я освободи от омаята като смекчи похотливия си взор. Срамуваше ли се тя? Вдигна пачката с пари, прокара палец по нея и я хвърли върху нейната седалка.

— Не са точно хиляда паунда, но са достатъчно за момента, предполагам.

Защо ли думите му прозвучаха така, като че ли двамата не са приключили един с друг?

— Т'ва е повече отколкот' съм виждал закуп наведнъж, на два пъти, или на няколко — бързо го увери тя. — Устройва мъ напълно.

Той само се усмихна. Тя отново се загледа втренчено през прозореца. Очите й се разшириха, когато видя Лондон, сега от другата страна.

Не разпозна нищо, но все пак каза с почти отчаян тон:

— Мож' да мъ оставиш тук, приятел. Мога да намеря пътя към вкъщи.

— Никакъв шанс, младежо. Ще те заведе до вратата и ще обясня всичко, за да те измъкна от неприятностите, за които спомена. Но

първо ще оставим Пърси. Няма да отнеме много време, изобщо.

И после ще остане сама с него и неговите дяволски очи, които я разсъбличаха? Бе го казал много точно, никакъв шанс.

— Преувеличих — излъга тя. — Тез' пари шъ са предостатъчна компенсация за времето, през коет' мъ нямаше.

— Настоявам — каза той, без да се хваща на лъжата й. — Не бих могъл да спя спокойно, ако зная, че тази неприятна работа е имала последици за теб.

— Сякаш мъ е грижа за съня ти! — отвърна тя грубо. — Твоята представа за услуга е как по-бързо да ма натикаш в гроба, така че не ми помагай повече. Шъ си навлека много по-големи неприятности, ако ти покажа къде живеят приятелите ми. Шъ си късметлия, ако въобще се събудиш пребит до смърт в някоя уличка.

— Очакваш да те пребият ли?

— Не мен... — тя прокара пръст по гърлото си многозначително. Той се засмя.

— Добре, схванах картинката. Но ще те придружа до онази кръчма. Най-малкото, което мога да направя.

Тя не мислеше, че той ще се примири само с това, щом стигнат до там, така че не й остана нищо друго, освен да каже:

— Не.

— Не молах за разрешение, мило момче.

Дани отвори уста, за да изръмжи нещо наистина неприлично, но след като с това нямаше да постигне нищо, тя реши да запази енергията си за това, което предстоеше.

ГЛАВА 7

Дани зачака богаташа да отмести поглед от нея, преди да действа. Когато той най-накрая го направи, тя не се забави дори и секунда, стрелна се към вратата на каретата, скочи и се шмугна в първата пресечка.

Просто и лесно, точно както си и мислеше, въпреки че беше подценила високия си ръст и трябваше доста да се наведе, за да скочи през вратата. Обяснимо, след като не се возеше често в карети, особено луксозни като тази. Извади късмет, че не се преби и изгуби само шапката си, а не съзнание, след като се изтърколи на улицата. Щеше да ѝ липсва тази шапка. Беше си я спечелила при едно сбиване в квартала миналата година и много си я обичаше. Мислеше, че много ѝ отива, вероятно водена от чиста женска суета. Но сега я нямаше. Лежеше на пода в каретата на онзи богаташ и беше безсмислено да рискува отново да го срещне, само за да си я вземе обратно.

Все още не беше задъхана и тичаше с пълна сила, но след още една пресечка Дани реши, че ако продължи със същото темпо, скоро ще се умори много. Забави ход, но не след дълго ясно чу, че някой тича след нея. Хвърли бърз поглед през рамо и хукна отново.

Просто не можеше да повярва. Проклетият богаташ я преследваше! И почти я настигаше. Тя мислеше, че се е отказал още след първата пресечка, но той беше почти зад нея и не спираше да тича. В това нямаше никакъв смисъл. Нали бяха приключили? Тя направи това, което искаха от нея и после я върнаха обратно в Лондон. И защо, по дяволите, беше решил да се отклони от пътя си и да я откара до дома, след като тя очевидно не желаше?

Дани измина още три пресечки, но той не спираше да тича след нея. Тя започна да се задъхва. Неговите крака бяха по-дълги и той неумолимо скъсяваше разстоянието между тях. Тя почти спря, готова да се предаде, но завивайки зад ъгъла съзря един наемен файтон да приближава точно към нея. За няколко секунди Малъри я изгуби от поглед и тя успя да се мушне под файтона, хвана се здраво за рамката и

се прилепи към дъното, като си помогна с крака, за да се задържи. Зачака и го видя да притичва покрай нея. Малъри не я видя и продължи да тича, но в обратна посока, така че тя се спусна на земята и изчезна зад ъгъла.

Все още беше леко задъхана и сърцето биеше диво в гърдите ѝ. Беше ужасно гладна и имаше чувството, че всеки момент ще припадне от изтощение. Но тя знаеше, че ако отложи прибирането си вкъщи още малко, това ще направи нещата още по-лоши и затова се отказа от съблазнителната идея да намери някое закътано местенце в някоя уличка и да проспие целия ден.

С ужас установи, че се е изгубила и се намира в някаква част на града, където кракът ѝ не беше стъпвал. А и привличаше много внимание. Без шапката, която криеше сребристорусите ѝ буйни къдрици, косата ѝ блестеше като факел, особено в контраст с тъмнозеленото ѝ кадифено палто. Откъдето и да минеше, всички обръщаха глави след нея и това я изнервяше ужасно, въпреки че не искаше да си го признае.

Отне ѝ един час да се добере до квартал, който познаваше и да спре да се върти в кръг, както досега, а да поеме в правилната посока. Трябваше ѝ обаче още час и половина докато стигне с бавна и измъчена походка до дома.

Дани все още имаше усещането, че някой я преследва. Беше абсолютно сигурна, че Малъри я е изгубил, така че не можеше да е той. Но всеки път, когато хвърлеше поглед през рамо, тя виждаше само забързани по работата си хора. Знаеше обаче, че наоколо има много малки улички, където този някой можеше да се скрие и въпреки всичко да я държи под око. Най-накрая тя реши, че се държи глупаво. Вероятно изтощението и развинтеното въображение ѝ погаждаха номера.

Беше разтревожена. Сигурно това беше причината да си въобразява глупости и ставаше все по-лошо с всяка крачка, която я отвеждаше по-близо до дома, защото изобщо не беше сигурна, дали ще има дом от утре.

* * *

Тайръс Дайър не можеше да повярва на очите си. Или си беше изгубил ума, защото онази жена не можеше да се подмлади толкова, или току-що беше видял момичето, което трябваше да е мъртво. Трябваше да е едно от двете, но на него не му се искаше да вярва, че се е побъркал, така че очевидно момичето не беше умряло. Беше пораснала и ужасно много приличаше на майка си.

Тайръс беше нает да убие и нея, и баща ѝ. Да се справи с мъжа не беше никакъв проблем и се предполагаше, че да ликвидира момичето ще бъде още по-лесно. Обаче тя имаше бавачка и тази жена се би като дявол. Въпреки че той беше сигурен, че я е ранил смъртоносно, тя успя да го цапардоса със собственото му оръжие и той изпадна в безсъзнание за кратко. Време, достатъчно за бавачката да избяга с детето и да се скрие.

Когато той не можа да я открие, реши, че вероятно се е свряла в някоя дупка и е умряла. Тялото ѝ така и не беше открито. Неговият работодател обаче не беше доволен. Ставаше въпрос за много пари и човекът беше толкова вбесен от провала на Тайръс, че освен дето не му плати нищо, но и едва не го застреля. За щастие беше предвидил опасността, успя да се изплъзне от куршумите и да избяга.

Тайръс беше ядосан на себе си години след това. Беше свършил работата само наполовина. Още повече, че от този момент нататък късметът го беше изоставил, все едно тази недовършена задача го беше урочасала. С каквото и да се захванеше, все нещо се объркваше и в резултат го бяха уволнявали толкова пъти, че вече не им помнеше броя.

Но ето, че сега късметът му се усмихваше отново. Не си въобразяваше. Сигурен беше, че е така. Трябваше да помисли. Не искаше да направи нещо прибързано и да оплеска нещата отново. Вече знаеше къде живее тя. Кой би си помислил, че се е крила в този беден квартал през всичките тези години. Той щеше да се върне...

ГЛАВА 8

Беше прекалено да се надява, че Дагър още не е станал. Слънцето вече беше изгряло и той седеше на кухненската маса и пиеше чай, приготвен му от Нан. Шест от децата седяха във всекидневната, без да се броят други две, които още спяха. Те всички обърнаха поглед към Дагър, който се взираше в нея през отворената врата на кухнята и тръгнаха да излизат от къщата.

Дани влезе в кухнята и седна срещу него.

Той изглеждаше съвсем обикновено, но дългият белег на брадичката и по-малкият под лявото око му придаваха зъл вид. Дългата му кестенява коса беше разрошена, а очите му кървясали. В момента имаше измъчен вид. Всъщност изглеждаше толкова изтощен, колкото беше и тя. Сигурно не беше спал цялата нощ и я беше чакал. Но не защото се беше тревожил за нея. Не, след като не се беше прибрала в уречения час, тя просто му беше дала дългоочакваното основание да я изрита от тук. Той не беше глупак и нямаше смисъл да се опитва да го баламосва.

Дани беше твърде уморена, за да измисля лъжи за това, което беше станало. Щеше веднага да се издаде, ако опита. Преди още да е казал и дума, тя побърза да извади пачката пари от джоба си и я хвърли на масата към него. Никой досега не беше носил толкова много пари вкъщи. 100 лири за тях бяха цяло състояние. Тя се надяваше това да го умилостиви малко, но не постигна нищо. Той просто хвърли един бегъл поглед на парите, а тя осъзна твърде късно, че току-що му е доказала, че нарочно е нарушила правилата.

— Шъ ма изслушаш ли, Дагър? — попита тя. — Ня'ах голям избор, след като тръгнах оттук снощи.

— Зная, че са тъ хванали, но също зная и че ни съ та хвърлили в затвора.

— Туй също беше капан. Трябваше им крадец, който да открадне нещо вместо тях.

— Е, ти си знайш, и що не им отказа?

— И що мислиш мъ извляко'а оттам вързан? — контрира го тя.

— Ама ни си бил вързан през цялото време, нали? — каза той, взирайки се в парите на масата. — Мо'ише да им избягаш по-рано.

Това беше вярно. Уморено тя се зае да му обясни:

— Ама щях да останъ в провинцията и ни знам как щях да съ прибера.

— Бил си извън Лондон?

Тя потръпна от страх при вика му.

— Затуй не съ опитах да избягам по-рано. Никогиш не съм бил извън Лондон преди. Сигур щях да съ скитам седмици, преди да съ прибера. Обачи те съ заклеха да мъ върнат веднага, щом окрада тоз лорд вместо тях.

— Лорд! — той се развика още по-силно. — Сигур точно неговъта проклета къща?

Можеше да го излъже за това. Трябваше да го излъже. Това беше правило номер едно в края на краищата. Но тя знаеше, разбираше го от въпросите, които й задаваше, че това нямаше да промени нищо.

— Събери си нещата и съ махай. Туй правило никой ни мой да го нарушава тук.

Дани не помръдна. Тя знаеше, че ще чуе точно това, че независимо от това, което щеше да му каже той щеше да я изгони. Но въпреки всичко не беше подготвена за стягащото чувство в гърдите си. Дагър беше нейното „семейство“ от 15 години насам. Най-много я болеше от това, че той искаше да се отърве от нея.

Нямаше да се разплаче. Плачеха жените, а се предполагаше, че тя не е жена. Не беше и дете. Смятаха я за мъж, а мъжете не плачеха и тя също нямаше да го направи. Обаче й беше много трудно да се сдържи и затова бързо се отдалечи от масата, за да не може Дагър да види издайническата влага в очите й.

Тя се запъти право към сламеника си, послан на пода във всекидневната. Той си беше неин. Тя го нави и го вдигна, въпреки че нямаше никаква представа къде ще го постели тази нощ. Торбата й стоеше отстрани. Дрехите, с които беше облечена й бяха любими, така че ги носеше непрекъснато и ги сменяше с единствения си друг кат дрехи само, за да ги изпере. Домашният й любимец си стоеше в малката кутия. Тя успя да го напъха в торбата, за да й е по-лесно да го носи.

Двете деца, които спяха преди малко сега се бяха изправили в леглата си и открито плачеха. Тя отиде и прегърна всяко едно от тях. Друг път би им казала нещо да ги ободри, както обикновено, но сега гърлото ѝ се беше свило и тя не можа да промълви нито дума.

Когато отвори вратата обаче, завари останалите деца строени в редица, повечето от тях също разплакани. Явно бяха подслушвали и знаеха, че няма да я видят повече. Сърцето ѝ се късаше. Тя се беше превърнала в техен герой в продължение на толкова много години. Сигурно дори щяха да я последват, ако ги помоли. Но тя не можеше да причини това на Дагър, независимо от това колко грубо се беше отнесъл с нея. Те бяха всичко, което той имаше. Тя извърна лице от тях и тръгна надолу по улицата.

Каква ирония на съдбата? Тя от години копнееше да си тръгне оттук, да намери истинска работа, почтена работа и да не ѝ се налага никога повече да краде. Дагър просто я принуждаваше да осъществи мечтата си по-скоро, отколкото беше очаквала. Надяваше се, че един ден ще му благодари за това, че болката ще отслабне.

Но това, че не спираше да си повтаря, че винаги е искала точно това, не ѝ помогна да се почувства по-добре. Не искаше да си тръгне така. Вярваше, че ще може да се връща тук, може би да помогне на другите деца също да си намерят почтена работа.

— Дани!

Тя се завъртя обратно и ахна, виждайки Дагър да крачи към нея решително. Болката изчезна веднага. Знаеше си, че той не би постъпил така с нея. Само е искал да я изплаши, за да не престъпва повече правилата и да послужи за пример на другите деца.

Обаче, когато я настигна тя видя, че изобщо не беше дружелюбен. Малката искрица надежда угасна окончателно. Той все още беше бесен. Ако трябваше да бъде честна, тя никога не го беше виждала толкова ядосан преди.

— Искаш ли да знайш защо, Дани? — изсъска ѝ той. — Твърде си красив за мъж. Разбрах, че тъ желая и туй мъ кара да се чувствам толкоз отвратен от себе си, че шъ са побъркам. По-скоро бих тъ убил отколкот' да те докосна, тъй че най-добре шъ е да съ отърва от теб, нали? Ти шъ съ опрайш. Не се съмнявам в това. Добре съм та научил. Но не и тук. Сега по-добре тръгвай, преди да съм размислил и да напра'я нещо, за коет' посл и двамата шъ съжаля'аме.

Дани можеше веднага да го успокои, че не е необходимо да се презира за това, че я желае. Тя беше момиче в края на краищата. Но ако му признаеше, сигурно щеше да го разяри още повече заради това, че нарочно го бе заблуждавала през всичките тези години. Пък и той току-що ѝ призна, че я желае. Ако знаеше, че е жена, отдавна да я е вкарал в леглото си или да я е принудил да проституира, или и двете. Защо в крайна сметка беше крила пола си през всичките тези години, ако не, за да избегне точно такава съдба.

Тя се обърна и закрачи надолу по улицата, преди да е казала нещо, за което после горчиво ще съжалява. Налетя на Луси, след като зави зад ъгъла.

— Брей, къде беши Дани? Търсих ть къде ли не. К'во има?

Дани се предаде и сълзите се затъркаляха по бузите ѝ. Тя щеше да издържи. Нямаше да се издаде и да избухне в сълзи, ако не беше видяла Луси. Всеки друг, но не и Луси, нейната сестра, нейната майка, нейната единствена приятелка.

— Напрайл го е, нали? — позна Луси веднага, — изритал ть е? — Като видя Дани да кима, тя продължи: — О, скъпа, ни го приемай тьй. Туй е шансът ти знайш, да напрайш нещо в живота. Говореш за съпруг, дь отгледаш деца, дь ги възпитаеш 'убаво. Ньл туй искаше, но знайш, че няма да стане кат' си тук.

— Знам — отвърна Дани, почти нечувайки, какво ѝ говорят заради мъката, която я душеше.

— Ами к'во чакаш? — но още докато ѝ говореше, очите на Луси също се напълниха със сълзи.

Тя обърна гръб на Дани, като че ли така можеше да скрие чувствата, които напиреха в нея.

— Ще ти пиша веднага, щом се установя някъде — обеща Дани.

— Да не забрайш. Шь умрь от притеснение докат' ми пишеш. Сега върви. Това е добър ден за теб мила, шь знайш.

Дани опита. Наистина се опита да повярва на думите ѝ, но не успя. Тя забърза покрай Луси. Това сбогуване беше много болезнено, отколкото някога би могла да си го представи. И тогава усети ръката на другата жена на рамото си. Спря и се обърна за последен път.

— Винаги бьди себе си, момиче Дани — прошепна Луси през сълзи и силно я прегърна. — Крайно време беше да съ случи. Просто

бъди себе си и 'сичко шъ съ опрай за теб.

ГЛАВА 9

— Тря'а да доставя една пратка за лорд Малъри. Дали ни знайш къде шъ мо'а да ги открия?

— Говори се, че има едно семейство Малъри, които живеят на площад „Гроувнър“.

— И къде ше да е туй?

— Ти май не си оттук, а?

— Толкова ли си личи?

— „Гроувнър“ е на север от тук. Тръгни надолу по улицата и после завий на дясно. После пак все направо, докато стигнеш богаташките къщи.

Ако имаше адрес, сигурно щеше да е по-добре, но пък от друга страна — може би не. Дани щеше да има нужда от карта, за да го открие, а нямаше представа как да се сдобие с такава, пък и какъв смисъл, след като въобще нямаше да може да я разчете. Точният адрес би й помогнал, само ако можеше да наеме файтон, а тя не можеше.

Дани се чувстваше толкова не на място, че направо й дожаля за самата нея. Остро усещаше и факта, че й липсваше каквото и да е образование. Сигурно досега щеше да се е отказала, ако не я поддържаше тлеещият в гърдите й гняв.

Беше открила една малка и тиха уличка, за да спи през деня, но всъщност се събуди доста по-рано от глада, който я мъчеше. Главоболието, което изпитваше задето беше толкова гладна, я докара почти до отчаяние.

Тя трябваше да си намери работа, колкото се може по-бързо. Ако й се наложеше да краде, за да яде, то щеше да се върне там, откъдето беше тръгнала. Това беше шанс за нея да стане по-добра, не да затъне обратно в калта, откъдето идваше и да продължи със старите навици. Но тя знаеше, че няма да бъде никак лесно. Знаеше, защото беше опитвала и преди.

Луси я беше прикривала, когато Дани излизаше да търси почтена работа. Обаче проблемът беше винаги във външния й вид и липсата на

основно образование. За да наемат един неграмотен мъж на работа, той трябваше да има поне мускули, а тя нямаше. За да кандидатства за работа като жена ѝ бяха необходими женски дрехи, а тя не притежаваше такива. Пък и дори по някакво чудо да успее да намери нещо, пак ще ѝ трябва покрив над главата и някакви пари, докато получи първото си заплащане.

Тя си беше помислила, че това може да се реши, само ако се наеме за прислужница. Работата вървеше в комплект със стая и храна, което беше идеално за човек, който няма пукната пара. Тя зае една от роклите на Луси за интервюто и има щастието да бъде наета в продължение на цели два часа. Икономът се съгласи да я вземе и то само, защото беше очарован от вида ѝ. Обаче в момента, в който се срещна с домакинята, тя я уволни. Те бяха семейство от средната класа и се опитваха да се изкачат нагоре по социалната стълбица, което означаваше, че и слугите трябва да са на по-високо ниво или поне не такива, които изглеждаха като най-долнопробна измет, или пък имаха вид на курви.

Дани толкова се беше разочаровала от това преживяване, че спря да търси нещо почтено още дълго време. Накрая пак опита, но просто нямаше късмет.

Като си припомни многото си провали, тя се ядоса. Истината беше, че Дани търсеше работа само от време на време, може би четири или пет пъти годишно. Не беше по-упорита, защото още не се чувстваше готова да се отдели и да заживее сама. Но сега нямаше избор, нито пък време. Трябваше да си намери работа веднага. Още днес. И трябваше да намери някаква храна дори още по-скоро. Фактът, че се беше проклела сто пъти, че не задържа поне няколко банкноти, а хвърли цялата пачка на Дагър, нямаше да я нахрани.

Дани не обичаше да бъде сама. Започваше да осъзнава, че никога не бе обичала. Беше отраснала в дом, пълен с деца и това ѝ липсваше сега. Само че искаше децата да са нейни, за да може да ги отгледа правилно. За това щеше да ѝ трябва и съпруг да ѝ помага, и то добър мъж, с почтена работа. Тя мечтаеше за това от толкова отдавна, но просто не беше възможно да го осъществи, докато се преструваше на момче.

Пък и нямаше да си намери съпруг зад следващия ъгъл. И нямаше как да оцелее без храна, така че трябваше да се погрижи за

себе си първо и след това да тръгне да търси съпруг, с когото да създаде бленуваното семейство.

Проблемът с храната като по чудо беше решен, когато откри един от пръстените, взети от Хедингс, скрит на сигурно място в палтото си. Беше паднал през една дупчица на джоба ѝ и си седеше скрит в подплатата на дъното. Дани се страхуваше да го продаде, защото беше сигурна, че ще търсят всички откраднати вещи, но после си спомни как госпожица Джейн беше продала един пръстен, за да купи храна.

Не беше се сещала за госпожица Джейн от години, не и откакто кошмарите спряха. Тя не можеше да си спомни точно кога престанаха. Тормозеха я откакто се помнеше — което всъщност беше от краткото време, което беше прекарала с госпожица Джейн. И беше все едно и също. Писъци и кръв, докато една тояга не я удря по главата, и нищо след това.

Един друг сън, който тя не сънуваше толкова често, беше обаче много хубав и тя се събуждаше стоплена и успокоена. Това беше сън за една млада жена, която тя не познаваше, но която имаше същите сребристоруси коси като нея, само че подредени в една от онези изящни прически, които беше виждала да носят дамите. Красива жена, облечена елегантно, която като ангел се носеше над поляна, пълна с цветя.

Луси беше решила, че в този сън тя наистина сънува своя ангел-пазител, защото трябваше да е мъртва от толкова отдавна, а все още беше жива. Разбира се, Луси си беше фантазьорка. Но самата Дани беше още по-смела във фантазиите си, защото си представяше, че красивата жена е самата тя, такава, каквато много ѝ се искаше да бъде. Този сън ѝ даваше надежда.

Точно сега тя наистина имаше нужда от надежда. Пръстенът ѝ беше осигурил по-малко от една лира. Много разочароващо, но единственото, което можа да изкопчи от един странник на улицата, който само си даваше вид, че ще ѝ даде повече пари.

Затрудненото ѝ положение беше изцяло по вина на онзи млад лорд. Ако не беше толкова самонадеян и я беше послушал да потърси някой друг, който с радост би му услужил, тя нямаше сега да се тревожи кога отново ще намери храна.

Беше ѝ длъжник. И проклет да е, ако не си плати или тя щеше да разкаже на лорд Хедингс, къде се намират всичките му откраднати

бижута. Е, вярно, че не би стигнала чак дотам, но Малъри нямаше как да го знае.

Тя довърши яденето си, което беше поръчала в един хубав ресторант и благодари на сервитьора и за храната, и за упътването. Не обърна внимание обаче, на намръщеното му изражение. Ако го беше направила, щеше да осъзнае, че е защото не му е оставила бакшиш. Понякога невежеството може да се окаже и благословия, или по-точно би могло.

В този случай обаче сервитьорът беше толкова вбесен, че нямаше никакво намерение да остави нещата така и затова я последва на улицата и се разкрещя:

— Ти, мръсно копеле, и то след като ти обясних най-подробно къде да идеш, което въобще не ми е работа.

Дани се извърна, разбирайки, че той крещи на нея, въпреки че нямаше ни най-малка представа защо.

— За к'во ста'а въпрос? Платих си проклетото ядене.

— Толкова ли си тъп, бе? Да не мислиш, че обслужването е безплатно? Знаех си аз, че не трябва да пускам вътре такива като теб.

„Такива като нея“? Заболя я и бузите ѝ поруменияха. Тя беше влязла в първия ресторант, който ѝ се беше изпречил на пътя и въобще не беше обърнала внимание, че се намира в богат търговски квартал и хората наоколо бяха много добре облечени. Крясъците на сервитьора привлякоха вниманието на минавачите и те започнаха да се струпват около нея. Тя можеше съвсем ясно да чуе мърморенето им:

— Без съмнение е крадец.

— По-добре внимавайте за джобовете си, сигурно работи в района.

— Не, по-добре да проверим неговите джобове.

— Аз само исках да се нахраня — каза Дани на сервитьора. — И си платих. Ако не е било достатъчно, можехте да ми кажете, вместо да мъ обиждате.

Човекът изглежда разбра, че е прекалил, но наоколо имаше твърде много редовни клиенти, за да се извини и да отстъпи.

— Махай се веднага и кракът ти да не е стъпил повече тук — предупреди я той. — Това е уважаван квартал. Връщай се обратно в канавката, от която си изпълзял.

ГЛАВА 10

Дани излезе от ресторанта, опитвайки се да държи главата си високо изправена, въпреки че ѝ беше ужасно трудно. Искаше ѝ се да се затича и едвам се сдържаше да не го направи, но беше сигурна, че някой веднага ще я подгони, защото ще я сметне за виновна, а тя просто искаше да открие някое тайно местенце, където да се скрие, за да се наплаче на воля. Чувстваше се толкова наранена и унижена. И преди се беше сблъсквала със същото отношение, докато търсеше работа и не разбираше защо сега се засега толкова. Случката просто ясно показваше колко трудно ще ѝ бъде да си намери почтена работа.

Отне ѝ още известно време да се съвземе, но когато най-накрая се успокои онова необяснимо чувство, че някой я следи, се завърна отново. Можеше и да е някой от онези хора, които просто искаха да са сигурни, че се е махнала от квартала. Но когато се огледа не видя нищо необичайно. Поне не и наблизко. Виждаше един лорд, който влезе в офис сграда наблизко, момче, което разнасяше поръчки, лейди заедно с прислужницата си, затрупана с покупки, няколко двойки, вървейки рамо до рамо и още много хора, всички забързани по собствените си дела. Тя измина няколко пресечки, но усещането не я напускаше и колкото и пъти да хвърляше поглед през рамо, тя не можа да разпознае преследвача си. Имаше толкова много хора по улиците в тази част на града.

Накрая се вмъкна в един магазин, но когато собственикът я видя да се запътва към задната част на магазина, която беше само за работниците му, се разкрещя след нея. Тя се затича и излетя през задната врата. После продължи да тича в продължение на 10 минути, като непрекъснато сменяше посоката, докато най-накрая усети, че е успяла да се измъкне. Дори и някой да я беше преследвал, я беше изгубил и тя бе много доволна от себе си.

Площад „Гроувнър“ се оказа доста далеч и нощта падна, преди да успее да стигне до там. В тази част на Лондон, където се намираще сега, почти нямаше малки закътани улички, подходящи да преспи, но

пък имаше много паркове. Някои бяха толкова големи, че тя се уплаши да не е излязла извън града, без да разбере. Накрая си избра няколко ниски храсти, сви се зад тях и зачака утрото, за да може да се ориентира накъде да върви.

Изгревът на слънцето върна и глада. Тя още повече се ядоса от това, че е изпаднала в това положение. Но когато се огледа наоколо, бързо забрави яда си. Тя познаваше този парк, въпреки че не си спомняше някога да е била в тази част на града. Снощи не можа да види почти нищо, защото беше много тъмно, но сега виждаше добре. Виждаше пейките отстрани на пътеката и огромния дъб, който хвърляше плътна сянка върху тях. Видя и едно дете да тича към ято гълъби, опитващо се да ги подплаши, заливайки се от смях. Тя премигна няколко пъти и детето изчезна, там нямаше никой. Беше просто спомен.

Дани се свлече на земята разтърсена до дъно. Това беше първият ѝ спомен от времето преди да се събуди до госпожица Джейн, вероятно защото за първи път се намираше на място, където явно беше идвала като дете. Дали родителите ѝ са живели някъде наблизо, или пък просто са посещавали квартала. От тази страна на парка имаше хотел, както и малко кварталче, населено от средната класа лондончани. Когато прекоси парка обаче, тя видя дори още по-хубави къщи по пътя си.

Дани се опита да си спомни още нещо, да разпознае още някое място, но нищо не се получи. Само я заболя главата още повече. Не, това беше заради глада, затова тя ускори крачка. Трябваше да попита още няколко пъти за посоката и накрая успя да стигне до къщата на Малъри около обяд.

Това си беше истински палат. Наоколо нямаше други къщи, но имението беше оградено, а в двора имаше дори трева и разцъфнали цветя и храсти. Тя не очакваше такъв разкош. Стоеше отпред толкова уплашена, че не посмя да влезе, особено след случката с ресторанта вчера. Зачака някой, който прилича на слуга да се появи от къщата. След известно време една млада жена излезе, облечена в униформа на прислужница — е, не точно униформа, но не приличаше и на господарските модни рокли, затова Дани се престаши да я поздрави.

— Добър ден госпо'ице, 'убавеца Малъри тук ли живеят?

— Много смешно, драги — отвърна жената добродушно. — Те всичките са хубавци.

— И колко лордове Малъри има?

— Тук живеят трима.

— С черна косъ и...

— Не, графа живее тук с двамата си сина, но никой от тях не е с черна коса. Сигурно имаш предвид брат му сър Антъни. Той живее на „Пикадили“. Или пък племенника му Джереми. Тези двама Малъри имат черни коси.

— Трябва да доставя таз' пратка — каза Дани, като вдигна торбата с животинката си. Това беше най-доброто, което й хрумна, за да се докопа до адреса на Малъри. — Той беши млад лорд, дет' ми поръча, сигур' около 25.

— Трябва да е бил Джереми тогава. Живее с баща си на площад „Бъркли“.

Дани се изчерви, но се насили да продължи с лъжите, за да получи адреса.

— Аз съм отскоро в градъ. Шъ мъ упътите ли как дъ стигна до там?

Жената й каза и тя бързо успя да намери мястото, което се оказа претъпкано с хора по това време на деня. Имаше много пешеходци, но и карети паркирани отстрани на тротоара, чакащи техните собственици да напуснат луксозните си къщи. Тя попита още един-два пъти, но сравнително лесно успя да открие къщата. Тази не беше чак толкова внушителна и от опита си в търсене на работа тя знаеше как да открие входа за слугите.

Определено днес късметът я беше изоставил. Това започваше да я плаши. Джереми не живееше вече тук. Преди седмица се беше преместил в свое собствено жилище на Парк Лейн, близо до къщата на братовчед си. Като че ли на Дани й пукаше за всичката тази излишна информация, с която я засипа дружелюбния помощник-готвач и то само защото веднага й беше хвърлил око. И пак още обяснения, още ходене. По дяволите! Тя не беше ходила пеша толкова дълго през целия си живот. Накрая стигна улицата, която й се стори доста хубава впрочем, защото от едната страна се простираше парк, целия потънал в зеленина. Но въпреки че пристигна бързо, й отне още един час да открие търсената къща, защото Малъри беше нов в квартала и слугите

още не знаеха кой точно е неговият дом. Сега, след цялото това обикаляне, тя се съмняваше, че ще завари Малъри вкъщи. Като имаше предвид късмета си досега, най-вероятно беше да го намери утре или дори вдругиден. Това означаваше още една или две нощи да спи в парка. Слава богу, че беше толкова близо. Тъй като тя не очакваше да го открие скоро, беше оставила гнева си към него да тлее под повърхността, но в момента, в който го зърнеше тя щеше да му даде да се разбере.

ГЛАВА 11

Той си беше вкъщи! Не само това, но и пуснаха Дани през входната врата. Едно момиче приблизително на нейната възраст ѝ позволи да влезе. Тя беше леко закръглена, а кафявата ѝ коса беше безжизнена и след като ѝ хвърли бегъл поглед просто каза:

— Чакай тук и недей да пипаш нищо, ако ти е мил животът — и после изчезна по стълбите нагоре.

Дани зачака напрегнато, все още не можейки да повярва, че са ѝ позволили да влезе. Тя прокара ръка през гъстите си къдрици да ги оправи малко. Луси винаги се беше грижила за косата ѝ, когато останеха само двете. Поддържаше я късо подстригана. Вярно, че Луси не беше много сръчна с ножицата и затова къдриците ѝ обикновено бяха доста неравни.

Но Дани не се интересуваше особено от косата си, пък и нали непрекъснато я криеше под шапката си. Шапката, която ѝ липсваше толкова много в момента. Тя не мислеше да пипа каквото и да е, дори не се огледа. Изведнъж се почувства ужасно неспокойна. Идеята май не беше добра. Не беше ли решила още преди да се разделят, че Малъри е опасен и че няма да може да се справи с него. Гневът ѝ я беше накарал да забрави за това, но сега си спомни и това я разтревожи още повече.

Обърна се да си върви, така беше най-добре, но се закова на място при вида на огледалото на стената непосредствено до вратата. Не беше много голямо и висеше над една малка масичка, върху която имаше поднос с две визитки. Видът ѝ в огледалото я стресна и обърка. Рядко беше имала възможност да се огледа в някое. Къщите, които Дагър наемаше не разполагаха с такова, а стаите, в които влизаше да краде в онази странноприемница също нямаха — но дори и да имаха, какъв смисъл, след като тя влизаше по тъмно и нищо не можеше да види. На това огледало можеше да се види от кръста нагоре, и без любимата си мъжка шапка дори тя не можеше да отрече, че наистина е много хубава. Учудващо, че все още я мислеха за момче и че един

чифт панталони можеше да създаде такова погрешно, но трайно впечатление. Е, трябваше да признае, че и плоските ѝ гърди също бяха допринесли.

Това беше един от най-старите ѝ страхове, да не се развие прекалено много, защото нямаше да има никакъв начин да го скрие. Обаче тя извади късмет. Гърдите ѝ бяха малки и стегнати и благодарение на Луси умело прикрити. Не беше много трудно, защото един от заможните клиенти на Луси си беше забравил корсета при нея. Двете доста се посмяха на това, че един мъж носи такова нещо, но после на Луси ѝ хрумна, че може да им свърши работа и наистина се оказа така. Вместо да го носи на кръста, както се предполагаше, тя пристягаше гърдите си с него. Беше се научила да го закопчава отпред, за да не се налага никой да ѝ помага.

В началото ѝ беше доста неудобно с тази корава измишльотина, но корсетът беше изработен от най-висококачествена материя, която не дразнеше и с времето толкова свикна, че дори забравяше за него. Важното бе, че той прикриваше гърдите ѝ много добре. Това, както и изкуствено прегърбената ѝ поза беше достатъчно никой да не се усъмни, че е момче.

Звукът от стъпки откъм стълбите припомни на Дани за решението ѝ да си тръгне и тя разбра, че се е забавила твърде много, любувайки се на образа си в огледалото. Но не се обърна да види кой е и посегна бързо към дръжката на вратата.

— Тръгваш ли? — каза момичето. — По-добре. Той не може да те приеме веднага, така или иначе. Забавлява се горе с една дама. Не съм ги чула да влизат, но пък и аз не стоя често в тази част на къщата. Още не ни достигат хора, иначе нямаше аз да ти отворя вратата.

Дани се обърна. Не искаше да чува всичко това, но разбираше, че прислужницата си търси някого, на когото да се оплаче. По тона ѝ разбираше, че е много недоволна.

— Вие прислужницата ли сте?

— Не, нямаме прислужница още, нямаме дори и портиер да отваря вратата, нито пък иконом. Аз работя в кухнята. Ти по-добре тръгвай сега и се върни по-късно следобед. Приятелката му сигурно ще си е тръгнала дотогава.

Дани възнамеряваше да я послуша, но усети как стомахът ѝ закъкори обезпокоително. Значи така, тя да обикаля улиците няколко

часа умираща от глад, а той да се въргаля в леглото с някаква си дама. Тая нямаше да я бъде.

— Ще почакам тук, ако не възразяваш. Важно е да го видя колкото се може по-скоро.

— Както искаш. Ако искаш иди в салона тогава. Ето от тук. Но няма да има къде да седнеш. Къщата не е напълно мебелирана още.

Момичето се отдалечи към другия край на къщата. Дани не помръдна. Беше изумена от начина, по който проговори преди малко. Така говореше преди Луси да я накара да го промени, за да оцелее сред другите от бандата. Научи се да говори като тях и то толкова добре, че не беше говорила правилно от години. Изглеждаше ѝ толкова странно и нямаше понятие, какво я накара да го направи току-що. Може би, защото беше в изискана къща? Или защото прислужницата говореше така? Каквото и да беше, явно ѝ помогна, защото момичето се успокои достатъчно, за да я остави сама в къщата.

Колкото до Малъри тя щеше да му даде точно десет минути да си довърши забавленията. Беше прегладняла толкова от последните няколко дни насам, че нямаше никакво намерение да чака повече този арогантен млад лорд.

ГЛАВА 12

— Бях толкова приятно изненадана да те срещна тази сутрин — каза Мери Къл, отпуснала се мързеливо в един тапициран стол точно до леглото на Джереми, — беше толкова неочаквано. Мислех си, че всички вие, отявлени женкари, се излежавате в леглото до късно, след като по цяла нощ се забавлявате.

Джереми се усмихна на дамата и коленичи в краката ѝ да ѝ свали обувките. Мери беше доста млада за вдовица. Всъщност беше най-младата, която той беше прелъстявал. Старият лорд Къл беше умрял в първата им брачна нощ. „Твърде изморително за неговата възраст“ си бяха казали всички, когато научиха.

Мери не беше красавица, но беше доста хубавичка с тези нейни кръгли сини очи и дълга руса коса. И определено обичаше да прави любов, защото няколко джентълмена я посещаваха най-редовно в дома ѝ. Джереми не беше от постоянните посетители, въпреки че беше откликнал на поканата ѝ цели три пъти до сега и се беше забавлявал много през цялото време. Днес, когато налетя на нея, те се намираха по-близо до неговия дом, отколкото до нейния и това им даде готовото извинение, че уж би искал да ѝ покаже новата си къща. Разбира се, че не това бе целта им затова, щом пристигнаха, веднага се качиха направо в неговата стая.

— Имах малко работа с чичо Едуард тази сутрин — каза ѝ Джереми.

— Нещо във връзка със семейството?

— Всъщност не. Управлявам няколко семейни инвестиции, включително и една собствена.

Тя беше изненадана:

— Ти се занимаваш с бизнес? Шегуваш се.

— Ами не съвсем. Открих, че ми допада да се занимавам с ръководна дейност. Не бих си и помислил сам да търся инвестиции. Оставили сме това на чичо ми, защото всички знаят, че той е най-добрият.

— Изумяваш ме, Джереми. Честно. Ти си един от най-красивите мъже в този град и си го знаеш. Твоето семейство е невъобразимо богато. Изобщо не е необходимо да работиш. Защо, за бога, ще го правиш?

— Пепел ти на езика, скъпа моя. Аз изобщо не го възприемам като работа. Просто ми харесва да го правя. Има голяма разлика, не мислиш ли?

— Не, не мисля — ухили се тя насреща му, — но щом така ти харесва...

Това последното не биваше да го казват на изпечен женкар като Джереми, ако имаха намерение само да си говорят с него. Изражението на лицето му веднага стана изключително чувствено, а ръцете му се плъзнаха под полата ѝ и започнаха да я вдигат нагоре. Сърцето на Мери започна да бие по-бързо. Но като хвърли поглед към леглото му, където всъщност щяха да се озоват след малко, тя се намръщи.

— Тази стая е ужасно хм... ергенска. Има ли въобще такава дума, скъпи? Няма значение. — Тя въздъхна. — Щяхме да се чувстваме много по-удобно в моята спалня.

Полата ѝ се вдигна до бедрата, след като ръцете на Джереми достигнаха до хълбоците ѝ и я придърпаха плътно към него. Тя почти легеше на стола, а краката ѝ бяха обвити около кръста му.

— Представи си, че това е твоето легло.

Тя се засмя.

— И как да стане, като изобщо не прилича на моето? Къде са сатенените чаршафи, пухкавите възглавници, всички онези неща, които те карат да не излизаш от леглото? Това тук определено е легло на ерген, ако въобще знам как изглежда такова легло.

— Не би могла да знаеш дали е удобно, докато не го пробваш, нали? Обещавам ти, мила, че няма да имаш никакви оплаквания от моето легло.

Последното беше прошепнато с такъв дрезгав глас, че Мери се разтопи и придърпа главата му към гърдите си. И точно тогава някой затропа по вратата и се чу глас:

— Гледайте да сте облечени, щото влизам.

Беше Дани, настръхнала от другата страна на вратата. Тя беше дала на Мальри неговите десет минути, въпреки че нямаше часовник и не знаеше точно. Страхуваше се, че той ще се окаже от онзи тип

любовници, които Луси толкова възхваляваше и ще се забавлява с тази проститутка цял ден, а тя нямаше намерение да го чака толкова дълго. Затова най-накрая измарширува нагоре по стълбите и започна да се ослушва пред всяка врата, докато не чу гласове от едната.

Почти веднага след като тя потропа, вратата рязко се отвори и Малъри застана пред нея. Раздразнението му веднага бе заменено от изумление в мига, в който я разпозна.

— Ти?

— Пра'илно, аз — сопна му се тя. Уличният ѝ жаргон се беше върнал в яда ѝ.

Тонът ѝ го накара да се намръщи отново.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Отърви се от тая и шъ говорим.

Изглеждаше, сякаш за момент беше забравил за дамата зад него, а тя пък се беше обидила от думата „тая“ и сковано оправяше полите си, докато се оглеждаше за чантичката си. Когато я намери я грабна и закрачи към вратата.

Джереми побърза да ѝ каже:

— Няма нужда да си тръгваш, Мери. Това ще ми отнеме само минутка.

— Всичко е наред, скъпи. — Спря се тя за миг и го потупа по бузата, за да му покаже, че не е разстроена от неочакваното прекъсване. — Ела по-късно у дома и аз ще се погрижа да не ни безпокоят — и като хвърли един последен свиреп поглед в посока към Дани, излезе от стаята.

Лордът прокара ръце през черната си коса, а лицето му издаваше колко е объркан от всичко това. Той се обърна и влезе в стаята, като се насочи направо към полицата над камината и бутилката бренди с двете стъклени чаши върху нея. Дани го последва, но замръзна на място, когато видя леглото. Къде ѝ беше акъла, за бога? Не биваше да дръзва да влиза в спалнята му.

— Шъ тъ чакам долу — каза тя неспокойно и се обърна към вратата.

— Как ли пък не! — Когато това не я спря, той добави. — Не ме принуждавай да те довлека собственоръчно обратно тук. Може и да ми хареса.

Това определено я спря. Тя замръзна неподвижна като статуя. Дали би могла да му избяга отново?

Той явно четеше мислите ѝ, защото добави.

— Ще те хвана, преди да си стигнал коридора, можеш да бъдеш сигурен в това. Затова по-добре затвори вратата и ми кажи, какво правиш тук!

Тя не затвори вратата, но се обърна да го погледне. Почувства раздразнение, защото той изобщо не беше близо до нея. Всъщност се беше облегал на стената до камината с кръстосани ръце и крака и позата му бе толкова отпусната, както и тогава в онази гостилница. Отпуснат, как ли не. Тя знаеше, че това беше само привидно.

Той повдигна едната си вежда и каза:

— Е, не вярвам да си дошъл да ме обираш. Иначе нямаше да чукаш на вратата. Или бъркам? За толкова добър ли се мислиш?

Тя усети, че се изчервява, но заедно с това се върна и гневът и той ѝ даде сила да му отвърне.

— Зарязах кражбите. Изхвърлиха ме, благодарение на твоята арогантност.

— Така ли? Е, това е лошо, наистина. — Но лицето му не показваше и грам съчувствие към нея, докато го казваше. Той даже се усмихваше и тази усмивка я удари право в стомаха и ускори пулса ѝ. Очите му я хипнотизираха и разсеяха мислите ѝ. Как щеше да му даде да се разбере, като мозъкът ѝ не функционираше нормално в негово присъствие?

— Трябваше да ми позволиш да те изпратя до вас и да обясня всичко — добави той с леко назидателен тон.

— Ня'аше дъ помогни — измърмори тя. — Той отдавна искаши да мъ изгони. Ти само му дади удобно извинение.

— Той? Това шефа ти ли е?

— Нещо таквоз.

— Значи си очаквал да те изхвърли, така ли?

— Не и толкоз скоро, не и преди да съм си намерил работа, или да съм намерил няк'ви пари — озъби му се тя.

— Какво стана с парите, които изкара онази нощ? — попита той със слабо любопитство.

Дани пак се изчерви.

— Дадох му ги. Надя'ах се, че това ще помогне, но не стана.

— Значи сега си търсиш нова банда крадци, към които да се присъединиш. Мили боже, нали не си мислил, че ще ги откриеш тук?

Тя присви очи насреща му и откри, че той изглеждаше точно толкова ужасен, колкото звучеше. Трябваше да му отговори положително и да му изтъкне поне няколко причини защо смята, че той би се справил идеално с тази роля. В края на краищата не беше нейна идеята да ограбят лорд Хедингс. Тя обаче предпочете да се върне на най-важното.

— Казах ти, зарязах краденето. Никога не ми е 'аресвало и сънадя'ам никогиш повечи да ни го пра'я. Търся истинска работа.

Можеше да види ясно, че го е заинтригувала.

— И каква точно работа?

— Няма значение — сви рамене тя, — каквато и да е почтена работа, която щъ ми осигури покрив над глъвътa и хранъ на масата. Спя на открито, откак мъ изритаха и тъй като ти си виновен за туй, смятам, че си ми длъжник.

— Считам за похвално, дето си предпочел да спиш на улицата, вместо да се заемеш с това, което умееш най-добре.

Тя се изчерви за трети път, но това не я спря да се озъби насреща му.

— Не е това. Ти беше за предпочитане, защото ми го дължиш и щях да цъфна тук още по-рано, ако не ми беше отнело толкоз време да тъ намеря.

Той се подсмихна.

— Независимо, че си решил, че аз съм виновен за окаяното ти положение, не си мисли, че ще си тръгнеш оттук с пълни джобове, без дори да знам, дали това ще ме оневини пред теб. И преди въобще да си го споменал, не ти вярвам и не искам да ме посещаваш от време на време и да ме осведомяваш как я караш.

Тя изпъна гръб.

— Щях да ти искам пари, но момичето долу каза, че не ви стига персонал тук. Реших, че щъ е по-добре да мъ вземеш на работа.

— Решил си? — Той избухна в смях. — И каква работа искаш, като прислужница или като портиер?

Тя го изгледа кръвнишки. Явно изобщо не я вземаше на сериозно. Но после си припомни какво я попита и едва не падна. Той

знаеше. Иначе не би споменал работата на прислужница. Вече нямаше смисъл да отрича.

— Кога разбра? — попита го тя без заобикалки.

Той се отблъсна от стената и тръгна към нея с небрежна походка — като вълк, който дебне плячката си, помисли си разтревожено тя. Той спря пред нея и вдигна ръка да докосне бузата ѝ. Тя се наклони назад, въпреки че той спря точно преди да я докосне и усмихнато каза:

— Нямаше нищо за разбиране, мила моя. Аз имам набито око за красивите жени, независимо как са облечени. Въпреки че ако трябва да съм честен, ги предпочитам голи.

Тя нервно се отдръпна от него.

— Мен ня'а да мъ видиш гола.

Той повдигна вежда.

— Не? Е, това е много жалко. Тогава няма какво да обсъждаме повече, нали?

— Как ли пък не! Ще обсъдим работата, която шъ ми дадеш.

Той въздъхна.

— Вече го направихме и ти ми отказа, без дори да се замислиш.

— Да са съблека гола! — ахна тя възмутено. — Ти наричаш туй работа?

Той се засмя.

— Ами горе-долу. Смятах да те направя своя любовница. Намирам те доста забавна и нямам нищо против да си го призная. Сигурен съм, че ще ни е много добре заедно за известно време.

Бузите на Дани се обагриха в тъмночервено, този път не от притеснение, а от гняв.

— Няма да стане, приятел. Аз търся почтена работа и ти ще ми дадеш такава или ще отида да посетя лорд Хедингс. Сигурна съм, че той ще ме наеме в замяна на това, което ще му кажа, за туй къде да търси бижутата си.

Сега и лицето на богаташа почервеня от гняв.

— Това е абсурдно. Ти не знаеш нищо за домакинстването, нито пък как се работи в къща като тази. И говориш като гамен — каза той презрително.

— Мога да говоря и правилно — отвърна Дани бавно.

Обаче щеше да се наложи да се замисля по-сериозно, тъй като отдавна не беше говорила така. Нямаше да ѝ бъде лесно, особено ако е

изнервена или ядосана, което ѝ се случваше постоянно в компанията на Малъри. От петнадесет години насам тя говореше само на жаргон.

Дани успя да го изненада, но само за миг.

— Значи можеш да се преструваш, че си по-изискана. Но ти не знаеш как да се държиш като такава. Какво мислиш ще стане, след като ако останеш тук, със сигурност ще изложиш първо себе си, а после и цялото домакинство?

— Ще се науча. Да, добре ме чу. Ще се науча да си върша добре работата, както и как да се държа правилно.

— Защо? — настоя той с раздражение. — Защо ти е да си правиш труда, след като можеш...

Тя замахна да го удари. Той се наведе и избегна удара, но очевидно разбра, че на нея ѝ беше писнало да я обиждат за днес. Но просто за да е сигурна тя изстреля:

— Защото искам да си намеря уважаван съпруг и да имам много деца. Това искам, господинчо, добра работа, съпруг и голямо семейство, точно в този ред. И ти щъ ми помогнеш с първото или, кълнъ съ, ше си платиш.

— Триста дяволи! — озъби се той насреща ѝ. — И какво искаш да работиш тогава? Предполагам като портиер.

Този проклет лорд пак се опитваше да я обиди и очевидно успяваше. Или просто се опитваше да ѝ покаже колко трудно ще ѝ бъде да се справи? Дали наистина щеше да успее да се приспособи към този аристократичен свят, дори и само като прислужница?

ГЛАВА 13

Джереми беше толкова побеснял, че едва се сдържаше. Бе необичайно за него да е ядосан на жена, но тази го изнудваше! По дяволите, това би накарало и светец да се вбеси.

Изненада се, че тя прибягна до това, но би трябвало да го очаква. Тя беше умна, все пак. Не би предположил това за всеки, дошъл от бедняшките квартали, но тя го доказа в нощта на грабежа, когато ги измъкна от неприятната, дори донякъде опасна ситуация.

Припомняйки си, че ѝ е длъжник за това, гневът му понамаля, но само малко.

Това беше абсурдно. Той знаеше как да се справя с жените. Къде се беше изпарил прочутия му финес точно с нея? Трябваше да гледа откъм добрата страна. Сега, когато щеше да живее под покрива му, той не се съмняваше, че накрая ще я вкара в леглото си.

Не му липсваше увереност, що се отнасяше до жените. А тази беше уникална, очарователна в момчешките си дрехи, удивителна с височината си, невероятно завладяваща с тези големи виолетови очи и ни най-малко не се поддаваше на прелестите му — все още.

Въпреки това, тя беше привлечена от него. Дяволски добре знаеше кога една жена го харесва. Но тя не даваше никакви признаци това да е от значение. „Не ме докосвай, дори не се доближавай до мен“ беше едва доловимото послание, което му отправи. Беше ли това отчасти причината за гнева му? Отново нещо ново за него. Не, просто не му се нравеше да бъде изнудван и то от жена, с която би искал да се люби. По дяволите!

Той въздъхна. Звукът я изтръгна от замисленото ѝ състояние и тя го информира:

— Ще приема работата на прислужница.

— Много жалко. Би било забавно да наблюдавам как оплескваш всичко като портиер.

Тя го изгледа свирепо. Той повдигна едната си вежда.

— Не си съгласна? И между другото, не гледай намръщено работодателя си! От теб се иска само да казваш „Да, сър“, „Не, сър“, „Много добре, сър“ с усмивка или най-малкото, без да показваш чувствата си. Когато ми станеш любовница, може да ми се мръщиш колкото си искаш.

Тя понечи да му се сопне, но вместо това му обърна гръб. Позата ѝ беше вдървена, изпълнена с възмущение и гняв.

— Броиш до десет, нали? — каза сухо Джереми.

Тя се обърна отново към него, усмихна се нервно и процеди през зъби:

— Да, сър.

Той избухна в смях. Просто не можа да се сдържи. Това окончателно прогони гнева му, поне засега. Явно щеше да се окаже доста забавно да проследи опитите ѝ за самоусъвършенстване. Предполагаше, че може да допусне да го изнудват, ако в крайна сметка изнудвачът му станеше любовница.

Все още ухилен, той каза:

— Нека те напомним тогава. Ще започнем ли с името ти?

Тя се отпусна достатъчно, за да отговори:

— Дани.

— Не, имах предвид истинското ти име. Ако беше искрена, когато каза, че ще обърнеш нова страница, а ти беше, тогава не би ли искала да започнеш на чисто?

— Това е истинското ми име — отговори тя с леден глас.

— Наистина ли? Не е съкращение от Даниел или...?

— Това е единственото име, за коет' имам спомен. Дори да са ми дали друго по рождение, няма как да го знам.

Джереми се почувства леко засрамен. Разбира се, един сирак можеше и да не знае истинското си име. А тя очевидно нямаше дори и фамилия. Какъв лош късмет, да живееш без фамилно име.

Той я попита колебливо:

— Би ли имала нещо против, ако те наричам Даниел?

— Да, бих. Аз ни съм Даниел. Приятелите ми ми викат Дани. След кат' ти не си един от тях, мож' да ми казваш Дан.

Тя беше възхитително забавна в упоритостта си да остане резервирана. Той предполагаше, че не би отстъпила и на инч. Навик,

беше сигурен. Но допускаше, че ѝ се е налагало да се държи отбранително там, където е израснала.

— Но ние ще бъдем приятели, скъпо момиче. Така че, мисля, ще трябва да свикна с Дани. Всъщност това е хубаво име, мелодично е.

— Преживей го, приятел... — отвърна кисело тя, но когато едната му вежда се повдигна, добави — ... сър.

Той се ухили.

— Много добре. Да преминем на следващата тема тогава. Имаш ли някакви рокли в тази торба, която пазиш с цената на живота си?

Тя поклати глава.

— Само моя домашен любимец и дрехи за преобличане.

— Още панталони, предполагам?

— Разбира са, че панталони — каза тя кратко. — Бях момче цели 15 години.

— Мили боже, наистина ли?

Тя се изчерви цялата.

— А осъзнаваш ли, че си избра работа, която изисква женски дрехи? Баща ми би се отнесъл с пренебрежение, що се отнася до това, но аз не съм баща си. Въпреки това, не изисквам униформа — увери я той. — Наистина. Това е ергенско жилище и като такова, очаквам служителите ми да се наслаждават на работата тук. Да не се притесняват дали якичките им са колосани достатъчно, намачкани ли са им полите или нещо подобно.

— Очаквах, че шъ нося рокля — каза тя хладно. — Споменах ли, че ня'ам пари?

— Спомена вече. — Той се ухили отново. — Не се притеснявай. Икономката ми ще ти помогне що се отнася до това, а също така ще те настани и инструктира. Хайде. Колкото и да ми е приятна компанията ти, предполагам, че вече е време да те оставя в нейните ръце.

Тя го последва, но спря, когато стигнаха до подножието на стълбите и го попита:

— Ще ѝ кажеш ли, че ти си ме наел, така че да не може да ме уволни? Последния път, когато опитах да бъда прислужница, веднага щом се срещнах с икономката, ме уволниха. Тя не хареса начина, по който говорех и изглеждах.

— Мога да си представя — каза той сухо.

— Не, не мо'еш — изсумтя тя. — Никогиш не си съ опитвал да бъдеш прислужница.

— Е, не, предполагам, че не.

— Ня'а да ми съ смейш пак, Малъри. Ня'а да го допусна. И туй стана в по-бедно домакинство, не като туй, в дяволски богатата част на града.

Усмивката изчезна от лицето му.

— Значи и преди си опитвала да си изкарваш честно прехраната?

— Ама не ми дадоха никакъв шанс. Или ме уволняваха бързо или въобще не мъ вземаха. Не мога да чета, нъл знайш, а туй не ми дава голям избор за работа.

— Искаш ли да се научиш да четеш? — попита той с любопитство.

— Разбира се, че искам, но вече съм дяволски стара за училище.

— Никога не е късно да започнеш да учиш. Въпреки това, не е нужно да се притесняваш, че някой може да те уволни тук. Все пак не беше наета при нормални обстоятелства, нали?

Той беше изненадан, че тя всъщност изглеждаше засрамена при това напомняне. Нямаше да е лесно да се справи с нея. Мина му през ума, че ще върви по тънък лед. Да се защитава от всички и всичко й беше вродено. Толкова лесно се обиждаше, а и не умееше да се подчинява. Наперено гаменче, това беше тя. Съвсем нормално за някой, на който не му се е налагало да си има вземане-даване с благородници преди — освен, за да ги ограби.

— Хайде! — предложи Джереми. — Г-жа Робъртсън вероятно е някъде в задната част на къщата. Ще я харесаш. Много мила жена е. Тя...

Той не можа да продължи, тъй като входната врата се отвори и братовчедка му Реджина влетя вътре. Реджи имаше лошия навик да не чука. Разбира се, тя живееше само през няколко къщи надолу по улицата и знаеше, че още не си е намерил иконом.

Тя се изненада от присъствието му в антрето.

— Боже мой, не очаквах да те намеря толкова бързо. Накъде си се запътил? Излизаш ли?

— Не, просто настанявам новия си служител.

Тогавя тя погледна към Дани и й хвърли кратка усмивка, а на Джереми каза:

— Е, това решава въпроса.

Той повдигна въпросително вежда към нея.

— Смя ли да попитам, кой въпрос?

Реджи въздъхна.

— Дойдох, за да ти предложа един от портиерите си. Билингс се завърна от отпуск. Трябваше да го наемем отново, разбира се. Той е като част от семейството. Но новото момче, което го заместваше, също върши прекрасна работа. А аз не се нуждая от трима портиери, само от двама. Така че се надявах ти да наемеш новото момче. Но не ти трябва двама, един ще ти е достатъчен. И...

— За бога, Реджи, изплюй камъчето.

Тя му отправи укорителен поглед.

— Щях да стигна дотам. Този приятел тук е прекалено млад, за да бъде иконом, така че е очевидно, че току-що си наел портиер. Което е перфектно...

Този път Дани я прекъсна.

— Наета съм за прислужница, госпожо. Реших, че работата като портиер, ще е прекалено лесна.

Реджи премигна насреща ѝ и завъртя очи към Джереми.

— Много смешно. Разбирам защо си го наел. Той ще те забавлява непрекъснато с шеги като тази. Сега трябва да вървя. Имам да върша стотици неща днес. И не забравяй, че си поканен на вечеря.

— Поканен ли съм?

— Забравил си! — възкликна тя ужасена.

Той ѝ се ухили.

— Не, бих казал, че ти си забравила. За пръв път чувам за това.

— Но Никълъс щеше да се отбие да... чудесно, предполагам, че е забравил. Е, както и да е. Сега вече знаеш, така че не закъснявай. Вуйчо Тони и Рос ще дойдат. И Дрю, Дерек и Келси — също. Поканих дори Пърси.

— Дрю е в града? — попита с изненада Джереми.

Тя кимна.

— Корабът му акостира тази сутрин. И след като баща ти и Джордж са на гости на вуйчо Джейсън в Хавърстън, предполагам, че Дрю ще е свободен като птичка. Все пак очаквам, че Джордж ще побърза да се върне в Лондон, веднага щом разбере, че брат ѝ е тук.

— И мислиш да го развличаш през това време?

— Разбира се. Баща ти може още да мрази шуреите си, но ние останалите ги харесваме предостатъчно.

Джереми се подсмихна.

— Знаеш, че той не ги мрази. Просто... е, не ги харесва. Въпрос на принципи, нали знаеш?

— Да, точно както не харесва съпруга ми — нацупи се тя.

Джереми се засмя.

— Е, старият Ник се опита да го обеси.

— Както и братята на Джордж, но на кой ли му пука — изпухтя тя на път към изхода.

Джереми почти остана без дъх след тази кратка визита. Но Реджи си беше такава, вихрушка от бърборене. Хвърли поглед към Дани и забеляза, че тя също изглежда малко замаяна. Представи си как цялото това бръцолевене ѝ се е сторило съвсем безсмислено.

Имайки предвид заключението, до което Реджи бе стигнала, и Пърси също, Джереми я попита с любопитство.

— Аз ли съм единственият, който вижда жената в теб?

Устните ѝ се свиха с отвращение.

— Точно така. Заради панталоните е. Обикновено ми служат добре, но теб не те заблудиха въобще.

Той се приближи крачка напред, но трябваше да погледне само няколко инча надолу, за да срещне очите ѝ.

— Не, бих казал, че е заради височината. По-висока си от повечето мъже. Това е рядкост.

Тя увеличи разстоянието помежду им отново, преди да каже:

— Сякаш мога да направя нещо за туй.

— Не ставай враждебна. Няма лошо да си висок. Въпреки че като се замисля, г-жа Робъртсън вероятно ще се затрудни да ти намери дрехи по мярка. Ще се наложи да оправяш леглата, носейки своите...

Той прекъсна рязко тази мисъл. Беше пагубно за него да си я представя близо до легло.

— Туй сестра ти ли беше?

Безопасна тема, слава богу.

— Не, братовчедка ми — Реджина Идън. Тя и съпругът ѝ, Никълъс, имат градска къща по-надолу по улицата, въпреки че прекарват повечето време в Силвърли, неговото провинциално имение.

— Личи си, че сте роднини. Цялото ти семейство ли си приличате тъй?

— Не, повечето Малъри са огромни и руси, като баща ми. Само някои сме се метнали на прапрабаба ми, включително и аз. Приличам толкова много на чичо си Тони, че повечето хора, като ни видят мислят, че той ми е баща.

— Май ти е забавно от туй.

— Ама то си е забавно.

— Бас лоя, че баща ти не мисли така.

Той се изкикоти.

— Разбира се, че не, но точно заради това е толкова забавно.

ГЛАВА 14

Вечерята беше много приятна тази вечер. Обикновено беше така, когато се събираше само семейството и най-близките приятели. Разбира се, Антъни подкачи няколко пъти съпруга на Реджи, Никълъс. Той беше едно от малкото неща, за които Джеймс и Антъни бяха на абсолютно едно и също мнение, а именно, че Никълъс Идън, бивш женкар, не беше подходящ за тяхната любима племенница и никога нямаше да бъде. Фактът, че братята също бяха едни от най-прочутите женкари в Лондон, изобщо не променяше нещата.

Реджи беше специална за тях — и четиримата братя бяха взели участие в отглеждането ѝ, след като единствената им сестра бе починала. И независимо, че Реджи обожаваше съпруга си, Джеймс и Антъни никога нямаше да оставят Никълъс да забрави, че ако я нарани по някакъв начин, ще се разправя с тях.

Всъщност, подигравките на Антъни тази вечер бяха по-скоро приятелски, отколкото унизителни и след като жена му Рослин го изрита под масата, за да спре да се заяжда, той насочи вниманието си към Джереми.

— Е, как вървят нещата в новото ти жилище? Успя ли вече да намериш слуги и да го обзаведеш за големия прием, който ще дадеш?

Джереми се прокашля.

— Наех малко персонал, но почти няма мебели, а колкото до приемите, ще трябва да почакаат до зимата.

— Сам ли живееш вече, Джереми? — попита изненадано Дрю Андерсън, който беше брат на мащехата му.

Джереми се ухили:

— Съвсем отскоро. Чичо Тони и баща ми решиха, че ми е време да се насладя на истинския ергенлък.

Сега пък Антъни се изкашля:

— Гръм и мълнии! Звучи все едно сме го подтикнали нарочно да се отдаде на пълен разврат.

— Мисля, че той няма нужда някой да го подтиква — намеси се Реджи с дяволита усмивка.

— Не го окуражай повече, котенце! — смъмри я Антъни. — Този очарователен дявол имаше нужда да се научи как да управлява имущество, да се справя със собственото си домакинство и да започне да се държи като мъж.

— Аз не мисля, че му трябва помощ за това — възпротиви се Реджи, — той се държи като мъж от дванайсетгодишен.

— Нямах предвид този вид мъжество.

— Леле, Тони, ама ти наистина им се върза! — обади се Рослин с мекия си шотландски акцент. — Всички знаем, че имахте добри намерения. — Но после тя самата го подкачи: — Обаче недей да използваш управлението на имота като оправдание. За никого от нас не е тайна, че той помага на брат ти и управлява инвестициите вече от няколко години.

Този път Джереми се притече на Антъни на помощ.

— Да се грижиш за наемите, ремонтите и да внимаваш да не те излъжат агентите е малко по-различно от това да се оправяш със собствено домакинство.

— И е толкова трудно да се намерят добри слуги, особено такива, които да искаш да задържиш — добави и Реджи. — Между другото, Джереми, как се оправя новият ти портиер?

— Всъщност, ще взема твоя човек — отвърна Джереми. — Изпрати ми го утре.

— Чудесно! Но се надявам, че не си отпратил онова красиво момче, само защото аз предложих...

— Не, не, нищо такава.

Джереми не си направи труда да обясни на братовчедка си, че бърка пола на неговата нова слугиня. Той направи Дани прислужница на горния етаж, така че нямаше голяма вероятност Реджи да налети на нея отново. А и честно казано, изобщо не му се говореше за нея или да обяснява защо, за бога, е наел бивш крадец — е, той поне се надяваше, че е бивш — да работи за него.

За щастие, разговорът тръгна в друга посока след това, защото от момента, в който му припомниха за нея, съзнанието на Джереми беше обсебено от мисли за новата му прислужница. Това беше ново, неизпитано от него досега усещане, което го караше да таи две

абсолютно противоречащи си чувства свързани с нея — гняв и желание. Той можеше да контролира гнева си, но за желанието не беше толкова сигурен. Гневът би трябвало да е унищожил желанието му да я има, но не, той продължаваше да я иска все толкова страстно.

Да си разсеян в компанията на семейството си имаше и своите недостатъци, разбра Джереми, когато осъзна, че Дрю Андерсън е поканен да отседне при него, докато баща му и мащехата му се завърнат в града. Не беше сигурен защо точно той бе избран да приюти Дрю, но тъй като цялото семейство знаеше, че се разбират добре, и че сега Джереми разполага със собствена ергенска бърлога, бяха предположили, че щяха да си прекарат страхотно заедно. И си беше точно така.

Той харесваше Дрю Андерсън. Наистина се разбираха чудесно и харесваха едни и същи неща, а именно жени и пак жени. Те често се бяха забавлявали заедно, откакто той и братята му започнаха да идват в Англия, след женитбата на единствената им сестра с един от братята Малъри. Но точно сега не му беше до гости, особено толкова красиви, колкото Дрю.

Джордж беше казала веднъж, че Дрю има любовница във всяко пристанище, където е попадал и това най-вероятно беше вярно. Предпоследен по възраст от петимата братя Андерсън, Дрю беше най-безгрижния дявол от тях и на 34 години все още беше развратник, който обича забавленията. Нямаше никакво намерение да се обвързва само с една жена, а за сключване на брак и дума не можеше да става. Дори и фактът, че брат му Уорън, закоравял ерген, накрая се ожени щастливо за Ейми Малъри, не промени мнението на Дрю. И той като Джереми смяташе, че разнообразието прави живота по-интересен и изповядваше максимата „Колкото повече, толкова по-добре“.

С високия си ръст от почти два метра и отлично изваяното си тяло на борда на собствения му кораб в продължение на дълги години, Дрю определено привличаше погледите на жените, където и да се появяше. С тази кестенява къдрава грива и тези очи — толкова тъмни, че беше невъзможно да се определи точно цвета им — той беше изключителен красавец. Именно за това Джереми не го искаше вкъщи точно сега, дори и за кратко, не и когато под покрива му живееше жена, за която самият той имаше конкретни планове.

Затова когато приближиха къщата, Джереми каза:

— Дрю, сигурен ли си, че не предпочиташ да отседнеш в някой хотел за няколко дни? Домът ми още не е съвсем обзаведен. Има легла в спалните, но почти нищо друго. Останалите стаи също още не за мебелирани. И аз самият се храня в кухнята.

Тази стая поне беше добре обзаведена сега, когато имаше готвачка и ѝ беше дал картбланш да закупи всичко необходимо. А и неговата спалня беше напълно обзаведена, благодарение на Джордж, която настоя той да вземе всичко от старата си стая.

Дрю се усмихна:

— Единственото, от което имам нужда, е легло.

— Не е ли твърде рано за лягане? — намеси се и Пърси. Тъй като живееше само на няколко пресечки от дома на Джереми, и той се беше присъединил към тях. — Няма ли да идем...?

— Не и тази вечер, Пърси — пресече го Дрю. — Беше тежък ден за мен. Да хвърлиш котва в пристанището винаги си е било разправия. Толкова много кораби чакат да акостират. А после изгубих сума ти време и в офиса на „Скайларк“. И утре сутринта пак трябва да ходя.

— Пързаяш ли ме, старче? Мислех, че първото нещо, което правите вие, моряците, като слезете на сушата, е да си намерите женска компания.

Дрю се ухили.

— Абсолютно правилно, но предпочитам да го направя като се освежа и спра да мисля за леглото само като за място, където да се наспя. Какво ще кажеш за утре вечер?

— Разбира се. Ще чакам с нетърпение. А ти, Джереми, не мислиш ли, че...?

Джереми реши да го прекъсне, преди да се изкуши.

— И аз искам да се наспя добре, Пърси, особено след онова будуване преди няколко дни.

Споменаването на пътешествието до къщата на Хедингс накара Пърси да се откаже.

— Вярно, сега като го споменаващ, леглото наистина изглежда привлекателна идея, нали?

* * *

Джереми не си легна веднага. Още щом показа стаята на Дрю, той се прибра в своята и дръпна рязко шнура на звънеца за слугите. Надяваше се, че икономката беше обяснила на Дани какво се очаква от нея, ако звънне звънецът в стаята ѝ. Съмняваше се да си е легнала толкова рано, но пък можеше и да е в леглото.

Всъщност, ако я събуди, това ще му даде предимство. Представата за Дани, мека и сънлива в ръцете му, отклони мислите му в посока, съвсем различна от намерението му да ѝ покаже какво означава един мързелив господар. Планът беше да я накара да му угажда на всеки каприз, но нямаше да се получи, ако тя се поддаде на чара му. Щеше да реши според ситуацията — дали да я накаже, или да ѝ достави огромно удоволствие.

Явно беше будна, и не ѝ се беше наложило да се облича, защото дойде много бързо. Джереми тъкмо беше успял да си смъкне жакета, когато тя похлопа доста силно по вратата. Той отвори и бързо я издърпа да влезе, преди Дрю да е чул шума.

— Тука съм, де! — възпротиви се тя и се освободи от ръцете му.

— Тихо. Имам гости в другия край на коридора.

Тя повдигна вежда невярващо.

— К'во искаш тогаз?

Очевидно фактът, че има сигурна работа, покрив над главата си и храна по всяко време, не беше подобрил необщителния ѝ характер въобще. Но явно и тя съжали за думите си, защото започна да отстъпва към вратата.

Джереми много добре знаеше, че ако сега ѝ каже какво наистина иска ще сбърка, затова бързо отговори.

— Искам нова бутилка бренди. Ще намериш няколко в килера.

— И ма викна зарад' туй? — попита невярващо тя. — След кат' мо'ише да си я 'земеш и сам?

Той я изгледа невинно.

— И защо да го правя, след като вече си имам прислужница?

Тя понечи да му изръмжи нещо, но после бързо затвори уста и тръгна да търси брендите. Джереми едва се сдържа да не избухне в смях, но успя да се овладее, преди тя да се върне с брендите в ръка.

Беше се настанил удобно в един стол до камината. Тя приближи и му подаде бутилката. Той просто кимна към полицата, където стоеше празната бутилка.

— Налей ми една чаша, докато си там — каза Джереми и после продължи с насмешка. — И се надявам, че ще се сетиш да ми я донесеш.

Тя изсумтя сърдито и доста шумно, но изля в чашата почти една трета от съдържанието на бутилката, много повече, отколкото трябваше. Чашата беше широка и тумбеста като за коняк. Явно не знаеше колко да налее.

Той въздъхна, давайки ѝ да разбере, че е раздразнен от нейното невежество. После се зае да я поучава.

— Следващия път не наливай повече от един пръст.

Тя вирна брадичка, докато се обръщаше към него с чаша в ръка. Цяло чудо беше, че не изля брендите върху него, толкова грубо го тикна в ръцете му. Лошо. Би могъл да я накара да го изчисти. Мисълта за Дани, приведена над него да прокарва кърпата по гърдите му беше възхитителна.

— Сега, след като си тук, оправи леглото за лягане — предложи той. — Госпожа Робъртсън ти обясни задълженията ти, нали?

— Не още, но съм сигурна, че опра'янето на леглата е едно от тях.

— Разбира се, и очаквам да го правиш всяка вечер. Сигурен съм, че бързо ще се научиш. Между другото, как мина днес с госпожа Робъртсън? Имаше ли някакви проблеми? Помня, че се безпокоеше за това?

Тя изглежда леко се отпусна от смяната на темата и като сви рамене се отправи към леглото и дръпна покривките.

— Дъртата е странна птица, но е добра. Накара мъ да повтарям по няколко пъти докато ме разбере, но явно ня'аше нищо против.

— Дани, Дани! — въздъхна той. — Виж какво направи. Когато оправяш леглото за спане, само отмахваш завивките, не ги събираш на топка все едно ще ги сменяш. Искам да мога да се пъхна между чаршафите, а не да се боря с тях, докато се завия.

Тя се изчерви при тази забележка, но не се поколеба, а продължи да оправя леглото. Това го изненада. Тя го беше изнудила да я вземе на работа, не мислеше, че го е приела за господар насериозно. Явно беше така, което му отвори очите за безброй възможности да се забавлява. На нея обаче, едва ли щеше да ѝ е забавно.

— Не забравяй да бухнеш възглавницата! — нареди той.

Тя потръпна точно преди да забие юмрука си право в средата на възглавницата му. Джереми преглътна още един пристъп на смях и си каза, че отмъщението може да бъде много сладко.

— А сега ботушите ми.

Тя го изгледа нервно и пак го обърна на жаргон:

— К'во за тях?

— Помогни ми да ги сваля.

Тя не помръдна и тревогата ясно личеше в гласа ѝ, когато попита.

— Ня'аш ли си човек за таз' работа? Как му викаха на туй?

— Камериер. И не, нямам, не ми трябва такъв, не и когато имам теб да се погрижиш за тези маловажни подробности.

Тя притвори очи. Стори му се, че чу лек стон, но не беше сигурен. Може и да си бе въобразил, защото в стаята беше тихо. Но дали само си въобразяваше, че ѝ въздейства, та тя се държеше толкова враждебно? Кръвта му кипна. Искаше я в леглото си, а не изправена до него.

— Ела тук! — каза той с чувствен глас.

Очите ѝ се разшириха още повече, но не посмя да го приближи. Той предположи, че я е изплашил наистина.

За да я успокои и да прогони страха ѝ, той се взря в краката си и ѝ припомни.

— Какво стана с ботушите ми? Иска ми се да поспя все пак тази нощ и определено няма да си легна с тях. — Тя все още стоеше замръзнала насреща му, така че той продължи рязко. — Трябва ли да ти припомням, че ти настояваше да ти дам тази работа?

Това я отрезви и тя буквално прелетя през стаята, сграбчи един от ботушите му и го задърпа енергично. Обаче не се оказа толкова лесно. Не можеше да измъкне ботуша и това е. Тя го дърпа, извива и се бори с него мъжки още известно време, но без никакъв резултат.

Накрая Джереми сухо каза:

— Предполагам, че и това не знаеш как се прави?

— Знам — защити се тя. — Просто се надявах, че вие, богатите, носите ботуши, които се свалят по-лесно.

— Не се срамувай да възкачиш крака ми, мило момиче, просто го извади този проклет ботуш.

И тя го направи, обръщайки му гръб, сигурна, че ще опре другия си крак на гърба ѝ, за да ѝ помогне да измъкне ботуша. Но сега Джереми се парализира. Тя се беше качила горе без палтото, само по риза, панталони и чорапи, така че нищо не прикриваше добре оформеното ѝ дупе, което изведнъж изскочи пред него и беше толкова близко, че ако се пресегнеше, щеше да го докосне. Това сигурно беше едно от най-трудните неща, които някога беше правил. Вместо да я обхване с ръце, той сложи крака си на задника ѝ, за да ѝ помогне.

Ядосан, че пак го е накарала да я желае, той я ритна малко по-силно от необходимото. Тя се препъна няколко пъти, но ботуша изхвърча. Тя обаче не видя нищо нередно в това, защото се върна веднага и се зае с другия.

Опитвайки се да охлади страстта си, той отбеляза небрежно:

— Виждам, че още си със старото си облекло. Госпожа Робъртсън не ти ли намери подходящи дрехи?

Тя го погледна сърдито, но ядът ѝ не си пролича, когато проговори:

— Намери ми. Заведе ме при шивачката на сестра си. Каза, че щяло да бъде загуба на време да ми търси нещо готово. Нямало да ми стане, а тя каза, че не иска да ми се виждат глезените.

— Лошо, да ти се виждат глезените звучи много интересно.

Тя изсумтя като видя, че се усмихва.

— Първата рокля ще я изпратят по някое време утре, а другата — вдругиден.

— Само две? Не са достатъчни.

— Нямам нужда от повече и им го казах.

— О, разбира се, че имаш. Не можеш да ги переш всеки ден. Това ще е чиста загуба на време. Ще наредя да ти набавят още. Хареса ли ти стаята? Доволна ли си?

И вторият ботуш беше измъкнат, и тя успя да се обърне към него и да повдигне вежди.

— А щеше ли да я смениш, ако не ми харесва?

Той стана, наклони се към нея и прошепна заговорнически:

— Моята стая е на разположение ако искаш, а знам, че аз искам.

Тя отново изпъна гръб.

— Няма начин, приятел.

Той се изправи и въздъхна като я чу.

— Дани, няма нужда да се засягаш така от един безобиден флирт. Наистина, аз не хапя — е, освен, за да доставя удоволствие, както обикновено става. Имам предвид да те гризна по вратлето. — Гласът му стана дрезгав. — И ушенцето... и може би наистина е време да тръгваш.

Тя побягна, като че ли дяволът беше по петите ѝ.

ГЛАВА 15

Дани забърза по коридора към кухнята. Беше се успала. Това не беше добър начин да започнеш първия си работен ден, а работата беше толкова хубава. Тя още не можеше да повярва, че ще живее и работи в такава изискана къща. Дори и коридорът в крилото на прислугата беше постлан с килим. Но въпреки че имаше нужда от персонал, Малъри нямаше да я наеме на работа, ако не го беше изнудила. Чувстваше се зле заради това и се закле, че ще се реваншира, като стане най-добрата прислужница — по-добра даже от онези, които той би наел при нормални обстоятелства.

Мисълта за него я накара да се развълнува отново, но тя бързо потисна това чувство. Нямаше да е лесно да пренебрегне привличането си към този мъж, но трябваше да го направи, иначе той щеше да се превърне в олицетворение на нейното падение.

Когато Дани стигна кухнята, готвачката — госпожа Апълтън — вече беше там. Тя беше общителна жена на средна възраст, ниска и набита. Обичаше да пее, докато готви и го правеше на висок глас.

Вчера, когато госпожа Робъртсън представи Дани като „прислужницата от горния етаж“, тя избухна в смях и не спря цели десет минути. Спираше и после пак започваше, само като погледнеше към Дани. Сигурно беше заради дрехите. Поне Дани се надяваше, че това е причината за тази нейна реакция. Сигурно никога преди не беше виждала жена да носи панталони.

Помощничката й Клеър също беше в кухнята. Това беше нацупеното момиче, което вчера й отвори вратата. Тя не се забави да отбележи веднага, след като Дани влезе:

— Закъсня.

— Знам. Много съжалявам.

— Храната вече изстина.

Каза го така, сякаш Дани беше виновна за това. Клеър определено беше мрачно същество. Имаше трътлеста фигура, ходеше прегърбена и изглежда беше непрекъснато намръщена или поне Дани

не беше видяла друго изражение на лицето ѝ. А може би просто биеше на очи заради вечно усмихнатото лице на готвачката.

— Сега ня'а да има време да ям — обясни Дани с тъжна въздишка, вперила поглед в богатия асортимент от блюда по масата. Беше много гладна.

— Защо не? — настоя Клеър. — Къде смяташ да ходиш? Ти закъсна само за закуската.

— О, значи ни съм окъсняла за работа?

Клеър изсумтя насреща ѝ:

— Аз започвам рано работа, не ти. Ти ще трябва да изчакаш господаря да стане и да освободи стаята, за да я изчистиш. Не може да вдигаш шум горе и да го събудиш по-рано.

— А ако проспие целия ден? Тогаз к'во?

— Тогава ще работиш през нощта. Трябва също да порботиш и върху говора си — добави Клеър с отвращение. — Кълна се, звучиш като някой уличен хулиган. Откъде си?

Дани не ѝ отговори. Беше твърде заета да се изчервява. Тя можеше да се опита да говори по-правилно, но това щеше да изисква цялата ѝ концентрация, а това щеше да е много трудно, ако е ядосана или нервна, както сега. Пък и фактът, че си спомни, че е говорила така преди, не означаваше непременно, че ще си възвърне умението пак ей така изведнъж, след като не го беше правила цели 15 години.

Готвачката изшътка на помощничката си да млъкне и каза на Дани:

— Не се тревожи за това, скъпа. Госпожа Робъртсън ще те научи на всичко, което ти трябва да знаеш, но всяко нещо с времето си. Изпълнявай каквото ти каже и ще видиш, че всичко ще бъде наред.

Въпросната госпожа влезе в кухнята и веднага забеляза Дани.

— А, ето къде си. Нахранихте ли се вече? Последвай ме.

Значи нямаше да ѝ се карат. Просто беше закъсняла за закуска. Облекчението ѝ беше огромно, но също толкова огромен беше и гладът ѝ.

Тя хвърли един последен поглед към масата, отрупана с храна, успя да отмъкне две кифлички и ги напъха в джобовете си. След това послушно забърза след икономката. Готвачката обаче я видя и пак избухна в смях, докато Дани излизаше през вратата.

Госпожа Робъртсън я заведе на горния етаж и я въведе в една от още незаетите стаи. После тя започна в детайли да обяснява на Дани какви ще са задълженията ѝ. Въпреки че стаята беше все още полупразна, това щеше скоро да се промени и затова госпожа Робъртсън ѝ разясни подробно какво ще трябва да прави, когато стаята бъде напълно обзаведена.

Не трябваше да има и прашинка в цялата къща. Това беше правило номер едно на госпожа Робъртсън. Дани трябваше да се грижи за прането, подовете, прозорците, въобще всичко на горния етаж трябваше да е безупречно чисто.

Горният етаж щеше да е нейната територия, наблегна госпожа Робъртсън. Дани се зарадва като чу това. Но междувременно, докато намерят прислужница и за долния етаж, Дани трябваше да помага и в почистването на стаите долу. Клеър се грижеше за кухнята, повечето от другите стаи бяха все още празни, така че нямаше да отнема много време да се поддържат чисти.

— Ще трябва да чакаш, докато господарят Джереми излезе от стаята, преди да влезеш да я почистиш, освен ако той няма нужда от нещо, а тогава той сам ще ти позвъни да идеш при него. Ако в къщата има гости, отново ще трябва да ги изчакаш да слязат долу, преди да влезеш. Никога не безпокой гостите горе, докато спят. В момента един член от семейството му е отседнал тук, така че две от стаите са заети. Не е важно в какъв ред ще вършиш задачите си, стига всичко да е направено до края на деня.

Госпожа Робъртсън продължи да изрежда още неща и Дани се помъчи да запомни всичко, но все още ѝ се струваше, че това няма да запълва целия ѝ ден и тя каза:

— А кат' свърша 'сичко по-рано?

— Ще си на разположение на господаря Джереми, ако си е вкъщи и иска нещо. Ако го няма, можеш да правиш каквото пожелаеш — да си почиваш, да четеш, да се виждаш с приятелите си, каквото искаш. Неделята ти е почивен ден, веднага щом се погрижиш всичко на етаж да е наред. Можеш също така да прекарваш всеки ден по-малко време да работиш и върху говора си.

— Ъ?

— Точно това имам предвид. Правилният отговор би бил: „Какво не е наред с говора ми?“ или „Какво означава правилен говор?“, или

дори „Харесва ми да си говоря, както до сега, благодаря“.

— Ами и аз туй казах, само че с една дума.

Изненадващо жената се засмя.

— Момиче Дани, това не е нищо лично. Наистина. Аз дори намирам начинът, по който говориш за доста очарователен. Напомня ми на младежките ми години. Да знаеш, невинаги съм работила само за благородници. Но ти ще видиш, че ако започнеш да говориш правилно, това ще ти е само от полза. Освен, ако не предпочиташ да се срамуваш, защото не можеш да изразиш правилно мислите си?

Дани беше шокирана от това, че икономката я нарече „момиче Дани“. Това ѝ върна някакъв смътен спомен, че е заобиколена от много играчки, някой я държи за ръката и ѝ казва: „Избери си, момиче Дани. Баща ти каза, че можеш да вземеш всяка играчка, която ти харесва за рождения ти ден“.

Наистина ли животът ѝ е бил толкова хубав, преди някой да я откъсне грубо от всичко с опита си да я убие? Или беше просто сън, който е сънувала преди? Главата я заболя, докато се напрягаше да си спомни още, но нищо друго не изскочи от паметта ѝ, за да ѝ подскаже дали е било само сън — или реален спомен. А и госпожа Робъртсън чакаше отговор на въпроса си.

— Аз... Аз може и дъ знам как да говоря по-добре — започна тя колебливо. — Просто от толкова отдавна не съм го пра'ила, че почти всичко съм забравила. Моята приятелка Луси искаше да говоря както сега. Тя не се отказа докато не мъ научи.

— Колко странно, но при всеки случай, аз нямам нищо против да те поправам, ако и ти нямаш нищо против. Господарят Джереми също спомена, че ще ти помогне за това.

— Тъй ли е рекъл?

— Да, той очевидно проявява голям интерес към теб. Това е дом на истински благородник. Ако беше попаднала в къщата на някой търговец, нямаше да има особено значение, но слугите на аристократите могат да бъдат същите сноби като своите господари, а ти не искаш да си по-долу от тях, нали?

Дани размисли за момент и после каза:

— Не мисля, че бих искала да съм сноб, определено не искам.

Госпожа Робъртсън отново избухна в смях.

— Ти наистина си много забавна, дете. Не съм се смяла така от години. Нямах предвид да се превърнеш в сноб. Мили боже, разбира се, че не. Аз и себе си не смятам за такава, а господарят Джереми определено не е. Но е сигурно, че ще ти се наложи да срещаш и други слуги по улиците, пък и не сме попълнили персонала тук още. Това, което исках да кажа, е, че е много вероятно да се натъкнеш на такива хора и не би искала да изглеждаш смешна в очите им, и да ти се подиграват, нали? Разбира се, че не. Никой не обича да му се подиграват.

Дани не очакваше такъв вид напътствия, но след като това съвпаднаше напълно с намерението ѝ да стане по-добра, тя изпита благодарност към нея за предложението ѝ и ѝ го каза.

— Благодаря, госпожо. Ще съм ви много признателна за помощта.

— Чудесно. Искаш ли да отделяме по половин час всяка вечер на това? Ще видиш, че ще изгладим речта ти за нула време.

Дани се ухили.

— Туй съ петнайсе' години, все тъй съм говорила. Сигур' ще отнеме малко повечко.

— Вероятно, но ти не си тръгнала да си ходиш, нали? Ще имаме достатъчно време, за да се справим с това.

Не е тръгнала да си ходи? Част от тежестта, която сковаваше сърцето ѝ изчезна. Ако можеше само и с Малъри да се справи веднъж завинаги.

ГЛАВА 16

— Ехо, къде са всички?

Дани чу гласа на жената и подаде глава иззад ъгъла на горния етаж да види кой вдига този шум. Три жени стояха във фойето, облечени по последна мода. И трите бяха красавици. Тя позна едната — братовчедката на Малъри — Реджина Идън, която се беше отбила вчера. Е, това обясняваше как са влезли, след като никой не им беше отворил.

Дани нямаше никакво намерение да отговаря на въпроса на дамата. Тя ясно си спомняше какви са задълженията ѝ, и те не включваха отварянето на вратата и посрещането на гости. Знаеше също, че все още няма иконом или портиер, но Клеър беше наоколо и можеше да ги посрещне, точно както беше направила вчера с нея.

Дани се дръпна назад, за да не я видят, но явно не беше успяла да се скрие достатъчно бързо.

— Ей, ти там. Ела долу, моля те.

Дани не помръдна. Изглеждаше, сякаш жената говори на нея, но можеше и да не е така. Сигурно Клеър се бе появила. Все някой трябваше да дойде при целия този шум.

— Знам, че ме чу. Затова не бягай, а ела долу, моля те.

Дани подаде глава иззад ъгъла отново. Абсолютно сигурно беше, че Реджина Идън гледаше право към нея и ѝ махаше с ръка да слезе. Нямаше спасение. Грубостта не беше част от задълженията ѝ.

Тя се понесе надолу с обичайната си енергична походка в стил „ще се справя“ и едва не се приземи по задник върху мрамора, след като се подхлъзна на последното стъпало. Проклет хлъзгав под! Тя се изчерви, но почти веднага пребледня, след като вече можеше да види жените от по-близо. Те не бяха просто красиви, те бяха пленително красиви.

Едната от тях имаше огнена златисточервена коса и сиво-зелени очи. Тя беше дребничка, с цели десет сантиметра по-ниска от Дани, и изглежда беше в началото на тридесетте. Другата беше по-млада, може

би около двадесет и пет годишна и имаше естествено къдрава черна коса и меки сиви очи. Тя също беше малко по-ниска и Дани определено се почувства като някакъв великан, стоейки до тях.

Реджина беше роднина на Малъри, но останалите две? Той беше казал, че останалите от семейството са руси, значи тези двете не бяха част от него. И щом такива красавици го посещаваха, значи може би все пак нямаше да иска да я вкара в леглото си. Сигурно само си играеше с нея. Тя изобщо не можеше да се сравнява с тези елегантни дами, а те определено бяха дами. На челото им пишеше, че са благороднички.

— Харесва ли ти новата работа, момче? — питаше Реджина. — Портиерът ми ще дойде по някое време по-късно днес. Сигурна съм, че ще се разбирате чудесно. Той е много добро момче. Междувременно, явно си единствения, който може да ни помогне да се доберем до Джереми. Мога да си представя как е продължила нощта за него и Дрю, след като си тръгнаха снощи от нас. Не че Джереми по принцип става рано. Все още ли спи?

Беше още рано. Едва десет сутринта. Дани определено можеше да каже, че все още е в стаята си, тъй като я беше държала под око цяла сутрин, за да е сигурна, че ще е добре скрита зад някоя друга врата, когато той излезе. Не смяташе да превръща в ежедневие срещите с Малъри из коридорите на къщата.

— Не съм го виждал днес, тъй че най-вероятно още спи.

Това трябваше да ги накара да си тръгнат, но Реджина каза:

— Ами тичай горе и го събуди. И му кажи да побърза. Чакат ни толкова много магазини и складове да обиколим днес, ако искаме да обзаведем това място.

— Шъ го водите дъ пазарува?

— Налага се. Ако чакаме да го направи сам, никога няма да видим това място такова, каквото трябва да е. Ще му се наложи да даде поне един прием, но как да го направи, като няма никакъв свестен диван да седнеш на него.

Дани се зачуди дали Джереми знае, че ще дава прием. Тя се ухили самодоволно, докато се качваше по стълбите. Братовчедка му изглеждаше доста нахакана. Дани нямаше да се изненада, ако идеята за приема беше нейна, а не на Джереми.

Тя се спря малко преди да стигне стаята му, осъзнавайки, че ще трябва да го събуди. Беше се надявала да не го види цял ден. Искаше ѝ се да посвикне малко с работата, преди да ѝ се наложи да се изправи пред него. След това, което ѝ каза снощи... дъхът ѝ секна, само като си припомни думите му и начина, по който я гледаше.

Тя продължи напред и потропа на вратата викайки:

— Ставай, господинчо. Имаш гости.

После се затича по коридора да се скрие в някоя празна спалня. Но не успя. Вратата срещу неговата стая се отвори и един рус гигант пристъпи напред и изръмжа насреща ѝ.

— Ако така ще будиш хората, изпрати някоя прислужница следващият път или ще те хвърля надолу по стълбите.

На Дани ѝ се доплака. Тъкмо беше започнала да свиква и сега оплеска всичко. Да разгневи така член на семейството му, че да я хвърли надолу по стълбите? Тя се обърна, готова да се извини, но думите веднага изхвърчаха от главата ѝ. Той беше голям, рус и великолепен. И също толкова изненадан като нея, когато се огледаха.

— Проклет да съм, ако не си жена. Готов съм да изям целия си кораб дъска по дъска, ако това не е вярно.

— Стомах, пълен с трески, не ми съ стру'а много вкусно — призна му тя.

Той се ухили.

— Предполагам, че ти си прислужницата? Или нека да го кажа така: надявам се, че ти си прислужница, а не една от любовниците на Джереми.

— Ни съм ничия любовница.

— Значи днес е моят щастлив ден.

— Ъ?

— Тоест, си на разположение, скъпа.

Дани изсумтя:

— Нищо таквоз ни значи.

— Не ме сразявай така толкова рано сутринта. Може и да не мога да се съвзема.

Тъй като изобщо не ѝ изглеждаше сразен, а по-скоро самоуверен и жизнерадостен, тя отговори простичко:

— Ще го преживейш.

Дани се обърна отново да си върви. Не беше свикнала мъжете да флиртуват с нея. Жените — да, през цялото време, където и да отидеше. Толкова беше привикнала с това, защото все пак те я мислеха за красиво момче. Беше наизустила няколко изтъркани фрази, за да не ги обиди, но ясно да им покаже, че не се интересува от тях. Но с мъже... и как по дяволите и той я беше разкрил толкова бързо?

Пусто да остане! Права беше да се тревожи, че няма да може да се прави на мъж още дълго. Бяха я разобличили на два пъти само за няколко дни.

Не можа да направи и две крачки, когато чу Джереми да казва:

— Слугите ми са забранена територия, Дрю.

— А, така ли? Не съм изненадан. Заради такова лице си струва човек да се откаже дори от плаването по море.

— Нещо, което ти нямаш намерение да направиш никога.

Той се подсмихна.

— Прав си. Никакъв шанс.

Една от вратите се затвори, но Дани не можеше да каже коя. Тя хвърли поглед през рамо, надявайки се да е на стаята на Джереми. Естествено, че не беше. Той си стоеше там и я гледаше. Не беше съвсем облечен още. Всъщност беше обул само панталоните си.

Тя замръзна. Забрави дори да диша за момент. Стоеше като хипнотизирана. Изглеждаше още по-мускулест без дрехите и твърд като скала. Кожата му беше също толкова тъмна и по гърдите, което подсказваше, че това е естествения ѝ цвят. А косата му, разбъркана от съня, му придаваше такова неустойимо секси излъчване, че тя се почувства като пеперуда, неумолимо привлечена от пламъка на огъня.

О, боже! Тя се втурна към най-близката стая и се скри вътре. По дяволите! Озова се в килера, където държат чаршафите и материалите за почистване. Беше тъмно и нямаше почти никакво разстояние между вратата и рафтовете зад нея, но тя нямаше никакво намерение да се върне обратно в коридора при този полугол мъж.

Той затропа по вратата и тя изстена вътрешно.

— Махай съ. Не си облечен.

— Ще трябва да свикнеш с това.

— Да бе, как ли пък не.

Тя го чу как се смее и стисна зъби.

— Имаше ли някаква конкретна причина почти да разбиеш вратата, за да ме събудиш?

Тя се изчерви. Сега, когато той постави нещата по този начин, тя си призна, че можеше и да не думка толкова силно по вратата. Явно щеше да ѝ се налага да го събужда от време на време и това определено щеше да бъде най-трудната част от работата ѝ. Трябваше да измисли някакъв начин да го избягва. Сигурно щеше да успее да се договори с портиера, когато дойде. Тя се почувства по-добре, но после си спомни, че Джереми стои от другата страна на вратата и чака отговора ѝ. И при това беше полугол.

— Много добра при това. Долу те чака цяла орда жени.

Дъхът ѝ секна. Той беше отворил вратата. Стоеше пред нея, облегнат на рамката, с ръце кръстосани на гърдите. А това бяха много широки гърди, в контраст с тесния му кръст. Ето защо беше толкова самоуверен. Много добре си знаеше, че е удивително красива гледка.

В момента беше напълно отпуснат... и явно се забавляваше. Тя впери поглед в сините му очи, за да спре да го зяпа в гърдите.

— Да си говорим през вратата е доста глупаво, не мислиш ли? — попита я той.

— Глупаво е туй, дето въобще говорим след кат' та чакат гости долу.

— Кой ме чака?

— Брад'четка ти и две други дами.

— Предполагам, че не са се отбили само за да кажат „здрости“? — каза той с надежда да не е прав.

Тя поклати глава, но дори и животът ѝ да зависеше от това, не би могла да обясни злорадството, което се прокрадна в гласа ѝ, когато му отговори.

— Искат да та влачат да пазарувате.

Сигурно защото беше очевидно, че той не обича да ходи на пазар, иначе досега да е обзавел къщата сам.

Той въздъхна нещастно.

— Проклятие! Ще ми се Реджи да ме предупреждава, когато прави планове, свързани с мен. Но пък разбира се, тогава нямаше да е нашата сладка Реджи. Бъди добричка и ми донеси няколко пасти, докато се обличам. Братовчедка ми едва ли ще има търпението да ме изчака, докато закуся като хората.

Каквото кажеше, само да се махне оттук.

Но той не се помръдна. Тя трябваше да се промуши покрай него и, разбира се, го закачи за ръката. Същата тази ръка се стрелна и се уви около кръста ѝ да я спре.

— Следващия път, когато решиш да се скриеш в килера — той се приведе към нея и зашепна, — можеш да ме извикаш, за да не си сама. Ще се учудиш колко много удоволствие може да се открие в едно такова уютно местенце.

Дани не му отговори. Не беше в състояние да изрече и дума, дори и да се беше сетила какво да му каже. Тя го отблъсна от себе си и полетя надолу по стълбите. Последното, което чу, беше въздишката на Джереми. Цяло чудо бе, че успя да стигне до кухнята, без да се разпадне от вълнение, задето се беше оказала толкова близо до него.

ГЛАВА 17

— Изобщо не виждам как ще успееш. Той е заклет ерген и женкар на всичкото отгоре. Посещава такива места, само за да угоди на семейството си.

Емили Баскъм слушаше приятелката си само с половин ухо, докато наблюдаваше Джереми Малъри, който стоеше в другия на стаята. Не би могла да го сбърка в тълпата, не само заради неговия ръст, но и защото беше толкова греховно красив, че всяка жена в залата го беше забелязала в момента, когато пристигна. Черното му вечерно облекло му стоеше превъзходно. Косата му, която падаше на гъсти черни вълни до врата му беше само малко по-дълга от общоприетото, точно колкото да му придаде леко екстравагантен вид.

И двете момичета бяха дебютантки този сезон, въпреки че Емили определено жънеше небивал успех с несравнимата си красота. Дженифър беше свикнала с това още докато бяха у дома в провинцията. С русата си коса и светлосините си очи, с дребната си, но изящна фигура, Емили предизвика фурор и се радваше на обожанието на всички.

Но от момента, в който зърна Джереми Малъри миналата седмица, тя беше запленена от него и твърдо реши, че той ще бъде неин. Не беше очаквала никаква съпротива и беше доста озадачена, че той почти не ѝ обърна внимание по време на кратката им среща, когато му я представиха миналия път, а сега, когато се виждаха отново, напълно я пренебрегваше, все едно не се познаваха.

Това вече беше прекалено. Тя беше сигурна, че може да завърти главата на всеки млад лорд този сезон, всеки, освен Малъри. Но тя не искаше никой друг... само него.

Още преди години беше чула слуховете, за това колко е красив, но тъй като живееше в провинцията със семейството си и много рядко идваше в Лондон, не бе имала възможност да установи сама дали това е истина. Вярно беше. Той изглеждаше наистина умопомрачително.

Приятелката ѝ Дженифър все още се опитваше да я вразуми.

— И единствените жени, на които той обръща внимание са... — тя направи пауза и продължи шепнешком, — тези, за които знае, че може да ги заведе в леглото си, без да застраши статута си на ерген.

— Джен, ти не разбираш! — възрази Емили нетърпеливо. — Ние ще се оженим, дори и да се наложи първо да преспя с него, за да го постигна. По един или друг начин, той ще бъде мой.

— Емили Баскъм, не би посмяла! — ахна Дженифър.

Емили сви нацупено красивите си устни и дръпна приятелката си настрани шепнейки:

— Разбира се, че не, но никой няма да се изненада, че още един ерген е бил завлечен до олгара заради неподходящи слухове по негов адрес, нали?

— Какви слухове?

— Дай ми няколко минути и ще измисля нещо. Но преди това ще му дам един последен шанс да поправи грешката си. Ела с мен. Трябва да му припомним, че вече сме му представени.

— Аз не съм — отбеляза Дженифър, която изобщо не искаше да се въвлеча в плановете на приятелката си.

— Тогава аз ще те представя.

— Не можеш да направиш това — изписка Дженифър, дърпайки се. — Ти самата съвсем отскоро го познаваш.

Емили ѝ изшътка да замълчи и я пусна.

— Как очакваш да постигнеш това, което искаш в живота, като си такава страхливка? — въздъхна тя. — Както искаш. Отивам сама. Няма нищо неприлично в това да заговориш мъжа, за когото ще се омъжиш.

— Но ти... няма да...

Дженифър затвори уста, притеснена, че е останала сама, тъй като Емили вече я беше изоставила. Приятелката ѝ беше доста дръзка, но така ставаше, когато си най-красивата жена в цяла Англия. Това ѝ създаваше самочувствие като на кралица.

Джеремии я видя, че се приближава и се извърна рязко към първия най-близък изход да избяга, но Дрю неочаквано препречи пътя му.

— Това не беше точно представата ми за прекарване на вечерта — започна той. — Много по-добре се оправям със социалните сбирки, ако първо съм преспал с няколко проститутки.

— Всички сме така — ухили се Джереми и задърпа Дрю към вратата. — Е, хайде, какво чакаме? Този бал беше идея на Пърси и той каза, че трябва само да се появим за малко. Е, направихме го, така че...

— Джереми, не е възможно да си тръгваш толкова скоро. Все още не си ме поканил на танц.

Той можеше да се престори, че не я е чул, но щеше да е изключително грубо от негова страна, затова вътрешно въздъхна тежко и се обърна.

— Лейди Емили, колко хубаво, че се виждаме отново — каза Джереми с учтив, но издаващ лекото му раздражение тон, надявайки се тя да разбере, че той не се интересува от нея.

Тя не разбра. Лицето ѝ грейна в усмивка насреща му. Определено беше изумително красива, когато се усмихнеше така с тези нейни блестящи сини очи, помисли си той. Беше си сензацията на сезона, но си търсеше съпруг, което автоматично я поставяше в категорията „неподходящи“ за него.

— И аз много се радвам — каза тя с престорена скромност. — Не можахме да си поговорим повече, когато се видяхме миналата седмица.

— Закъснявах за среща. И се страхувам, че и днес е така. Ние тъкмо...

Дрю го сръчка в ребрата и каза:

— Няма ли да ме представиш?

Джереми въздъхна отново.

— Лейди Емили, запознайте се с Дрю Андерсън, брат на мащехата ми.

— Нарочно ме изкара по-възрастен, нали? — оплака се Дрю, поемайки ръката, която Емили беше протегнала към Джереми и я разтърси леко за поздрав, но не я пусна веднага. — Удоволствието е изцяло мое, особено ако сте тук, без съпруга си.

— Съпруг? Но аз не съм омъжена... още.

Дрю се изкашля осъзнавайки веднага грешката си, въпреки че не беше чудно, защо се беше заблудил. Дори и американците знаеха, че неомъжените дебютантки, от едната и от другата страна на океана, не заговаряха сами ергените, без подходящ придружител.

— Съжалявам много за това — отвърна Дрю, хвърляйки в смут младата дама.

Джереми за малко да избухне в смях. Дрю беше доста впечатлен до момента, в който разбра, че тя е млада и невинна.

Той спаси Дрю от необходимостта да обяснява какво има предвид като каза:

— Съжалявам старче, но ще трябва да продължиш разговора си с младата лейди някой друг път. Наистина трябва да тръгваме вече. Доста закъсняхме.

— Колко жалко! — каза Дрю. — Но ние наистина... — и този път той задърпа Джереми към вратата.

* * *

Независимо от новите мебели, които пристигнаха днес, настроението на Дани си остана мрачно през целия ден и не се беше променило, когато тръгна да си ляга. Но не можеше да заспи. Не можеше и да разбере каква е причината да е толкова унила. Би трябвало да е на седмото небе от щастие. Беше изкарала цял ден на работното си място, на такава хубава работа и не я бяха уволнили. Трябваше да се гордее, че е успяла да тръгне по правия път. Работата не беше трудна и останалите слуги бяха доста приятни. Икономката дори искаше да я научи да говори правилно. Имаше си и чудесна собствена стая. Би трябвало да подскача от радост.

Новите ѝ дрехи бяха пристигнали по-рано през деня. Бяха съвсем обикновени и много удобни за работа. Бялата блуза беше с дълги ръкави и малки къдрички на маншетите, с висока затворена яка, но не толкова стегната, че да я задушават. Полата беше чисто черна. Имаше и една къса престилка, която беше поръбена отново с малки къдрички, но иначе си беше определено престилка за прислужница с дълбоки джобове от двете страни и дори един по-дълбок и тесен, който явно беше за пръчката с пера за бърсане на прах.

Тя се полюбува известно време на вида си в огледалото. След като загъкна буйните си къдрици зад ушите, за да ги укроти, тя реши, че е доста красива. Сметна даже, че по нищо не отстъпва на тези дами, които сутринта дойдоха при Малъри. Това ли виждаше и той, когато я погледнеше?

Новият портиер се беше появил около обяд, горе-долу, когато пристигнаха и новите мебели. Казваше се Карлтън. Беше млад, може би няколко години по-възрастен от Дани, и изглеждаше съвсем обикновено, но имаше топли кафяви очи. Беше приказлив и добродушен. Дани му обърна доста голямо внимание, докато го представяха на персонала и това го накара да се изчерви няколко пъти. Не че беше точно привлечена от него, но осъзна, че той е от типа мъже, от които би излязъл почтен съпруг и реши да го опознае по-добре, ако има възможност.

Все още не можеше да заспи. Накрая стана и обиколи пак втория етаж, за да е сигурна, че всичко е наред. Беше, като изключим факта, че двамата богаташи още не се бяха прибрали. Вероятно обикаляха града в търсене на жени за забавление.

Така обикновено правеха богатите, нали? Това ли я безпокоеше? Че Малъри беше излязъл да търси някоя фуста, на която да запретне полите, защото тя го беше отблъснала? Би трябвало да се радва, ако е така. Това значеше, че ще я остави на мира. Тази мисъл, обаче, въобще не ѝ хареса.

Тя слезе на долния етаж все така начумерена. Тъкмо зави зад ъгъла в края на коридора, когато входната врата се отвори и тя успя да чуе края на разговора между двамата мъже.

— Ами тогава какво чакаш? Тя е само една проститутка — казваше Дрю.

— Не, не е — отвърна Джереми. — И не искам да говоря за нея.

— О, така ли? Ами тази красавица, малката Емили Баскъм, на която ѝ изтекоха очите по теб тази вечер на бала? Не ми казвай, че не си заинтригуван.

— Приличам ли ти на заинтригуван?

— Не, въобще. И точно затова те питам. Защо не си?

— По същата причина, поради която и ти си плю на петите в момента, в който чу, че не е омъжена. Знаеш, че избягвам дебютантките през първия им сезон, втория им сезон или който и да е проклет сезон. Повече от очевидно е, че Емили ми е хвърлила око, но тя иска да се омъжи, а аз не. Сигурен съм, че знаеш за какво говоря.

— Да, сватба или нищо — въздъхна Дрю. — Колко жалко. Тя е една малка сладурана, а и ми се струва, че има много какво да предложи.

Имаше нотка на пренебрежение в тона на Джереми, когато отвърна:

— О, не се и съмнявам. Някои имат дори склонността да слагат каруцата преди коня, но само защото са достатъчно самоуверени да мислят, че накрая ще постигнат това, което са си наумили. Познавам не един лорд, който е попадал в капан като този.

— Ъ? — И след като размисли известно време: — О, имаш предвид, да ги принудят да се оженят. Е, това вече наистина е много депресиращо. Смятам да си остана при сервитьорките в кръчмите и прислужниците.

— Някой казвал ли ти е досега, че дрънкаш много, когато се натряскаш?

— Не съм се натряскал. Само съм леко пиян. И защо вие проклетите англичани не говорите английски. Понякога ми трябва речник, та да ви разбера.

Джереми се изсмя тихичко.

— Езикът доста се различава в някои части на страната, но ти сигурно имаш предвид жаргона. И това ще отmine, старче. Сигурно никой няма да използва този израз след година или две.

— И ще го замени с нещо още по-неразбираемо — оплака се Дрю.

— Все едно вие американците не говорите на жаргон?

— Не и толкова неразбираемо — каза Дрю усмихнато.

— Разбирате си го само вие, старче. На мен ми звучи като чужд език.

— Опитай се да не звучиш толкова логично, когато съм пиян, Джереми. Ще ме заболи глава.

Джереми се изсмя. Дори и Дани се подсмихна лекичко, което й напомни да побърза да се прибере в стаята си, преди да са я открили в коридора. Сега, когато Малъри си беше у дома, тя заспа веднага.

ГЛАВА 18

— Ще има парти на вечеря днес — обяви госпожа Апълтън на Дани и Клеър. — Госпожа Робъртсън ще ви каже всичко, което се очаква от вас. Аз самата научих едва снощи. Едва ще смогна да изготвя менюто за толкова кратко време.

— Толкова скоро? — попита Дани, докато пълнеше чинията. Днес нямаше намерение да пропуска закуската си. — Не трябва ли първо да се разпратят поканите?

— Обикновено е така — съгласи се госпожа Апълтън, — но днес ще бъде само семейството.

— О — възкликна Дани, изгубила интерес, — ами ще гледам да не им се пречкам довечера.

— Няма да можеш. Ти и Клеър ще сервирате. Също и Карлтън.

Дани се справяше чудесно с правилния си говор... до този момент.

— Шъ сервирам к'во?

— Храната и напитките, разбира се.

— Туй не ми е работа — отбеляза Дани с основание.

— Ще се наложи. Както знаеш не ни достига персонал — контрира готвачката за голямо учудване на Дани. — Ще трябва да помогнат всички, след като ни чака вечеря за 15–20 човека.

— Значи все пак няма да е само семейството.

— Само те. Малъри са голямо семейство. Но не всичките са в Лондон сега. Маркизът на Хавърстън, главата на семейството, рядко идва в града, доколкото знам. И дъщерите на графа също са в провинцията — в именията на съпрузите си. Едната е женена за херцог, нали знаеш.

Кралска особа, помисли си Дани. Проклетият богаташ беше сроден с кралския двор. И госпожа Апълтън явно беше много горда от този факт.

— Мисля, че ще повърна — каза Дани.

— Нищо такова няма да правиш — изсумтя готвачката. — Това ще е добър тест за твоите способности, мила. С малко напътствия ще се справиш чудесно.

Дани се съмняваше, но не каза нищо повече по въпроса. Закуската обаче не ѝ се услади и тя не изяде всичко в чинията си. Остави храната и се заизкачва по стълбите, за да започне със задачите си за деня. Може би, ако успееше да отбягва икономката днес, тя нямаше да може да я инструктира и на Дани нямаше да ѝ се наложи да сервира на тези кралски особи довечера.

Дани беше толкова изнервена, че успя да изчисти целия горен етаж още до обяд, освен стаята на Джереми. Той още не беше излязъл и тя гледаше да стои по-далеч от стаята му.

Госпожа Робъртсън я намери по някое време сутринта и я заведе в голямата трапезария за обещаните напътствия. Нямаше кой знае какво за запомняне, само на кого да сервира първо, как да долива чашите, без да натрапва присъствието си, да следи чашите да са пълни непрекъснато. Мъжете сигурно сами щяха да се обслужат с питиетата си преди вечеря. Тя трябваше да донесе чай на дамите, ако я помолят. Но беше задължително да стои в салона през цялото време, в случай, че им потрябва. И трябваше да се държи така, че да не привлича вниманието към себе си.

— И те искам в изрядно облекло — предупреди я госпожа Робъртсън, преди да я изпрати обратно да чисти.

Дани се изчерви. Клеър вече ѝ се беше присмяла сутринта заради измачканите дрехи. Явно щеше да се наложи да се отучи от навика да спи с дрехите си.

— Дани, ела тук, моля те.

Дани въздъхна вътрешно. Толкоз по въпроса с отбягването на Джереми. Само той беше все още на горния етаж и не беше излязъл от стаята си. Очевидно обаче беше буден. Беше отворил вратата да я извика и я беше оставил така.

Тя подаде глава иззад рамката. Той беше все още в леглото с ръце, кръстосани зад главата и изглеждаше отпуснат и дяволски спокоен. Не беше напълно облечен. Носеше единствено бяла ленена риза, закопчана само донякъде и светлобежови бричове. Беше бос, дори не беше обул чорапи.

Явно имаше намерение да се излежава цял ден. Същото правеше и тя, преди да си намери истинска работа. И как щеше да изчисти стаята, след като той не искаше да излезе от нея?

Всъщност само си търсеше извинения за раздразнението си, а истината бе, че като го зърна в леглото и пулсът ѝ се ускори. Господи, искаше ѝ се да не е толкова дяволски хубав. Ръцете я засърбяха от желание да го докосне.

— Нямаш ли някаква работа, та да се разкараш от стаята? — каза тя по-остро, отколкото трябваше.

Гласът ѝ привлече вниманието му и кобалтовите му очи се разшириха от изненада. Той дори скочи и седна на ръба на леглото.

— Мили боже, та ти си красавица! — възкликна той.

Дани би се зарадвала да чуе нещо такова от Карлтън, но ласкателствата на Малъри не я интересуваха, защото много добре знаеше какво цели. Пък и не беше в най-добрия си вид, така че само изсумтя.

— Проклет лъжец! Вече два пъти днес ми казаха, че съм отвратително измачкана.

— Това не може да прикрие истината. Дрехите ти не могат да скрият изящната ти фигура и да променят уникалния цвят на косата ти или виолетовия блясък на очите ти. Но тъй като това не беше тайна за мен и преди, сигурно трябваше да кажа: „Мили боже, какви хубави гърди!“.

Лицето ѝ пламна. Но този път не можа да го обвини, че е лъжец. Не и след прекараните вчера 30 минути пред огледалото да се възхищава на това, колко добре ѝ стоеше блузата.

Тя се намръщи насреща му, смутена дотолкова, че пак го обърна на жаргон.

— Ни е пра'илно да говориш за гърдите ми.

Той се ухили нагло и я увери.

— Само ако не сме сами.

Тя стисна устни.

— Значи тъй говориш и на 'сички останали слуги, ъ?

— Не, само на тези, с които смятам да стана много близък. Между другото това легло е много удобно. Не би ли искала да го пробваш по-скоро, вместо да отлагаш — искам да кажа — сега?

Знаеше си, че не трябва да го провокира с тези въпроси. Само го окуражаваше да бъде още по-прям.

— Единственото, което ще направя с това легло е да оправя завивките, след кат' станеш оттам.

— Сразен съм — въздъхна той.

— Не, мързелив. Иди свърши нещо, та да мо'а да оправя стаята.

— Но аз върша нещо. Възстановявам се от снощните развлечения и събирам сили за довечера. Пък и никой не казва, че стаята трябва да е празна. Можеш да си чистиш наоколо. — Той се обърна на една страна, подпря глава на лакътя си и се ухили отново. — Представи си, че ме няма.

Да бе, като че ли беше възможно. Но тя се опита да не го поглежда. Триста дяволи, така нямаше да стане, защото тя много добре знаеше, че я наблюдава. А дори и да не беше така, тя щеше да се чуди, дали го прави и да му хвърля погледи скришом, за да провери, и...

— Ще почакам.

— Не, няма — той изглеждаше щастлив да я уведоми. — Ще си почивам до довечера.

Тя стисна зъби, извади пръчката за прах от джоба на престилката си и се отправи към малкото писалище, готова да го атакува с перата. Вместо това ахна, когато видя шапката отгоре. Вчера я нямаше там.

— Мойтъ шапкъ! Що я пазиш още?

— Ами, спомен ми е от едно... интересно преживяване — отвърна той незаинтересовано.

— Липсваше ми.

— Лошо. Сега е моя.

Тя го изгледа с любопитство.

— Защо? Ти не би я носил за нищо на света.

— Нямам намерение да я нося, но няма и да ти я върна. Така че, ако откроя, че липсва, ще знам къде да я търся, нали?

— Вече не крада.

— Радвам се да го чуя. Значи шапката ми е на сигурно място. — С това си спечели един свиреп поглед, който го накара да се подсмихне. — По-весело, любима, и без туй няма да отива на полите. По-подходящи ще са шапчиците с връзки и къдрички. Да, от такива ще имаш нужда.

Тя изпухтя.

— Ще нося проклетите поли, но тези глупави дамски шапки не са за мен.

Той изцъка:

— Пак мислиш като мъж.

— И какво, ще ме застреляш ли?

Тя отново се обърна към бюрото, но то беше почти празно и нямаше много прах, която да вдигне във въздуха в яда си. Внимаваше много да не пипа нейната... неговата шапка. Имаше чувството, че той тихичко ѝ се смее, че така се разстрои заради шапката. Не ѝ пукаше.

Тя спря за момент да огледа стаята и с удоволствие установи, че вчера я беше изчистила толкова добре, та днес почти нямаше какво да се оправя. Само да събере дрехите, които беше хвърлил на пода. Тя го направи и тръгна да излиза с тях, като внимаваше да не поглежда към леглото.

— Дявол го взел, Дани, не мислиш да ме лишиш от чудесната си компания толкова скоро, нали?

Той наистина звучеше разочарован. Преструваше се без съмнение, но тя се спря на вратата и отвърна.

— Довечера ще имаш гости. Има още много неща да се свършат, преди те да пристигнат.

Той въздъхна.

— О, да, моя първи опит да се правя на домошар и да давам приеми. — После добави леко подигравателно: — Пак ли се правиш на перфектната прислужница?

Тя се скова, осъзнавайки, че той има предвид начина ѝ на говорене.

— Не, всъщност госпожа Робъртсън започна да ме поправя.

— Мили боже! И ти свикна толкова бързо?

Тя усети иронията му и реши да не му обяснява, че и преди е говорила така и сега си го припомняше все по-бързо, въпреки че все още правеше доста грешки, когато беше нервна или ядосана. Нямаше да ѝ повярва, затова побърза да смени темата.

— Изненадана съм, че организиращ вечеря толкова скоро. Едва успях да изчистя мръсотията и прахта от новите мебели.

— Уверявам те, че не беше моя идея.

Тя повдигна вежда.

— Нека позная — на братовчедка ти?

— Разбира се.

Тъй като той звучеше ядосан в момента, настроението на Дани значително се подобри. Тя дори му се усмихна весело.

— Горе главата, господинчо! Казаха ми, че ще е само семейството ти. Тях няма да има нужда да ги впечатляваш.

— Точно обратното. Хич не ми пука за другите ми познати, но семейството ми трябва да се убеди, че се справям добре или ще обединят усилия да разберат на всяка цена какво не е наред и дружно ще се заемат да го оправят.

— Ти си голям мъж вече. Защо не те оставят да се оправяш сам?

— Защото ме обичат, разбира се.

ГЛАВА 19

„Защото ме обичат, разбира се.“ Дани не можеше да си избие тези думи от главата. Сигурно беше хубаво да имаш такова семейство. Нейното „семейство“ всъщност не беше истинско. Членовете на групата непрекъснато се сменяха. Идваха на възраст между 5 и 10 години, и нямаше кръвна връзка, която да създаде истинска близост между тях. Пък и обикновено си тръгваха, когато станеха на 14 до 17 години, за да поемат по свой път. Рядко се случваше някой да се отбие да ги види как са след това. Веднъж тръгнали си, не се обръщаха назад.

Дани обичаше да помага на по-малките и дори си имаше няколко любимци през годините, но така и не ги почувства като братя и сестри. Люси беше единственият ѝ близък човек. Беше ѝ като сестра. Но след като започна да проституира, тя нямаше вече много време за Дани.

Затова тя беше твърдо решена да създаде собствено семейство. Тази идея се беше родила преди няколко години и оттогава мисълта за това не напускаше Дани. В началото не го мислеше сериозно, с този маскарад щеше да ѝ е трудно да търси съпруг, след като сама се правеше на мъж. Но сега тя беше себе си. Или поне се опитваше да бъде, така че нищо нямаше да я спре да се омъжи, когато открие подходящият съпруг. И тогава щеше да има истинско семейство.

Семейство Малъри не се появиха наведнъж. Точиха се в продължение на няколко часа преди вечерята. Първи пристигнаха Реджина Идън и съпругът ѝ Никълъс, може би защото живееха няколко къщи надолу по улицата.

Реджина спря рязко, когато видя Дани облечена в новата си тъмносиня пола и бяла блуза. Светлосинята престилка, вързана отпред ѝ придаваше дори още повече цвят. Но тя каза само:

— Не може да бъде! Да не би зрението ми да е отслабнало? Обикновено веднага разпознавам представителките от моя пол, независимо как са облечени.

— Сигур' е заради косата, госпожо. С тази шантава пострижка, нали разбирате!

— Предполагам — въздъхна Реджина. — Просто не мога да повярвам, че съм допуснала такава огромна грешка.

— Хубаво момиченце! — чу Дани забележката на Никълъс Идън, докато се отдалечаваше с жена си да се присъединят към Дрю в другия край на просторния салон.

— Не би трябвало да го забелязваш! — сгълча го Реджина, но не звучеше сърдита. — Сигурна съм обаче, че и Джереми не го е пропуснал.

После запристигаха още и още членове на семейството. Карлтън ги въвеждаше навътре. Дани трябваше да сервира чай за дамите за втори път с напредването на вечерта. Тя научи и имената на гостите от това, което дочуваше от разговорите. Усети също, че доста от тях я гледаха с любопитство.

Двете дами, които вчера придружаваха Джереми на пазар, се оказаха братовчедка му и съпругата на един от чичовците му. Тъмнокосата братовчедка се казваше Келси и беше омъжена за Дерек, огромен рус красавец, който пък се оказа син на Джейсън, маркизът дето рядко идваше в града.

Червенокосата красавица беше Рослин, съпругата на чичото на Джереми — Антъни. Този човек направо я срази, когато го видя да влиза. Антъни и Джереми толкова си приличаха, че чак я побиха тръпки. Просто Антъни беше по-възрастната версия. Сигурно беше много странно усещане да знаеш точно как ще изглеждаш с напредването на годините, но пък от това, което виждаше, тази по-възрастна версия беше толкова дяволски хубава, че нищо чудно дето Джереми преливаше от такова самочувствие. Просто знаеше, че още дълги години ще запази своето удивително секси излъчване.

Пристигна и още един от чичовците — графът, който госпожа Апълтън беше споменала. Едуард Малъри беше весел и приветлив представител на русокосите мъже в семейството. Около десетина години по-възрастен от брат си Антъни, Едуард имаше голямо семейство. Съпругата му Шарлот също беше тук, както и двамата му сина — Травис и Маршал. Имаха и три дъщери още, явно всичките вече омъжени, но никоя от тях не се очакваше да присъства тази вечер. Две от сестрите живееха в провинцията, а най-малката — Ейми —

беше отпътувала за Америка със съпруга си Уорън, който пък беше един от братята на Дрю Андерсън. Чакаха ги да се върнат по някое време през лятото, но никой не знаеше с точност кога ще си дойдат.

Тъй като беше само семейна вечеря, малката дъщеря на Рослин и Антъни, Джудит, също беше тук. При такива красиви родители нямаше нищо чудно, че Джуди, както я наричаха всички, също беше красавица. Наследила беше златисточервената коса на майка си и кобалтовосините очи, които имаха баща ѝ, Реджина и Джереми. Беше много будна за възрастта си и доста пряма в оценките си, каквито обикновено бяха децата.

Тя се приближи до Дани, преди още вечерята да бъде сервирана и след като я огледа в продължение на няколко минути, обяви без заобикалки:

— Много си красива.

— Ти също.

— Знам — но го каза с въздишка, все едно въобще не е доволна от това. — Казват, че ще създам много главоболия на баща ми като порасна.

— Защо?

— Заради всичките ухажори, които ще имам.

— Толкова много?

— Да, стотици. Чичо Джеймс мисли, че татко няма да може да се справи с тях. Той мисли, че татко ще се превърне в абсолютен задник като опре до това.

Дани преглътна смеха си.

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че чичо Джеймс сигурно ще се окаже прав.

Дани не можа да се сдържи и избухна в смях. Обаче веднага съжали, защото всички в стаята обърнаха поглед към нея. Щеше да се съвземе, въпреки че ужасно се притесни, ако не беше привлякла вниманието и на Джереми.

От началото на вечерта той обикаляше гостите си, бърбеше с всеки новодошъл и много добре се справяше с това да пренебрегва присъствието ѝ до вратата. Но вече не. Направо я изпиваше с поглед в момента. А всички останали бяха почнали да шушукат по неин адрес. Знаеше го, усещаше го, дори подочу някоя откъслечна дума. Беше ѝ

ужасно неудобно, че изведнъж се превърна в тема на разговор за всички.

В другия край на стаята Антъни шепнеше на Джереми.

— Намери й собствено жилище. Слугите ще почнат да недоволстват, когато разберат, че спиш с нея. На Джейсън може и да му се размина през всичките тези 25 години, но той си имаше таен вход към стаята на икономката си Моли. Сигурен съм, че тук няма такива удобства.

— Не спя с нея, това е.

— Каква опашата лъжа! — подсмихна се Антъни. — Не би подминал такова първокласно парче като нея.

— Нямам и намерение — измърмори Джереми. — Просто още не съм успял да я вкарам в леглото си.

Антъни повдигна вежда.

— Да не би да губиш уменията си, момче?

Джереми се намръщи.

— Започвам да вярвам, че има нещо такова. Непрекъснато трябва да си повтарям, че е несравнима.

— Несравнимо красива, не мога да не се съглася. Но ти имаше друго предвид, нали?

— Да, изглежда в нея няма нищо обикновено. Произходът ѝ, навиците ѝ, нищо свързано с нея не е такова, каквото би очаквал, по дяволите!

— Не вярвам да е чак толкова странна, младежо — възрази Антъни.

— Ще те изненада. Вчера говореше като уличен хлапак, а днес вече реди думите като домашна възпитателка. А и мисли като мъж. Всъщност до вчера е носила панталони почти през целия си живот. Но щом навлече полите и започна да иска съпруг — смотолеви Джереми накрая.

Антъни се закашля.

— Теб?

— Не, знае, че ще си остана ерген и не иска да има нищо общо с мен. Искан почтен съпруг.

Антъни избухна в смях.

— Признавам, че с панталоните донякъде ме заблуди, но другото си е съвсем типично. Повечето жени това искат — почтени съпрузи.

Джереми повдигна вежда:

— След като самата тя не е почитена?

— А, разбирам. Иска да се издигне в обществото, нали? Ами след като явно нямаш голям шанс да я спечелиш, защо просто не се отървеш от нея и не спреш да се тормозиш.

Джереми най-накрая се ухили широко.

— Мъжете от семейство Малъри не се отказват толкова лесно.

В другия край на стаята Едуард попита жена си:

— Прислужницата не ти ли се струва позната?

— Не бих казала — отвърна Шарлот.

Едуард сбърчи вежди.

— Не мога да се сетя откъде, но мисля, че я познавам.

— Може да си я видял на улицата или в някой магазин. Красиво момиче като това не може да не направи впечатление.

— Предполагам — въздъхна той. — Но сега няма да се успокоя, докато не се сетя къде съм я виждал.

До камината Травис се обърна към брат си въздишайки почти като баща си.

— Предполагам, че Джереми вече ѝ е хвърлил око.

Маршал се ухили.

— Разбира се. Но, проклет да съм, ако я оставя да се преструва на прислужница в дома ми.

— На нея може би ѝ харесва.

— По-вероятно още не е осъзнала, че няма нужда и пръста си да помръдва, освен да прави нашия братовчед щастлив. Този проклет кучи син е такъв късметлия. Откъде ги намира всичките тези красавици? Няма събиране, на което да съм бил и всички красиви дами да не се надпреварват за вниманието му. Емили Баскъм също е лапнала по него, разбира се, а аз направо щях да падна като я видях. Наистина. Мислех да я ухажвам, дори успях да привлека интереса ѝ, докато не се появи нашият мил братовчед и... край. Тя вече нямаше очи за никой друг.

— Знам какво имаш предвид — отвърна му Травис. — Иска ми се Джереми да се беше оженил вече. Нямаме никакъв шанс с красивите дами, когато той е наоколо. Същото беше и преди да се ожени Дерек.

— Ще остареем и посивеем, преди Джереми да реши да се ожени. Проклет да съм, и аз не бих го направил, ако изглеждах като него и жените се хвърляха сами в ръцете ми.

А в средата на стаята, седейки на един от двата нови дивана, Реджина каза на Келси:

— Не мога да разбера, какво си мисли Джереми, като я държи в къщата си. Смятам, че чичо Джеймс ще трябва да проведе един разговор с него и да му припомни обществените порядки.

— Мила, това е ергенско жилище.

— Да, знам, и ако иска да държи любовницата си тук, слугите едва ли ще се учудят. Само трябва да внимава да бъде дискретен и да не тръгнат слухове. Но той я е направил част от персонала и това ще създаде проблеми между слугите. Той може и да не се интересува, но горкото момиче ще трябва да търпи последиците.

Келси потупа Реджина по ръката.

— Мисля, че трябва да го оставим сам да се оправя. Досега не е имал собствена прислуга. Ще свикне. Чичо му и баща му определено нямаха проблем. Колкото и прочути развратници да са били, сигурна съм, че са се справяли с домакинствата си прекрасно.

Ако Дани знаеше, че всеки член от семейството в стаята я мислеше за любовница на Джереми, тя щеше ужасно да се притесни, щеше да побеснее... и да направи такава сцена, че със сигурност щяха да я изхвърлят, независимо от изнудването. Но тя беше в блажено неведение по въпроса и не знаеше до какви заключения бяха стигнали Малъри. Но въпреки, че всички в стаята я обсъждаха и това я караше да се чувства ужасно неудобно, пристигането на Пърси успя да я разсее.

Той се спря при нея като влезе, намръщи се за момент и после каза.

— А, разбирам. Близнаци. Познавам брат ти. Страхотен тип. Направи ми услуга, за която ще съм му благодарен вечно.

Дани не беше сигурна как трябва да отговори. Да го осведоми за грешката, която прави той и да обяви на всички, че е носила панталони само до преди няколко дни?

Джереми я спаси от необходимостта да каже каквото и да било. Явно знаеше какво може да изтърси Пърси всеки момент и очевидно не искаше да му позволи да го направи пред цялото му семейство.

— Закъсняваш, старче. Почти не остана време за питие преди вечеря. Ела да ти наля малко все пак.

— Остави! — отвърна Пърси. — Но с нетърпение очаквам да проверя, дали е проработил късмета ти с готвачката. Между другото, къде успя да откриеш сестрата близначка на нашия джебчия. Не ми казвай, че си се осмелил да навлезеш по-навътре в онзи ужасен квартал от кръчмата, където бяхме онази нощ.

Тъй като Джереми и Пърси бяха стигнали вече до средата на стаята, почти всички успяха да чуят това, което той каза. Джереми закри очите си с ръка и изпъшка.

Дани реши, че това е идеалният момент да отиде да провери дали вечерята е готова.

ГЛАВА 20

Късметът на Тайръс Дайър определено се беше подобрил. Той обмисли добре ситуацията няколко дни и реши, че ако ще убива момичето, то ще трябва да му платят като хората този път. Нямахше да бъде алчен. Фактът, че късметът му се беше върнал, беше по-важен. Но след като ще я убие така или иначе, защо да не измъкне добри пари от това, разсъждаваше той.

Затова той реши да потърси лорда, който го беше наел миналия път. Още помнеше къде живее. Първоначално не беше сигурен дали това е мястото, защото беше идвал само два пъти, но когато видя къщата, веднага я позна. И лордът си беше вкъщи.

Определено късметът му се беше подобрил, защото бърбивият слуга каза, че господарят му живеел в провинцията сега и много рядко идвал в Лондон, може би един или два пъти годишно. Каза още, че е пристигнал само преди няколко дни за кратко, защото имал някаква работа. Тайръс не можа да повярва, че е такъв късметлия. Фактически лордът трябваше да се върне в провинцията утре сутринта. Ако се беше колебал дори само още един ден, щеше да го изпусне.

Разбира се, благородникът можеше и да не иска да го приеме, когато чуеше името му. Предишния път се бяха разделили доста бурно, заради провала на Тайръс. Мъжът можеше да се опита да го убие отново. Но Тайръс реши, че лордът беше реагирал така от ярост и че за 15 години сигурно е успял да успокои гнева си.

Накараха го да чака почти 3 часа. Беше сигурен, че е нарочно. Но той нямаше никакво намерение да се отказва, ако това си е мислил лордът. Беше дошъл да иска доста пари, за да довърши работата, за която беше нает преди толкова много години. Заслужаваше си да почака малко.

Наближаваше почти полунощ, когато слугата най-накрая дойде да го отведе при господаря. Той беше в кабинета си в дъното на къщата и седеше зад бюрото. От двете му страни стоеше по един мъж. И

дватамата приличаха на улични главорези. Дланите на Тайръс започнаха да се потят.

Зачуди се дали не се е заблудил. Май фактът, че беше сварил лорда у дома, не беше чак такъв късмет, както си мислеше. Дали затова не го накараха да чака толкова? Да довтасат тези гангстери и да го убият.

Преди лордът да отвори уста и да нареди да го очистят, Тайръс изтърси.

— Ня'аше да дойдъ тук, ако ни мислех, че шъ искаш да чуйш туй, дет имам да казвам.

— Седнете, господин Дайър.

Тайръс въздъхна облекчено и се ухили самодоволно, докато сядаше от другата страна на бюрото. Двамата мъжаги го следяха неотклонно с поглед, въпреки че лицата им бяха безизразни.

— Помните ме, нали?

— За съжаление да, поне името ти. Трябва да призная, че не бих те познал. Доста си се променил, нали?

Тайръс сви устни от яд. Този богаташ имаше предвид косата му, разбира се. Той беше на 42 години и нямаше нито една бръчка, но косата му беше побеляла напълно още преди няколко години, докато този тип почти не се беше променил. Сигурно приближаваше петдесетте, но изглеждаше много по-млад.

— По наследство ми е — излъга той. — Вие добре ли я карате?

— Много добре... но не благодарение на теб.

Тайръс не беше сигурен, че се радва да чуе това. Ако този благородник не се интересуваше повече от момичето, едва ли щеше да се навие да плати, за да я убие. Но от друга страна, ако джобовете му бяха пълни в момента, можеше да се съгласи да плати дори повече, отколкото Тайръс беше намислил да иска, за да свърши работата.

— Късно е — каза лордът уморено. — Казвай, каквото имаш да казваш, господин Дайър.

Тайръс кимна.

— Открих момичето. Онова, дето успя да избяга. Още е жива.

— Аз знам, че е жива.

Надеждите на Тайръс помръкнаха.

— Знайте?

— Имаше някаква суматоха на улицата онзи ден, близо до моята банка. Бях съвсем наблизил и видях за какво става въпрос. Не можах да повярвам на очите си, като видях момичето, което беше предизвикало всичко.

— Знам к'во имате предвид. И аз се усъмних в зрението си.

— Почти бях забравил за нея. Трябваше отдавна да съм я обявил за мъртва, след като тялото така и не беше открито, но ме убедиха, че това няма да е добро решение.

— И ни сте я последвал?

— Разбира се, че го направих, но я изгубих след няколко пресечки.

— Аз обаче я проследих. Знам къде живее.

До този момент лордът си седеше облегнат на стола и не даваше вид, че се интересува от темата, но сега се изправи рязко и това възроди надеждите на Тайръс.

— Къде?

Тайръс се усмихна.

— Не мислите, че ще ви кажа просто ей така, нали?

Лордът се облегна отново и махна с ръка на мъжете до себе си, които веднага се раздвижиха. Тайръс почти преобърна стола си от бързане да им избяга. За малко да падне, но бързо се изправи, този път с пистолет в ръката си. Главорезите замръзнаха на място, докато той размахваше пистолета в лицата им. Вече не изглеждаха безразлични. Бяха доста ядосани.

Самият Тайръс беше много нервен, но настоя:

— Ако още искаш да я убия, шъ го направя, но шъ ми платиш два пъти повече от преди. Пол'вината сега и пол'вината кат' ти кажа къде е тялото. Тоз' път искам да съм сигурен.

Мъжът се разсмя.

— Нищо няма да ти платя, докато не видя резултати. Вече ми доказа, че лесно се проваляш, господин Дайър. Ще си получиш парите, но само ако свършиш работата този път.

Тайръс нямаше нищо против. Да, късметът му определено се беше върнал.

ГЛАВА 21

Госпожа Апълтън беше във възторг от това, че първата ѝ вечеря беше преминала с такъв успех и си наля чаша вино, за да го отпразнува. Наля също на Дани и на Клеър, но Клеър отказа. Тя още миеше чиниите. Дани обаче трябваше само да провери трапезарията и салона още веднъж, за да е сигурна, че всичко е наред, преди да си легнат, така че изпи чашата си на един дъх.

Готвачката поклати глава с неодобрение, като я видя.

— Това си беше чисто прахосване и не искам да го виждам повече. Така ли си пила досега? Или просто не знаеш, че хубавото вино трябва да се отпива бавно, за да се усети вкуса му?

Дани не се изчерви, е, поне не много. Но наистина съжали, че е изпила виното на един дъх и усети вкуса му, чак когато вече го беше изпила. По принцип беше свикнала с евтини вина, които нямаха този изтънчен аромат.

Госпожа Апълтън се засмя.

— Е, предполагам, че си го заслужи. Справи се страхотно, момиче, наистина страхотно. Нищо не разля, нищо не изпусна. Добрата прислужница е тази, която не се забелязва. Разбира се, ти не би могла да го постигнеш, заради начина, по който изглеждаш, но все още можеш да станеш най-добрата прислужница в квартала, ако се постараш още.

— И к'во ми е на начина, по който изглеждам? Госпожа Робъртсън ми избра тез' дрехи, дъ знайш.

— Бог да те благослови, дете, сигурно знаеш колко си красива. Това твое лице винаги ще привлича внимание. Нищо не може да се направи за това. Но ако си вършиш работата добре, ще преодолееш този недостатък. Сега бягай. Заслужи си почивката, а утрото ще дойде много бързо.

Дани излезе от кухнята с усмивка на лице. Кой, ако не една домашна прислужница би решил, че красивата външност е недостатък?

Последният гост си беше тръгнал преди известно време и Дани беше успяла да разчисти трапезарията на спокойствие, така че когато влезе отново да провери за последен път всичко, не очакваше да има някой в стаята. Обаче завари Джереми на масата с гарафа вино пред него и полупразна чаша в ръката му. Не изглеждаше щастлив. Напротив, изглеждаше направо нещастен и дори не забеляза, че е влязла в стаята.

Дани се поколеба, дали да го попита какво има, или да се измъкне през вратата, преди да я забележи. Избра по-разумното и тръгна обратно.

— Значи не искаш да останеш?

— Не.

— Толкова пряма — каза той. — Не би трябвало да си толкова откровена с мъж в такова ужасно настроение, не знаеш ли? Всяка лъжа, дори и най-прозрачната, би свършила работа.

Дани се опита да се концентрира, за да не сбърка, докато му отговаря, но виното, което беше изпила ѝ пречеше.

— Значи искъш да тъ лъжа?

Той се замисли за момент, после ѝ каза:

— Всъщност не, предполагам, че не. Но извиненията не се смятат за лъжи, нали? Смятат ги за опашати лъжи.

— Да не си пиан, Малъри?

Той премигна насреща ѝ, после се изправи олюлявайки се и зае отбранителна поза.

— Разбир' се, че не. Досега не си спомням някога да съм бил пиан.

— 'сички така приказват — изсумтя Дани. — И тъй, к'во ти е извинението? Партито ти беши успех. Трябваш да са радваш, а не да съ давиш в алкохол.

— Щях, ако не бях сигурен, че трима, не — вероятно четирима — от семейството, и аз знам точно кои, ще изприпкат право при баща ми и ще му извадят душата, докато не го убедят, че напълно съм се провалил в това да управлявам собствен дом.

— Партито беше фантастично, а ти мислиш, че си се провалил. Да, натряскал си се до козирката.

Джереми допи виното си, стовари грубо чашата на масата и призна.

— Не е заради вечерята, скъпо момиче. Заради Пърси и проклетата му голяма уста е. И ако познаваше баща ми, нямаше да искаш да ти е ядосан.

— Имаш много хуба'о семейство. Дори и аз можах да го видя. Баща ти не мож' да е по-лош от другите.

Той се засмя. Тя зачака, но явно това беше единственият му отговор. Тогава тя поклати глава и му каза:

— Лягай си, приятел, и се наспи добре.

Той се намръщи за момент.

— Щях, само дето не мога да открия леглото си.

— Ъ?

— Опитах. Наистина опитах, но все попадах на легла, които не са мои. Мога да си позная леглото, да знаеш. Затуй се върнах тук да си намеря стол.

Дани извъртя очи, измарширува до него, сграбчи го за ръката и го задърпа към стълбите. Обаче той се отпусна, когато ги заизкачваха. Тя го погледна и видя, че се мръщи.

— Не мисля, че ще мога да се кача пак — призна. — Не и без помощта ти.

— И к'во според теб се мъча да напра'я?

— Но ако ме изпуснеш, без да искаш, ще се пребия. Разбира се, ако си счупя врата, баща ми сигурно ще се умиловичи.

На Дани започна да ѝ става смешно. Явно напиток, Джереми беше наистина забавен. И безобиден. Липсваха чувствените погледи, които можеха да я погубят и безпокойството, което изпитваше, когато беше около него, беше изчезнало напълно. Нямаше нищо против дори да го докосва в момента.

— Да не би да искаш да спиш на дивана тогава?

— При положение, че си имам превъзходно легло горе? — каза той с възмущение. — Не! Ако се хвана за теб, може и да успеем да се качим по стълбите.

Виолетовите ѝ очи се присвиха подозрително.

— Да се хванеш за какво?

— За рамото ти, разбира се. Какво, за бога, си мислеше?

Тя се изчерви леко, промуши ръка през кръста му и издърпа ръката му върху рамото си.

— Така по-добре ли е?

— Много по-добре.

Успяха да се качат по стълбите благополучно. Той почти се беше отпуснал върху нея, но въпреки че имаше крехка структура, тя беше доста силна и успя да го издържи. Не я пусна, когато стигнаха коридора горе, даже изглежда, че я поведе по него. Тя реши, че ще стигнат стаята му по-бързо, ако просто си замълчи и го заведе дотам. Но той не я пусна и когато влязоха вътре, очевидно очакваше да му помогне да стигнат до леглото.

Подозренията на Дани се върнаха веднага щом той стана изключително тромав, когато стигнаха до леглото и се тръшна отгоре му, завличайки и нея със себе си. За съжаление, тя се озова под него и не можа да се измъкне бързо. Отпуснат, както сега, Джереми беше ужасно тежък. Тя започна да го блъска и бута, но усилията ѝ бяха напразни.

— По-добре не заспивай сега, господинчо! — изръмжа тя. — Пусни ме, или...

— Стой мирна! — предупреди я той пъшкайки. — Мисля, че ще повърна.

Дани замръзна — беше забравила, че е пиян. Почувства се виновна, че е толкова подозрителна... за цели пет секунди. Той беше обърнал главата си към нея, когато проговори и сега я беше навел леко, за да положи устни точно върху нейните.

Дани извърна глава. Искаше да му даде възможност да размисли, но тогава устните му се спуснаха по врата ѝ и изпратиха тръпки по гръбнака ѝ. Тогава тя го чу:

— Знаеш, че те искам. Никога не съм се преструвал. Сигурен бях, че удоволствието ще е незабравимо, любима. Не се бори повече.

Преди да се предаде — отчаяна, защото думите му вече я бяха размекнали — тя обърна глава да му каже какво да направи със своето удоволствие и отново попадна в капан. Опита се да устои, наистина опита, но всички причини защо не трябваше да му позволява да я целува, излетяха от главата ѝ. Винаги се беше чудила какво ли ще е. Луси ѝ беше говорила за онези блудкави и лигави целувки. Също за пиянските. Беше ѝ разказала обаче и за хубавите, тези редките, които могат да предизвикат сексуален копнеж.

Дани разбираше, че тази беше от последните. Дори знаеше защо. Той беше Малъри в края на краищата и тя беше привлечена от него

повече, отколкото, към който и да е мъж до сега. Може и да беше пиан в момента, но това не се отразяваше на целувката му въобще, напротив. Нямахте да се изненада, ако тази нейна първа целувка си останеше най-главозамайващата, която някога щеше да получи, ако никога не изпиташе тази силна и чувствена магия отново.

Тя трябваше да прекрати това веднага, преди да ѝ се е усладило. Иначе щеше да е загубена завинаги. Сигурна беше. Как би приела някой друг, след като се беше докоснала до най-добрия. Но да спре сега беше последното, което би направила. Вече нямаше сили, не и когато така майсторски манипулираха сетивата ѝ, когато единственото, което искаше да направи, беше да обвие ръце около него и никога да не го пусне.

„Странно — помисли си, — ако така целува, когато е пиан, как ли би я целунал, ако не е?“

— Господи, толкова си вкусна!

И тя си мислеше същото за него. Устните му бяха кадифено меки. Или може би нейните бяха такива и съединяването им сътворяваше удивителна комбинация. Дъхът му не беше пропит с алкохол въобще, имаше упойващ аромат. Вкусът му беше екзотичен, тя дори не би могла да го опише. А усещаше и друго, освен целувката. Възхитителни тръпки, всичките нови и изключително приятни.

Единият му крак се беше плъзнал между нейните. Натискът предизвикваше силна възбуда, защото той не спираше да го движи, а го търкаше в слабините ѝ по най-еротичен начин. И я беше придърпал толкова близо до себе си, държеше я толкова здраво. Едната му ръка притискаше гърба ѝ, а другата беше обхванала дупето ѝ и тя се беше прилепила плътно към него. Огънят, който се разгаряше диво в тях, щеше всеки момент да експлодира...

— Дявол те взел, Джереми! — оплака се Дрю откъм коридора, а тонът му беше също толкова раздразнителен, колкото и думите. — Можеше поне да затвориш проклетата врата.

След което вратата към стаята на Дрю се затвори с трясък. Дани вече можеше лесно да се измъкне. Тя не само го изблъска, ами сви юмрук и го удари по ухото. Той изрева от болка и се изтърколи от нея веднага.

Тя скочи от леглото и без да си прави труда да го погледне, изсъска:

— Следващия път кат' се натряскаш, не чакай помощ от мен, приятел. Мо'иш да си спиш на пода.

ГЛАВА 22

На другата сутрин, докато Дани слизаше по стълбите да изчисти стаите на долния етаж, защото горе не беше останало нищо друго за чистене, освен стаите на двамата мързеливци, тя чу някой да хлопа по вратата. Карлтън го нямаше да отвори. Знаеше, защото беше излязъл с госпожа Робъртсън да ѝ помогне за някакви поръчки и не ги беше чула да се връщат. Въпреки всичко не отвори веднага. При настроението, в което се намираше в момента, нямаше да се справи добре в ролята на вежлив иконом.

Тя не беше сърдита на Джереми заради това, което се случи миналата нощ. Алкохолът си беше алкохол в края на краищата и караше хората да вършат глупости. Не, тя беше ядосана на себе си. Нямаше извинение за това, което беше допуснала да се случи. Би могла да измисли дузина начини да се освободи веднага и да се измъкне от целувката снощи, но тя не беше опитала дори, чисто и просто, защото не искаше. И точно това я вбесяваше. Това, че разбираше, че знаеше докъде може да доведе тази целувка, нямаше значение. Нищо нямаше значение, освен неописуемото удоволствие, което Джереми Малъри можеше да ѝ достави.

Клеър не се появи да отвори вратата. И тропането се беше засилило, за да покаже нетърпението на посетителя.

Ядосана, Дани отиде до вратата, отвори я рязко и изстреля:

— Всички още спят. Елате по-късно.

— Не ви разбрах? — тонът на мъжа беше язвителен и показваше, че няма никакво намерение да си тръгне.

Дани започна да се поти. Огромният мъжага, който стоеше на прага, беше най-заплашителния мъж, който беше виждала някога.

Беше огромен, наистина огромен, с яки ръце и удивително широки мускулести гърди, но не беше много по-висок от нея, някъде към метър и осемдесет. Тя предполагаше, че е в средата на четиридесетте, но не можеше да отгатне дали е благородник, или не. Фигурата му подсказваше, че е такъв, но беше облечен доста

обикновено: без шалче, само с бяла ленена риза, отворена на врата, черно палто, светлобежови панталони и беше обул черни ботуши за езда. Русата му коса също беше много по-дълга, отколкото беше модерно сега сред членовете на висшето общество. Падаше чак до раменете му на гъсти вълни и му придаваше вид на пират. Изражението му ясно показваше, че е по-добре да не му противоречат. Той целия излъчваше усещане за опасност и тя изведнъж се притесни. Никога досега не беше срещала мъж с такова излъчване и не се съмняваше, че той можеше да бъде безмилостен, ако го провокират... и смъртоносен.

Изкуши се да му тресне вратата под носа и сигурно щеше да го направи, но той се промуши покрай нея и влезе в антрето, където стоеше сега с ръце, скръстени на гърдите.

Тя се сви от страх, тъй като щеше да ѝ се наложи да го отпрати.

— Те наистина спят още. Кой от двамата искати да видити?

— Джереми.

— Не ми се вярва точно тоз' да стани рано. Снощи са натряска до козирката и сега спи кат' заклан.

Златната му вежда се повдигна в учудване.

— Каква невъобразима глупост! Джереми пиян? Това е невъзможно. Той е закърмен с алкохол. Този младок не е в състояние да се напие, уверявам те, така че тичай горе да го събудиш и му кажи да си довлече задника тук веднага.

Дани се втурна по стълбите, но забрави да повдигне полата си и се препъна леко, после я запретна високо и продължи да тича, докато не изчезна от погледа му. Вече горе, на сигурно място, тя въздъхна дълбоко, за да се успокои и тогава си припомни думите на непознатия. Малъри никога не се напиваше? Значи цялата тази глупост снощи е била хитрост, за да я завлече горе и най-вече в леглото си. Този проклет кучи син! Как смее да си играе така с нея?

Тя не почука по вратата, беше твърде ядосана. Влезе направо и го завари в леглото, напълно събуден. Просто си лежеше там с онази негова самодоволна, надута физиономия. Тя го стресна, като влетя в стаята така и той рязко се изправи. Дори изражението му стана бдително, след като я изгледа внимателно.

Тя се спря пред него с ръце на хълбоците и изкрещя:

— Ти, кучи сине, ако още веднъж ма изиграеш тъй, за да ма вкараш в леглото си, шъ тъ удуша! И хич не ми пука, че шъ ма уволниш.

— За какво говориш, за бога?

— Дет' си бил пиян. Не си бил пиян снощи. Ти не мо'иш да са напиваш.

Нахалникът се ухили широко.

— Казвал съм ти го, нали? Определено си спомням, че съм ти го казвал преди.

— А дет' не мо'ише да си откриеш проклетото легло? За туй помниш ли?

Той се усмихна.

— Дани, любима, не оставяш голям избор на мъжете. Започнах да се отчайвам и реших да се възползвам от погрешното ти заключение. Е, послъгах за някои дребни неща, но си заслужаваше, за да опитам вкуса ти най-накрая.

— Заслужаваше ли си? — изръмжа тя и юмрукът ѝ се стрелна към бузата му.

Тя очакваше той да го избегне. Беше се справял чудесно с това преди. Беше изненадана, когато усети как кокалчетата на пръстите ѝ изтръпват от удара, но изпита истинско удовлетворение от това.

— Още ли мислиш тъй? — попита тя доволна от себе си. — Леко ти са размина, приятел. И си дръж проклетите целувки за себе си отсега нататък.

Тя изхвърча обратно навън в коридора, но се блъсна в една тухлена стена. Е, поне така ѝ се стори. Заплашителният мъж, който беше оставила в антрето, се беше качил горе. Явно беше изгубил търпение.

— Тичай долу, момиче! — каза ѝ той. — Аз ще довърша това, което започна, можеш да бъдеш сигурна.

Това прозвуча направо зловецо. Малъри щеше да си го получи — много повече от едно насинено око — бас ловеше. Точно това заслужаваше този негодник.

ГЛАВА 23

Джереми се отпусна обратно в леглото пъшкайки, защото беше разпознал гласа пред вратата. Надяваше се да има поне още ден-два на разположение, преди баща му да се върне в града. Нямахше съмнение, че Джордж го е повлякла насам, веднага щом е разбрала, че корабът на брат ѝ е пристигнал. И като чу какво каза баща му, разбра, че снощи е бил прав, дето чудесните му роднини са прекалено загрижени за неговото поведение, та да си замълчат. Сигурно веднага са му докладвали какво каза Пърси или, че спи с прислужницата си. Най-вероятно и двете. Чудеше се как всичко беше стигнало толкова бързо до Джеймс.

— Криеш се зад насиненото си око, а момко?

Джереми седна в леглото и посочи бузата си.

— Я провери. Уцели ме с юмрука си тук, но мисля, че окото ми се отърва. Как мислиш, ще посине ли?

— Мисля — каза баща му, — че е съвсем сигурно, че си си изгубил ума, щом си се забъркал с момиче, което раздава юмруци, вместо плесници.

Джереми се ухили.

— Изобщо не мислиш това. Вече я видя и знаеш много добре защо я искам, независимо какво раздава.

— И това също — каза Джеймс, но приближи леглото и хвана Джереми за брадичката, килна я на една страна и огледа бързо посиняващата му страна.

— Не е кой знае какво, но може и да свърши работа да отблъсне момичето на Албърт Баскъм и тя да насочи вниманието си другаде.

Джереми потрепери и възкликна.

— Дявол го взел! И за нея ли знаеш?

Джеймс настани удобно огромното си тяло в един от тапицираните столове в стаята.

— Нека да ти кажа как премина сутринта за мен, скъпо момче. Успях да стигна до дома някъде до средата на утрото, за радост на

Джордж, само за да открия братчето Еди да прави дупки в килима на кабинета ми от нетърпение да ме види. 30 минути по-късно старият си тръгна, изключително недоволен, разбира се, от това, което му отговорих.

— Естествено — ухили се Джереми.

Баща му беше различен от останалите Малъри. Винаги си е бил. Правеше каквото си иска и нарушаваше всички обществени порядки, както му скимне. Беше черната овца в семейството. Братята му го бяха обезнаследили за цели 10 години, когато той стана пират и отплува в открито море. Сега го бяха приели обратно в лоното на семейството, но това не значеше, че той се е променил. Още не се съобразяваше с никого.

Джеймс просто обожаваше да се държи различно. Дори и имената, с които наричаше близките си бяха различни. Почти всички в семейството наричаха Реджина „Реджи“, но Джеймс не спираше да ѝ вика „Рийгън“, с което вбесяваше братята си. Дори собствената си дъщеря — Джаклин, той наричаше „Джак“, което също не се харесваше на чичовците ѝ, разбира се.

— После цъфна Тони с убеждението, че прислугата ти ще напусне кораба, защото спиш с една от тях — продължи Джеймс.

— Мислех си, че поне той ще разбере — каза Джереми.

— О, той беше доста забавен през повечето време. Обаче на брат ми явно много му харесва това с бащинството и сега е решил да се прави и на твой баща, ти не знаеше ли?

— Искаш да кажеш, че е забравил какво е да си млад и свободен?

— Именно.

— Но ти не си...

— Ще стигна и до това, момко — прекъсна го Джеймс. — После и Рийгън, милото котенце, се появи преди още Тони да си е тръгнал и побърза да добави още един проблем — за лейди Баскъм, за да съм точен — към безкрайния списък от тревоги за твоята особа.

— Как, за бога, е успяла да научи за това момиче. Споменах за това само на Пърси и на Дрю... забрави. Пърси и проклетата му голяма уста.

— Всъщност, момичето на Баскъм сама разпространява тези слухове, че ще се омъжи за теб до края на годината. Както излезе,

Рийгън е успяла да я чуе да казва на приятелката си, че ще те има, така или иначе.

— Така или иначе? — намръщи се Джереми. — Какво, по дяволите, означава това?

— Ти какво си мислиш, че означава? Винаги ще се намери някоя гнила ябълка в кошницата, която да лъже и манипулира, само и само да постигне своето. Ти ухажвал ли си дамата?

— Тя е дебютантка и това е първия ѝ сезон. Бягам от такива като от чума.

— И аз така си помислих. Съветвам те да продължиш да стоиш далеч от нея, много надалеч, въпреки че не знам дали това ще помогне. Лъжливите слухове могат да те провалят също толкова бързо, колкото истината.

— Мога да стоя настрана от светския живот за известно време, докато тя се интересува от някой друг. Младите, искащи да се омъжат на всяка цена дами, не се славят с особено търпение. Напротив, търсят начин да си намерят съпруг още през първия си сезон, а това намалява шансовете им да уловят най-добрия за толкова кратко време. Пък и сега, когато Джордж се върна, тя може да заведе брат си на няколко бала. Всички дебютантки ще се втурнат към него, щом го видят.

— Пепел ти на устата, младежо. Това значи и мен да ме влачат по балове.

Джереми се подсмихна. Ако имаше нещо, което баща му наистина да ненавижда, то това бяха лондонските светски събития.

— За щастие и Дрю предпочита моя начин на забавление и местата, където със сигурност може да си намери някое момиче за през нощта. Той със сигурност ще измисли някакво извинение за пред Джордж, както досега.

— Да, но след като вече е станало, както тя иска, и то няколко пъти. Моята скъпа съпруга винаги постига това, което си е наумила, знаеш. Няма значение, аз също вече обмислям няколко извинения да не придружа жена си и зет си. Сега... — мълчанието се проточи достатъчно, та Джереми да се досети какво ще последва и изстена вътрешно, — какво, по дяволите, си търсил в самото леговище на най-опасните престъпници в града?

— Не съм ходил там — побърза да го увери Джереми. — Е, само в покрайнините, но каузата си заслужаваше — и той побърза да обясни проблема на Пърси и как го бяха разрешили.

Когато свърши Джеймс се ухили.

— Откраднали сте ги пак, а? Не знам дали аз бих се сетил.

— Не, ти щеше да извикаш Хедингс на боксовия ринг за един или два рунда.

Джеймс сви рамене.

— Ами, върши доста добра работа, нали знаеш? Обаче не ми харесва това, че е взел едно от бижутата на Даяна. Да откраднеш от племенницата ми, е все едно да откраднеш от мен, проклет да съм, ако не е така.

— Е, ние взехме всичко, или по-точно нашият крадец го направи. Успях да върна тези бижута, които разпознах, на собствениците им, а останалото предадох на съдията. Надявам се той да знае на кого да ги върне.

— А не искаш ли да накажеш Хедингс заради това?

— Няма начин, без да призная как сме намерили бижутата и че всъщност сме го обрали.

Джеймс се засмя.

— Прав си. Сигурно ще искат да знаят как си открил откраднатите неща. Е, може пък той да осъзнае грешката си и да спре да краде сега, когато и друг знае за престъплението му.

— Едва ли. Сигурно си мисли, че го е обрал обикновен крадец и нищо няма да се появи на бял свят. Не вярва, че крадецът ще разпознае някое бижу, а още по-малко, че се е досетил, че нещата вече са били крадени.

Джеймс въздъхна.

— Предполагам, че просто ще трябва да го убия този, за да съм сигурен, че няма да краде от семейството ми повече.

Джереми се закашля като чу това.

— Няма нужда да се забъркваш и ти. Имам намерение да го държа под око. Ще открия любимите му местенца и ще започна да ги посещавам и аз. Не съм много сигурен как точно го прави, но ще го хвана. И след това вече ще мога да го предам на властите.

Джеймс замълча за момент. Следващите му думи показаха, че е оставил случая засега.

— Между другото, как успя да наемеш сестрата на крадеца, след като не си се връщал в онзи квартал?

На Джереми му се прииска да може да излъже баща си поне веднъж. Но досега никога не го беше правил и не искаше сега да започва.

— Новата ми прислужница е нашият крадец. И нямаше нужда аз да я търся. Тя ме намери, защото ме смята отговорен за това, че са я изритали от бандата ѝ.

Джеймс повдигна вежда.

— Да разбирам ли, че твоят приятел Пърси не знае за това?

— Не, тя беше преоблечена като мъж. Преструвала се е, откакто е в бандата, което е почти през целия ѝ живот. Пърси така и не я разпозна, че е жена, затова когато я видя снощи реши, че познава брат ѝ и че са близнаци.

— Разбирам. Проклятие... не, не разбирам. Пуснал си най-обикновен крадец в къщата си?

Джереми потръпна, като чу баща му да повишава тон.

— Няма нищо обикновено в това момиче. Ти успя ли да огледаш лицето ѝ? Има такива фини кости, че би могла и да е принцеса. Говори като улично хлапе, но и как иначе, след като е израсла на улицата. Освен това е сирак. Не знае кои са родителите ѝ и не знае дори името, с което е родена. Обаче иска да се издигне в обществото и аз нямам съмнение, че ще успее, защото е много умна. Само за няколко дни започна да говори по-правилно. Всъщност, тя ме потърси, просто защото ме обвинява, задето е изгубила дома си.

— А ти виновен ли беше?

— Очевидно. Не ѝ дадох голям избор онази вечер. Оказа се, че малката им тайфа се подчинява на строги правила, а тя трябваше да ги наруши всичките заради нас.

— Значи си я наел, защото мислиш, че ѝ го дължиш?

— Разбира се, че не — отговори Джереми и леко се изчерви. — Наех я, защото ме заплаши, че ще каже на Хедингс. Просто не ми остави избор.

Джеймс се намръщи.

— Я чакай, да видя дали съм разбрал правилно. Вместо да се опита да ти измъкне пари за мълчанието си, тя е поискала да ѝ дадеш работа? Ти не каза ли, че е умна?

— Умна е. Да си намери работа е част от плана ѝ да се издигне в обществото.

— И с пари щеше да го направи — отбеляза сухо Джеймс.

— Знам. И на мен ми е странно, че не избра този път. Но честно казано, започвам да мисля, че само е блъфирала.

— Вероятно. Ако е толкова умна, колкото казваш, сигурно знае, че ако отиде при Хедингс, ще издаде и себе си.

— Именно. Но пък се справя доста добре като прислужница. В началото не вярвах, че ще се получи, но е така. Пък и все още искам да спя с нея.

— Тогава защо, за бога, не го направиш и не я отпратиш?

— Защото не мисля, че веднъж ще ми е достатъчно, а пък и тя не е много склонна „да се търкаля в кревата с мен“.

— Господи, само не ми казвай, че една крадла и изнудвачка се пази за съпруга си.

— Не, просто не иска да има нищо общо с мен.

Джеймс извъртя очи.

— Е, това вече е странно. Сигурен съм, че го вярваш щом го казваш, но никой друг няма да ти повярва.

— Истина е. И аз самият още не мога да разбера защо.

— Не си ли помислял да я попиташ?

— И да сваля всички карти на масата?

Джеймс изсумтя.

— От това, че тя те цапардоса така, мога да заключа, че вече си го направил. Попитай я, разбери се с нея и я заведи в леглото. После я махни от тази къща. Освен факта, че може да те обере до шушка, докато я държиш тук...

— Тя вече не краде.

— Да бе! — не повярва Джеймс.

— Не, наистина. Тя твърди, че никога не е искала да го прави и като се замисля, сигурно това е причината да не иска пари от мен. Възприема го като кражба.

— Няма значение. Настани я някъде другаде, щом искаш да се забавляваш с нея, но не я дръж като прислужница. Може дори и да остане тук, но го направи като хората. Да работи като твоя прислужница, докато спиш с нея, ще създаде проблеми с другите слуги.

— Ти ли мислиш така или ти го подшушнаха тази сутрин?

Джеймс се усмихна.

— Ние от семейство Малъри не шепнем, докато се оплакваме, младежо. Но ти си прав. Изобщо не ми пука, ако си решил да оплескаш всичко в дома си, като оставиш слугите ти да си съперничат помежду си. Това, за което ми пука, е досадните ми братя да спрат да ми дишат във врата. Имам предвид най-вече Джейсън. Така че, достави удоволствие на семейството си и се дръж както трябва, тогава няма да изтърчат при Джейсън и няма да ми се наложи да слушам пак неговите проповеди.

Джеремеи въздъхна тежко.

— Реджи е единствената, която идва тук често. Чудя се дали не мога да ѝ забраня да го прави. Мислиш ли, че един иконом би успял да я спре да не влезе?

Джеймс се изсмя.

— Никакъв шанс. Не че ти би го направил. Тази сладурана е голяма интригантка и сватовница, но намеренията ѝ винаги са били добри, а и определено доста я бива. Какъв срам, да се ожени за простак като Идън.

Джеремеи се ухили. Баща му се разбираше доста добре с Никълъс Идън напоследък, особено след като печелеше в словесните им престрелки. Всъщност тези двамата се знаеха още от времето, когато плаваха по море. Джеремеи беше ранен в една схватка между тях и затова в последствие Джеймс заряза пиратството. Ник беше отплавал невредим и се беше отнесъл с пренебрежение, нещо, което просто не може да остане ненаказано от Джеймс Малъри.

Затова после Джеймс го смаза от бой, точно преди да се ожени за Реджи и той едва не пропусна собствената си сватба. В замяна Ник го вкара в затвора, което също се оказа за добро, защото така успяха да инсценират „смъртта“ на пирата капитан Хоук. Така го знаеха по моретата. Джеймс успя да избяга и да се върне в Англия благополучно.

— Като спомена иконом, какво ще кажеш да вземеш един от моите?

— Дяволите да ме вземат! Надявах се да го предложиш.

— За малко, момко, не за постоянно. Всъщност Арти го предложи. Тъй като с Анри си поделят работата, както знаеш, не са кой знае колко заети.

— И кой от двамата ще ми пратиш?

Джеймс се изсмя.

— И двамата, разбира се. Ще се редуват, както вкъщи. Тези два стари морски вълка си поделят задълженията от толкова отдавна, че няма да се учудя, ако си мислят, че това е нормалният начин, по който се прави.

ГЛАВА 24

Джереми откри Дани в салона да бърше праха на една от масите отново и отново, толкова замислена, че дори не го чу като влезе. Чудеше се дали мислите ѝ са свързани с него и дали още му е бясна. Дали няма да му насини и другото око, ако я обърне към себе си и я целуне.

Вместо това се закашля, за да привлече вниманието ѝ. Тя се обърна и го изгледа изненадана, сякаш въобще не очакваше да го види тук.

Въпросът ѝ обясни защо.

— Жив ли си още?

Джереми се замисли над това за момент.

— Да умра от едно насинено око? Не, не мисля, че това е възможно. Аз поне не съм чувал да се е случило с някого.

— Ня'ах предвид дет' та ударих, и окото ти ни е синьо.

— Все още — поправи я весело и това пак я накара да се намръщи. Той се усмихна. — Много добре, предавам се. Изплюй камъчето, момиче. Защо очакваше да съм мъртъв?

— Тоз гост дет' дойде при теб... — Тя почти шепнеше от притеснение. — Скрих са в кухнята, докат' си тръгне. Изкара ми акъла. Имах чувството, че шъ ти прегризе гърлото, без дори окото му да мигне. Не познавам много такива зловеци типове, но тоз' имаше такъв вид, ако ма разбираш к'во говоря. И ти беше бесен.

Джереми избухна в смях и Дани отново се намръщи.

— К'во му е толкоз смешното? — попита го тя възмутена.

— Говориш за баща ми, скъпо момиче.

— Да бе, как ли не! — подигра му се тя. — К'ъв лъжец! Той изобщо не прилича на теб.

— Не, наистина, но ми е баща. Джеймс Малъри, виконт Райдинг, четвъртият по ред от братята Малъри, бивш женкар, бивш пир... няма значение, но сега е предан съпруг и баща на четири деца, и чакат следващото.

Тя най-накрая му повярва. Даже изпита съчувствие към него.

— Горкичкият. Не бих искала и моят баща да е такъв заплашителен.

Той се ухили.

— Всъщност не е чак такъв, наистина, е, поне, след като го опознаеш.

Тя му показва ясно какво мисли с едно „хм“.

— Очевидно ни тъ е разкъсал на парчета, а аз си мислех, че няма търпение да го напраща. Мно'о жалко, ако мъ питаш.

Гневът ѝ се беше завърнал толкова бързо. Джереми се изкашля.

— Хайде да си побъбрим, Дани.

— Не, благодаря.

— Не се ли научи вече, че трябва да развличаш господаря си през цялото време.

— Няма начин, не и когато господарят ми е едно похотливо магаре и единственото, коет' иска е да съ завре под полите ми.

— Дяволите да те вземат, Дани, трябва да направиш нещо с тази твоя откровеност, наистина трябва.

— Що?

— Защото...

Той млъкна изведнъж. Тя беше права. Това беше още едно от нещата, които я правеха уникална и той не искаше да я променя. А и точно сега целеше точно това — да е откровена с него — не да започне да го увърта. Повечето жени правеха така, ако им зададеш конкретни въпроси, а той вече си беше намислил няколко такива.

— Значи имаш братя и сестри, така ли?

Джереми се обнадежди. Тя не го беше изчакала да отговори на въпроса ѝ, а любопитството ѝ беше ясен знак, че се интересува от него повече, отколкото се опитваше да покаже.

— Всъщност имам двама братя близнаци и една сестра — отвърна той, — всичките са още мънички.

— И защо не бяха на вечерята? Или по-точно, защо баща ти го нямаше?

— Бяха при чичо Джейсън в провинцията. Той е главата на семейството и не идва много често в града, така че ако искаме да го видим, отиваме в семейното имение Хавърстън. Но децата не присъстват на такива събирания, така или иначе.

— Дори и когато се събира само семейството? — попита тя.

Джереме се ухили пак.

— Опитахме един-два пъти, но има много дребосъци в семейството. Когато ги съберем заедно, къщата се превръща в нещо като бойно поле.

Тя се усмихна за момент.

— Мисля, че знам за какво говориш. И аз съм попадала в такава ситуация.

— Така ли? Сигурно е имало доста деца в тази банда.

— Почти всички бяха деца и всичките също като мен сираци. Дагър ни осигуряваше покрив над главите и храна и ни учеше как да се оправяме сами.

— Имаш предвид, че ви учеше да крадете?

— И това също.

— Значи той е бил вашия главатар. Правилно ли схващам, че точно той те е изгонил?

Тя кимна рязко, обърна се и се зае с чистенето отново, доста енергично при това. Явно беше болезнена тема за нея. Беше твърде скоро след като я бяха отлъчили от бандата и тя не искаше да го обсъжда. Изненада се, че му каза толкова много, след като въобще не искаше да говори за това преди.

— Ела да седнеш, Дани — предложи той любезно. — Има още няколко неща, които искам да те питам. Нека да се настаним удобно.

Той ѝ посочи дивана. Тя обърна поглед натам за момент и каза:

— Не е редно, не мислиш ли? Ти седни. Аз шъ си стоя тук.

— Това, което ще те питам, е доста лично. Ще е по-добре, ако си седнала при мен.

— Та да започнеш пак с номерата си? Знам та вече, господинчо. Откажи се.

— Никакъв шанс, любима.

Не беше нарочно, но погледът на Джереми стана толкова чувствен, че Дани ахна и бързо отмести поглед. Дори започна да си вее с пръчката за прах, очевидно несъзнаваща какво прави. Когато най-накрая забеляза, изпъшка шумно.

От своя страна Джереми беше изправен пред сериозна дилема. Да се възползва ли от това, че толкова я беше възбудил или да продължи с плана си да я опознае по-добре. Въпреки че не беше в

природата му да пренебрегва инстинктите си, той се насили да избере второто. Просто искаше от нея повече от едно мимолетно удоволствие. А беше сигурен, че дори и да му се отдаде напълно сега, по-късно щеше да сметне, че се е възползвал от нея и щеше така да му се вбеси, че да напусне работа и да си тръгне.

Минута по-късно тя каза останала без дъх:

— Добре, ще седна тук, но ти си намери друго място.

Джереми се ухили широко. Това си беше напредък, голям при това. И като приближи дивана, тя седна на самия ръб, възможно най-далеч от него. Той въздъхна и отиде да седне на другия диван срещу нея.

— Това няма да трае много, нали? — попита тя с раздражение, сега, след като вече се беше съгласила. — Имам си работа за вършене.

— Би могло да продължи и по-дълго, но не вярвам. И не се тревожи за работата си, щом аз ти преча да си я вършиш. Ако не успееш да приключиш с всичко днес, ще поема вината.

— Какво искаш да знаеш тогава?

— Да започнем с възрастта ти.

— Нали вече ти казах.

— Да, не беше ли 15?

— Всъщност съм на десет, просто съм по-висока.

Джереми се засмя високо, но тя не изглеждаше развеселена, така че той бързо спря да се смее и каза.

— Значи си останала сирак на колко... две или три години?

— Предполагам, че някъде на четири-пет, може би дори на шест.

— Тоест, сега си някъде на двайсет — двайсет и една?

Тя кимна бързо, даже прекалено рязко. Все още не се беше отпуснала и той не се сещаше как да го постигне, след като точно неговото присъствие я изнервяше така. Надяваше се тя да се успокои и да забрави, че ѝ се иска да е където и да е другаде, освен тук с него.

Той опита да смени подхода.

— Дагър ли беше този, който те научи да крадеш?

— Не, беши Луси. Тя беши тази, дето ме намери и ме заведе там.

Два пъти спомена „беши“ и това го подсети, че бе обещал да ѝ помогне да говори правилно.

— „Беше“ вместо „беши“.

— Ъ?

— Каза думата грешно два пъти. Правилното...

Тя го прекъсна с възмущение.

— Знам, че не говоря достатъчно добре, за да съм прислужница в такава изискана къща. Госпожа Робъртсън се опитва да ми помогне, но тя лесно се разсейва и все се отплесва към нещо различно.

— Аз ще те науча.

Поради някаква причина думите му я накараха да се намръщи.

— Ще ме научиш? На какво?

Той се усмихна на вечната ѝ подозрителност.

— На всичко, което поискаш, скъпо момиче, но в момента имах предвид начина ти на говорене. Знаеш, че това може да се поправи. И мен тря'аше да ма попра'ат. Не си изненадана? О, разбирам, не ми вярваш.

— И как говореше преди? Като мен? — попита тя сковано.

— Не съвсем — ухили ѝ се той, — но почти като теб.

Очевидно още не му вярваше, защото изсумтя насреща му:

— Да не са откраднали и теб като бебе и да са те отгледали крадци?

— Отгледан съм в една кръчма, Дани, и ако изпръхтиш пак така, ще седна при теб и ще ти запуша носа. Там работеше майка ми и аз останах, след като тя умря. Аз съм незаконороден, не знаеше ли? — добави той весело.

— Не ма будалкаш, нали?

— Съвсем не. И да не си посмяла сега да кажеш „Ти?“.

Тя се изчерви, но съвсем леко.

— Кога та е взел баща ти тогаз?

— Бях на 16, когато ме откри или по-скоро аз го открих. Той не знаеше за моето съществуване.

— Тогава откъде разбра, че е той?

— Защото майка ми беше толкова запленена, че не спираше да говори за него всеки божи ден и ми го беше описала много добре. Познах го в мига, в който го видях. Щеше да падне, разбира се, когато разбра, че съм му син.

— И той ти повярва, просто така?

Джереми се усмихна.

— Е, имаше момент на колебание, всъщност сериозно колебание, но не дали съм му роднина, а дали той ми е баща. Беше сигурен, че

съм му роднина още като ме видя, не можеше да не забележи, че съм, едва ли не, копие на брат му Тони. Но след като му разказах за майка ми, той успя да си я спомни. Спомни си и времето, което са прекарвали заедно.

— Да ни съ опитваш да ми кажеш, че не си се родил богаташ и не си живял като такъв, докато не си станал на 16?

— Точно така.

— Ама ти съ държиш кат' проклет богаташ толкоз добре!

— Научих се впоследствие, скъпа моя. И това само доказва, че съм прав, нали?

— Че и аз мога да се науча да говоря като теб?

— Точно така.

— Аз и преди съм го правила — призна тя.

— Ъ?

Сега тя се засмя. Беше прекрасна гледка — Джереми, изгубил дар слово. Дани реши да не го държи в напрежение и добави.

— Да говоря като теб.

— Наистина?

— Понякога става съвсем естествено, но обикновено трябва да помисля преди това, а когато съм нервна или ядосана направо забравям и да опитвам. Било е толкова отдавна, когато съм говорила правилно, че сега просто ми звучи непознато.

— Да, вече знам, че си много стара.

Тя му се усмихна, но не каза нищо повече, което съвсем изостри любопитството му.

— Значи не си родена в бедните квартали?

Тя сви рамене.

— Не знам къде съм родена. Изгубих паметта си като малка. Както ти казах, Луси ме намери и ме заведе у дома при нея. Тя самата не беше на повече от 12 години. Трудно ми е да си спомня неща от толкова отдавна, но се сещам, че тя каза, че говоря много правилно и че няма да ме приемат, ако не започна да говоря като нея и ме научи — вероятно, както и ти сега го правиш — довърши Дани с усмивка.

— Къде беше, когато те е открила?

— В една уличка.

— Не помниш ли как си се озовала там?

— Разбира се, че помня. Госпожица Джейн ме заведе там. Обаче тя умря същия ден, когато Луси ме откри.

— Коя е госпожица Джейн? Майка ти?

— Тя каза, че не ми е майка, а бавачка. Тя беше с мен след кръвта. Мисля, че тя ме отведе оттам.

Джеремиде се наведе рязко напред и възкликна.

— Мили боже, каква кръв?

Дани се намръщи.

— Тази част не я помня добре. И от преди това също нищо не помня. Имах дълбока рана отзад на главата. Луси каза, че ми е останал белег. Аз самата никога не съм го виждала.

— Значи изобщо не помниш родителите си?

— Не. Но имам сънища. Един от тях е за една много хубава лейди. Тя е толкова красиво облечена, като ангел. Казах на Луси за това и тя реши, че сънувам ангела, който ма пази, защото иначе трябвало отдавна да съм мъртва.

— Ме пази — поправи я той почти машинално. — Ангелът на теб ли приличаше?

Дани премигна.

— Откъде позна? Не казах на Луси за това. Но да — наистина приличаше на мен, поне в лицето. И косата ѝ е почти бяла, като моята, но има много хубава прическа. И не е стара, въобще.

— Дани, това сигурно е майка ти.

Тя изръмжа.

— Да бе! Твърде красиво е облечена. Аз мисля, че е по-вероятно да е това, в което искам да се превърна.

Той размисли за момент и после призна.

— Може би — усмихна ѝ се, — и в никакъв случай не е невъзможно. Чудя се, как ли би изглеждала в коприна и със сложно фризирана прическа... Господи, няма значение. Мога да си те представя, как сигурно ще ме накараш да се влача по корем, да целувам краката ти и да ти обещавам цялата вселена.

Тя избухна в див смях. Джеремиде отново затаи дъх. Виолетовите ѝ очи искряха, като се засмееше. Цялото ѝ лице засияваше и ставаше още по-красива. Той не вярваше, че това е възможно. Тя по начало си беше до болка красива.

— Изпадам в ужас само като си го помисля, така че не разбирам защо се смееш? — настоя той с престорена строгост.

— Защото, когато решиш да се правиш на глупак, нямаш равен. Да ми целуваш краката, ха! Ще трябва ли да си събуя обувките преди това?

Той премигна и погледна надолу към краката ѝ.

— Проклет да съм! Ти си още с ботушите! Да не би госпожа Робъртсън да е забравила за тази съществена част от гардероба ти? Трябва да носиш удобни домашни пантофи, скъпа моя. В края на краищата, работата ти го изисква. На крак си по цял ден. Сега, като се замисля, предпочитам да си по гръб по цял ден. Дали случайно не си размислила да си смениш работата?

— Проклетата да съм, ако го направя!

Той повдигна вежда.

— И дори не си любопитна какво предлагам?

— Живяла съм сред момчета цели 15 години и самата съм са преструвала на мъж, тъй че много добре знам к'во си мислите. — Тя се изправи сковано, докато говореше и преди да изхвърчи от стаята, добави: — Ни го забра'яй, приятел, когат' следващия път решиш да ма обиждаш.

— Чакай сега... Не исках...

Джереми се предаде. Тя беше изчезнала. Мътните да го вземат, как успя да обърка всичко само за един миг? Само допреди минута тя се смееше.

Той въздъхна, после усмивка пробяга по устните му. Разговорът им не завърши както искаше, но определено беше постигнал много. Накара я да се успокои в негово присъствие и я разсмя. Следващата стъпка бе да продължи да се шегува с нея, да я дразни, да я разсмива. Накрая... да започне да си краде целувки... Е, може би първо ще изчака да избледнее синината на бузата му. Не трябваше да забравя, че тя раздаваше юмруци, вместо шамари.

ГЛАВА 25

— Луси! — ахна Дани, като стигна до вратата, след като ѝ казаха, че има посетител. Луси разпери ръце и я прегърна горещо, но само един поглед към лицето на приятелката ѝ, след като отстъпи назад, я накара да попита:

— Какво не е наред?

— Айде да са порас'одим, а? Ни съ чувствам добре на място кат' туй.

Дани разбра. Луси не просто беше проститутка. Тя се обличаше като такава и никак не подхождаше на място като това. Изненадващо беше, че въобще е стигнала до тук, без някой да я подгони или да се опита да я изхвърли от квартала.

— Хайде да идем до парка — предложи Дани, хващайки Луси за ръката, за да пресекат улицата. — Как стигна до тук?

Луси се захили.

— Намерих един файтон. На шофьора толкоз му 'ареса с мен, че са съгласи да ма докара. — Тя се обърна и пусна една въздушна целувка към шофьора, който я чакаше в края на улицата. — Той шъ ма изчака да ма върне после.

— Не очаквах да дойдеш толкова скоро. Няма ме само от седмица.

Дани беше използвала няколко монети от парите, които госпожа Робъртсън ѝ даде да наеме коминочистач, за да изпрати на Луси новия си адрес. Госпожа Апълтън го беше написала вместо нея и едно момче се съгласи с радост да изпълни поръчката, защото през лятото нямаше толкова работа, колкото през зимата.

— Но се радвам много все пак — довърши Дани, докато сядаха на една пейка все още близо до улицата.

— Тревожих съ, че ня'а да си намериш работа толкоз скоро, зарад 'сичките пъти преди кат' търсеше. Обачи, явно си имала късмет. Я са виж. Едвам тъ познах в тез 'убави дрехи. И напра'о щях да падна,

когат' шофьора ми посочи таз' къща. 'аресва ли ти тук? Божке, ама как ня'а да ти 'аресва?

— Все още ми трябва време да свикна, но хората са много мили и ми помагат. Даже ме учат да говоря правилно.

— Да, забелязах вечи. Толкоз 'убаво говориш, че чак мъ болят ушите.

Дани се усмихна.

— Не, все още не. Помниш ли как ме щипеше всеки път като направя грешка, докато ме учеше да говоря като вас.

— Ник'гиш не съм та щипала силно, просто не исках да та изхвърлят, щото не си кат' нас. Ама честно да си кажа, аз винаги съм мислила, че няма да останеш дълго, че семейството ти шъ та намери и шъ та отведе.

— Наистина ли?

И Дани се беше надявала на същото. Дълги години беше плакала, преди да заспи и беше мечтала за родителите си, които даже не помнеше. После порасна и разбра, че явно няма друго семейство, освен Луси и останалите от бандата. Ако имаше някой жив, дори и далечен роднина, госпожица Джейн щеше да го спомене или да се опита да я заведе при него, нали?

Фактът, че след толкова години я бяха изгонили от тайфата, отрезви и двете.

— Беши време да тръгнеш по пътя си, Дани, и виж как 'убаво са е наредило 'сичко с теб.

— Знам, но всички вие много ми липсват.

— Мо'иш да идваш да на виждаш. Шъ му натриеш носа на Дагър, дет' си са спра'ила толкоз добре. Кат' споменах носа му — един тип му го счупи.

Дани премигна.

— Така му се пада. Хич не ми е жал за него в момента. Но ти не си била целия този път само заради това, нали?

— Правичката да си кажа, точно за туй. — Луси стана очевидно неспокойна. — Ни съм била там кат' е станало и ни можах да огледам мъжа, но той го е цапардосал, за да му каже къде си отишла.

— Аз?

— Аха! Разбира съ, Дагър нищо не му е казал, щот' не знай. Туй момче дет донесе адреса ма намери на улицата и Дагър не знаише, че

аз знам къде си.

— И този мъж е търсил мен?

Луси кимна утвърдително.

— Ни е казал как са казва или защо та търси. Обаче е изкарал акъла на Дагър, а ти знаиш, че той ни съ плаши лесно. Пък аз са уплаших, че ше го претрепе, само и само да та намери и сигур' и теб шъ тъ нарани. И Дагър вече знае.

— Какво?

— Че си жена. Мъжът та нарече жената с бялата коса.

Дани потрепери.

— Много ли беше ядосан?

— Беше твърде зает да ни намери ново място, та да не мож' тоз' тип да ни открий отново, и да си лекува носа и другите синини. Ни знам к'во го ядоса повече, туй дет' са случи или туй, че си го лъгала.

— Мислиш ли, че може да е някой, когото съм обрала?

— Ни съ сецам за друго. Ама ти толкоз внимаваше да не та видат.

— Знам, но... — Дани млъкна, защото се сети кой би могъл да бъде.

— К'во?

— Този лорд дето го обрах онази ноц. Слугата му ме видя. И въпреки че успях да го излъжа тогава, на другия ден със сигурност е разбрал, че съм крадец като са видели, че бижутата липсват. Излезе, че и самият лорд е крадец, така че не му е било трудно да наеме някой бандит от улицата да ме проследи.

— Туй хич не ми 'аресва — каза Луси разтревожено.

— И на мен.

ГЛАВА 26

Продължавайки да се чуди, след като Луси си тръгна, Дани взе да се съмнява, че човекът, който я е търсил е бил нает от лорд Хедингс. Той е питал за жена, а слугата онази нощ бе видял мъж, поне нямаше никакви признаци да е разпознал дегизировката ѝ. Ако са те, би трябвало да търсят мъж с бяла коса, а не жена.

После си спомни и за онова чувство, че някой я преследва онази сутрин. Вероятно след като са я изгубили са взели да разпитват и са открили къде живее. Тя прекоси няколко по-богати квартала, за да стигне до вкъщи. Сигурно е бил някой богаташ, който я е видял да минава през квартала, помислил е, че тя го е ограбила и я е проследил, за да си разчисти сметките с нея. Тя вече си беше загубила шапката и е било много по-лесно да познаят, че е жена без нея. Или пък, след като преследвачът е видял къде живее, е предпочел да не се намесва сам, а да наеме някой да му свърши мръсната работа.

Това изглеждаше много по-вероятно и не си заслужаваше да се тревожи особено. Тук, където живееше сега, никога нямаше да я открият. Затова тя се качи горе и започна да чисти, без да мисли повече за това.

Неочакваната, но много приятна среща с Луси я беше принудила да изостане малко със задачите си. Беше късен следобед, когато тя най-накрая слезе долу, за да изчисти и стаите на първия етаж. Мислейки, че е празен, тя влетя в салона, но видя Джереми и братовчедка му да седят на дивана и веднага се завъртя кръгом да излезе. Обаче не беше достатъчно бърза.

— Влизай, Дани, можеш да си чистиш спокойно — ѝ каза Джереми.

— Мога да почакам — увери го тя.

— Не ставай глупава! Виж колко е късно! Давай, изчисти, за да приключиш за днес.

И тя това искаше. Салонът беше последната останала стая. Пък и не беше необходимо да чисти кой знае какво. Никой не беше влизал,

откакто тя самата седеше на същия този диван вчера.

Не беше виждала и Джереми оттогава. Той излезе снощи. Излезе отново и тази сутрин рано и току-що се беше върнал. Странно, но къщата не беше същата, когато него го нямаше. Тя не можеше да си обясни защо, но определено го усещаше. Може би защото не можеше да се отпусне напълно, когато знаеше, че си е вкъщи? Не, това трябваше да е причината, но всъщност беше точно обратното. Тя явно не можеше да се отпусне, когато него го нямаше.

Все още беше малко сърдита за това, че го допусна до себе си вчера. Номерът, който ѝ извъртя онази нощ беше показателен, че не бива да го позволява. Но пък вчера те само си говориха. И научи доста интересни неща за него.

Той беше копеле. Да не повярваш! И кой би могъл да си го помисли, след като живее в такава огромна къща в един от най-хубавите квартали на града... и при това негово огромно семейство и факта, че всеки от тях го приема безрезервно?

Роден и израснал в кръчма! Все още не можеше да го повярва. Но това го принижаваше до нейното ниво. Майка му сигурно не е била по-високопоставена от собствените ѝ родители. И защо въобще ѝ го каза? Тя си мислеше, че такива неща се пазят в тайна.

— Тя още ли продължава да чисти? — Реджина попита Джереми, докато Дани прекосяваше стаята, за да изчисти полицата над незапалената камина. — Да не би да обича да бърше прах?

— Не започвай пак... — поде Джереми, но Реджи го прекъсна.

— Кълна се, Джереми, от всички, които познавам, ти най-добре трябва да знаеш как да се отнасяш с една любовница.

Дани хвърли един поглед през рамо, точно когато Джереми сръга братовчедка си и я изгледа свирепо. Дамата просто изцъка и смени темата, като всъщност се върна на тази, която обсъждаха, преди тя да влезе.

— Не можеш да пропуснеш този бал, Джереми, наистина не можеш. И е чудесна възможност да се оправиш с тази Емили Баскъм веднъж завинаги. От снощи тя разпространява нов слух — че вече сте любовници. Знаеш какво значи това, нали?

— Значи, че е една проклета лъжкиня!

— Не, ние знаем това, но никой друг не го знае. Значи, че е извадила тежката артилерия и е прибегнала до последното си средство,

а сезонът едва е започнал.

— Дяволите да го вземат, та аз дори не съм поглеждал към това момиче! — оплака се Джереми. — Не разбирам защо ме е избрала, след като не съм ѝ отделил и две минути от времето си насаме, та да си помисли, че искам да се опознаем по-добре.

— И какво точно си ѝ казал?

— Нищо значимо. Тя беше накарала някой да ни представи един на друг, дори не помня кой, но аз вече си тръгнах, така че не съм ѝ казал повече от две думи. И онази вечер на бала тя дойде при нас с Дрю, но аз отново почти не я погледнах. Пусто да остане, човек би си помислил, че все пак ще ѝ трябва някакъв знак от мен, че се интересувам, преди да подхване тази кампания да ме улови.

— Чудесно, няма що! Отричането няма да ни помогне в това, Джереми. Много добре знаеш, че няма нито една неомъжена девойка в този град, която да не подскочи от радост, ако те хване. Емили Баскъм просто се е заела да направи нещо по въпроса, докато останалите само си седят и въздишат дори за един твой поглед.

Дани пак се обърна, точно навреме да види как Джереми се изчервява. Заинтригувана от разговора им, тя не посмя да продължи с другите мебели, за да не им напомни, че е в стаята.

— Като знаеш толкова много, котенце, би ли ми обяснила, защо е цялото това бързане? — продължи да се оплаква Джереми. — Аз я видях за първи път едва миналата седмица. Мислиш ли, че има някаква причина да е толкова нетърпелива? Да не би да е бременна?

Реджина се намръщи и поклати глава.

— Едва ли. Съмнявам се. Мисля, че момичето яко е лапнало по теб и е решило, че не иска никой друг. Нетърпението ѝ е резултат от това, че е ужасно разглезена. Успях да поразуча малко повече за нея от един стар познат на семейство Баскъм. Той ми спомена, че е единствено дете и баща ѝ я е разглезил непоправимо.

— Но да петни собственото си име във всичко това? Не е ли вече прекалено?

— Ами, сигурно го прави с една-единствена цел — баща ѝ да научи и да поеме нещата в свои ръце. Сега разбираш ли защо трябва да дойдеш на бала утре?

— Не, ако аз присъствам утре и тя е там, това само ще...

— Чакай, чакай, ти няма да си сам утре. Снощи срещнах една стара приятелка на братовчедка ни.

— Коя братовчедка?

Реджина изцъка нетърпеливо.

— Даяна, не че това е от значение. Мисълта ми е, че сестрата на тази приятелка е също в Лондон за първия си сезон.

— Познавам ли я?

— Не, не мисля.

— И тогава какво целиш?

— Сигурна съм, че ще се съгласи да я придружиш на бала, ако ѝ обясним за какво става въпрос. И като посветиш на нея цялата вечер, ще докажеш на всички, че романтичните ти намерения са отправени в съвсем друга посока. Просто не трябва да обръщаш на Емили никакво внимание.

— Никак няма да ми е трудно, но другото момиче да не вземе и то да си помисли нещо?

— Не... Виж, възможно е все пак. Те всичките го правят само като ги погледнеш. Но ние ще обясним най-подробно защо го правиш и че тя само ще ти помогне да се измъкнеш от тази отвратителна ситуация, която излиза извън контрол. Пък и тя ще се радва на вниманието ти цяла вечер. Това само ще провокира всички останали младоци да ѝ обърнат повече внимание. Веднага ще се зачудят, какво толкова си намерил в нея.

Джереми се усмихна.

— Преувеличаваш влиянието, което имам, котенце.

— Да бе! Много добре знаеш, че присъствието ти на всяка социална сбирка разбунва духовете веднага. Всички са любопитни дали приличаш на баща си и на чичо си. Тези двама женкари бяха доста прочути с развратното си поведение, преди да се задомят. Ти обаче, някак си успя да се опазиш от скандали до сега и затова никой не знае какво да мисли за теб.

— Правя каквото мога — ухили се Джереми.

— Всички в семейството го оценяват — каза Реджина, потупвайки го по ръката. — Предполагам, че си се научил от Дерек как да пазиш връзките си в тайна. Разбира се, фактът, че си избираш жени, които не обичат да се хвалят с това, също много помага. И да не си

посмял сега да ми изтъкнеш лошия късмет на моя Ник в това отношение.

Джереми се засмя неудържимо.

— Никога не бих посмял, мила приятелко. Въпреки че като се замисля сега, неговият лош късмет с лейди Едингтън май се оказа добър късмет за теб. Съмнявам се, че щяхте да се срещнете въобще или че щеше да бъдеш принудена да се омъжиш за него ако лейди Е. не беше изпяла на приятелите си, че той е искал да отвлече нея, но е налетял на теб.

Реджина се намръщи.

— Много ти благодаря, че ми го припомняш. А сега, както казвах, ако се появиш утре вечер с тази дебютантка и цяла вечер не спираш да я обсипваш с внимание, ще унищожим всичките слухове, че ухажваш Емили. След това никой няма да ѝ вярва повече и тя ще трябва да се оттегли...

— Може би, ако Емили повярва — прекъсна я Джереми. — Това момиче — сестрата на приятелката на Даяна — тя по-хубава ли е от Емили?

Реджина пак се намръщи.

— Ами, всъщност — не. По дяволите, нищо няма да излезе от тази разкошна идея. Прав си, че Емили няма да повярва. Ще ни разконспирира веднага и въобще няма да се откаже, да не говорим, че може и да удвои усилията си.

— Идеята е страхотна и ще свърши работа, но само ако ми намериш момиче, по-красиво от Емили. Трудна задача, ако питаш мен. Дамата наистина е зашеметяваща.

Реджина въздъхна.

— Мътните да те вземат, Джереми! Ако мислиш така, защо тогава не се интересуваш от нея? Сигурно и тя се пита същото и си мисли, че просто се правиш на труднодостъпен. Навярно е убедена, че ти прави услуга, като ускорява нещата с тези лъжи и слухове, които разпространява.

— Много е просто, котенце. Помисли само за миг и веднага ще се сетиш.

Повдигайки едната си черна вежда, Реджина каза с престорено комичен тон:

— Защото си решил да си останеш ерген цял живот!

— Абсолютно. Затова не посягам към дебютантки или другите млади госпожички, които си търсят съпруг. Има достатъчно жени, на които да се наслаждавам, без да рискувам да попадна в капана на брака.

— О, спести ми подробностите, моля те! — каза Реджина извъртайки очи. — И ще трябва да забравим за брилянтния ми план. Тази година просто няма момичета дори и наполовина впечатляващи, колкото тази Емили Баскъм. Нито като положение в обществото, нито като външен вид.

Сега Джереми я потупа по ръката.

— Сигурен съм, че ще ти дойде на ум нещо друго, котенце. Винаги измисляш нещо.

Реджина въздъхна.

— Но нямаме време. Тя вече разправя наляво и надясно, че сте любовници, въпреки че не е вярно. Тези измишльотини ще стигнат и до баща й накрая и той ще иска да се види с баща ти, и... знаеш как става.

Джереми се захили лукаво.

— Баща ми ще му се изсмее в лицето и ще му каже да върви да купува съпруг за дъщеря си някъде другаде и че аз не се продавам.

— Тогава той просто ще иде при чичо Джейсън и ти знаеш много добре, че на него изобщо няма да му е забавно, като чуе за какво става въпрос.

Сега Джереми видимо се сви от страх.

— Така... Значи положението наистина е отчайващо. Планът ти звучеше доста добре. Само измисли някое друго момиче, което поне донякъде да може да се сравнява с Емили.

Реджина отново поклати глава.

— Не искам да ти го казвам, но наистина няма голям избор тази година. Единственото друго момиче, за което се сещам, вече е сгодено. Честно казано, не мога да се сетя дори и за една млада неомъжена девойка в цял Лондон, която... хмм...

— Какво?

— Ще се поправя. Има една и аз я гледам в момента.

Дани се извъртя да види за кого говори тя, и свари Джереми и Реджина да зяпат право в нея. Тя започна да се изчервява. Беше следила разговора им много внимателно и не беше необходимо да пита

Реджи какво има предвид. Току-що ѝ бяха направили страхотен комплимент и тя все още не можеше да определи как се чувства, след като го чу.

Джереми погледна отново братовчедка си намръщено и заяви:

— Не!

— Но тя е съвършена! — възкликна Реджина. — Направо ще засенчи Емили.

— Не!

— И защо не?! Да, да, знам, че ще трябва да си държи устата затворена, но...

— Не е това...

— Разбира се, че е това! — прекъсна го Реджина. — Ако проговори, ще провали всичко. Можеш ли да си държиш устата затворена, Дани? — Дани не пророни нито дума и това даде повод на Реджина да продължи. — Виждаш ли, няма проблеми!

— Реджи, знаеш, че те обожавам, но това сега... е, доста глупаво е. Тя си говори съвсем правилно, ако не е изнервена и...

— Говори правилно? — прекъсна го отново Реджина изненадана.

— Да, въпреки че няма гаранции дали няма да допусне някоя грешка. Проблемът е, че тя няма подходящо облекло за бал и не виждам как би могла да ѝ набавиш бална рокля от днес за утре.

— Не го мисли! Ще облече някоя от моите.

Той повдигна вежда.

— Да не си пораснала с десетина сантиметра от снощи?

— Ами, ще пришием подгъв. Стига си упорствал, Джереми. Знаеш, че ще стане. Особено, ако тя се постарее да се държи подходящо.

— Няма да стане, тя не може да танцува, тя...

— Ти отде знаиш, че ни мо'а да танцувам? — намеси се Дани. — Може пък да съм присъствала на тез' маскени балове в Ковънт Гардън. Може пък да си танцувам чудесно.

— Като мъж — пресече я Джереми веднага, — някога опитвала ли си като жена?

Дани пак се изчерви. В действителност не беше танцувала никога досега, но я хвана яд, че той веднага реши, че не умее. Пък и тази идея взе да ѝ се струва забавна. Да присъства на бал сред висшето общество. Не си беше и мечтала за това. А щеше да е чудесна

възможност да се срещне с някой мъж, който да се влюби в нея и да иска да я вземе за жена. Не лорд, разбира се. Тя знаеше, че не може да се цели толкова високо. Но сигурно щеше да има и други мъже, поканени на това събиране. Други заможни и уважавани мъже, без титли и ограничения като това, за кого да се оженят.

И тя наистина беше присъствала на бал в Ковънт Гардън... е, не точно, но гледаше отстрани, искайки ѝ се да присъства. Хората там явно си прекарваха много добре. И тези балове не бяха само за благородници. Съвсем не.

Всеки можеше да отиде и да се преструва, че е нещо, което всъщност не е.

— Значи няма да танцува тогава — оборваше Реджина последната забележка на Джереми. — Изкълчен глезен и така нататък.

— Тоест, не може да говори и едва ходи? Звучи все едно трябва да е на легло, а не да присъства на бал.

Реджина го изгледа кръвнишки, преди да продължи.

— Ти не се ли сещаш? Загубила е гласа си в онзи толкова вълнуващ лов на лисици в провинцията в началото на седмицата. Възстановява се бързо, но все още си пази гласните струни. И пак там си е изкълчила крака, разбира се. Щяла е да откаже да дойде на бала, но не е искала да те разочарова, след като си искал толкова да я покажеш на всички утре вечер. А и факта, че е в града само за уикенда...

— Схванах, Реджи! И като каква всъщност ще се представи?

— Може би далечна роднина на Келси. Тя си има цял куп титли, които изобщо не използва, откакто е омъжена за Дерек. Сигурна съм, че няма да възрази, ако обявим Дани за нейна роднина.

— Да я сродиш с дук май е прекалено, не мислиш ли? — възрази Джереми.

— Не, не, някоя от по-непретенциозните титли, разбира се. И ще е много далечна роднина. Може би родителите ѝ са се преместили в Америка и тя е израснала там... не, сетих се — Корнуол. За всеки случай, ако някой усети акцента ий. Това ще свърши страхотна работа. Никой, убедена съм, че абсолютно никой няма да се усъмни, че си ухажвал такова момиче през последните няколко месеца и очевидно не е възможно да си се срещал и с Емили Баскъм. Ще решат, че щастливецът е някой друг.

Джеремии поклати глава изумен.

— Как го правиш, братовчедке? Направо ме разби, наистина!

— Глупости! — присмя му се Реджина. — Вземам я с мен, за да я приготвя. Ела утре с каретата да ни вземеш точно в 9 вечерта. Ще закъснеем само колкото е модерно, не повече.

— Да ви взема?

— Идвам с вас, разбира се, трябва й и придружителка, нали се сещаш?

— Ти от кога се превърна в мой ангел-хранител, котенце?

— Откакто Ейми ме помоли да те държа под око, докато се върне.

Той извъртя очи. Ейми не беше само тяхна братовчедка, но и най-добрия му приятел и се тревожеше за него много повече от необходимото.

— Далеч съм от мисълта да попарвам ентузиазма ти, но не е ли редно все пак да попиташ Дани дали е съгласна да ме спаси от ноктите на Емили?

— О, боже — въздъхна Реджина, — предполагам, че си прав. — И се обърна към Дани: — Съгласна ли си с плана, мила? Джереми наистина има нужда от помощ, иначе ще го замъкнат пред олтара, преди да се е усетил.

Дани широко се ухили.

— Ами аз съм доста добра в маскарадите.

Реджина премигна объркано.

— Моля? О, да, предполагам, че наистина е така. Ами, хайде тогава. Имаме да вършим толкова много неща, а времето е толкова малко.

ГЛАВА 27

Реджина Идън беше просто невероятна. Беше като вихрушка, която вечно имаше нещо да прави, бълваше инструкции безкрай и бърбореше през цялото време. Тя наистина измъкна Дани от къщата на Джереми и я заведе у тях. Веднага я качи в спалнята, като не ѝ даде възможност дори да ахне при вида на тази великолепна градска къща. Направо прелетяха през другите помещения и когато стигнаха горе, тя веднага повика прислужницата си Тес, каза ѝ какво е необходимо и започнаха да вадят безброй бални рокли от гардероба на Реджина. Дани не беше виждала толкова красиви неща досега. Когато най-накрая се спряха на една, Дани едва я зърна, преди Тес да я отнесе, за да я преправи.

Следваха обувките, но тези, които отиваха на роклята, просто не ѝ ставаха, независимо от многократните опити да ги разширят, а нямаше време да се правят нови. Затова Реджина изпрати портiera си до домовете на роднините си. Дани не беше много сигурна, чии точно пантофки се появиха преди вечеря, но те само леко ѝ стискаха на петите, и пръстите ѝ не бяха стегнати като в менгеме, както в обувките на Реджи.

Нямаше дори почивка за вечеря. Реджина накара слугите да донесат подноса с храната в стаята ѝ и Дани трябваше да се храни, докато Тес се опитваше да измисли какво да направи с косата ѝ. Трудна задача. Всъщност това се оказа един от най-сложните за разрешаване проблеми. Тези къси къдрици просто не искаха да бъдат укротени. А голяма част от тях трябваше да се подрежат, за да изравнят краищата и да се заличи вандалството на Луси.

Реджина накрая успя да изрови една диадема и Тес възкликна:

— Това ще свърши работа! Мога да разделя къдриците сега и да ги подреда така. Ще ѝ придаде по-сдържан вид.

— Знаех си, че ще успееш, Тес. Искам утре да изглежда точно така.

Дани не успя да се види, преди да махнат диадемата, защото Реджина я заведе веднага в стаята за гости и ѝ нареди да ляга да спи. Щели да имат още много работа утре и щели да станат много рано.

Стаята за гости! Дани не можеше да повярва, беше удивително на какво е способна Реджина, за да спаси братовчед си от женитбата с тази красива наследница. Щом и тя не можеше да го изкуши да попадне в капана на брака, значи той изобщо не преувеличаваше като каза, че ще си остане ерген цял живот. Колко жалко, помисли си тя натъжена. Щом така се бореше да си остане неженен, значи не беше мъж за нея.

От друга страна, чакаше с нетърпение да види как ще реагира утре на преобразяването ѝ в лейди. Щеше да ходи на бал с него. Той дори щеше да се преструва, че я ухажда. Съвсем за мъничко реалността щеше да отстъпи пред фантазиите и тя също би могла да се престори, че тази великолепна нощ е истина...

* * *

Събудиха я по-рано, отколкото очакваше. Струваше ѝ се, че току-що си е легнала, когато прислужницата затропа по вратата и после влезе с поднос със закуска в ръце. Беше изяла само половината от храната, когато и Реджина влетя в стаята, оплаквайки се.

— Не си ли готова още? Добре, но побързай! Не би трябвало да танцуваш довечера, но за всеки случай, ако нещо се обърка и ти се наложи, реших, че ще има време да те понаучим малко.

— Ще ме учиш да танцувам?

— Не аз, мила моя, Джереми. Вече изпратих да го повикат.

Дани не се въздържа и изсумтя.

— Няма начин да го накараш да стане толкова рано.

— Да, знам, по принцип. Но аз казах, че ми трябва спешно.

— А спешно ли е?

— Разбира се, че не, но това ще го накара да дотърчи веднага. А сега предполагам, че ще трябва да ти обясня някои неща за този бал. Лейди Ейтчисън го организира, а това значи, че ще е най-важния бал за сезона, защото тя го прави само веднъж на всеки четири години и винаги е хитът на сезона.

— Тоест, там ще има много хора!

— Да, ще е голяма лудница и ще присъства каймакът на лондонското общество. Всички дебютантки този сезон и всички млади мъже, които си търсят съпруга, заедно с майките, бащите си и още сума ти народ, дете ще ги придружава. Ще има и няколко негодника като Джереми, които обаче трябва да отбягваш.

— Той не е негодник — каза Дани, въпреки че самата тя го беше наричала така неведнъж.

— Точно такъв е, разбира се, но е очарователен негодник. Не виждаш ли? Направи те своя любовница и същевременно те остави да му чистиш къщата.

— Аз не съм му любовница и никога няма да бъда такава.

Реджина премигна при яростта в тона, с който Дани изрече думите.

— Наистина? О, боже, извинявам се тогава. Аз си помислих... Ами, то цялото семейство беше сигурно... Мътните да го вземат! Е, поне е сигурно, че е решен да те направи такава, а Джереми винаги досега е получавал жените, които е искал.

Дани вече беше започнала здравата да се черви, защото и тя самата беше толкова близо до това да му се отдаде изцяло, и трябваше непрекъснато да си повтаря какви са целите ѝ в живота и че Джереми не е част от тях, за да му устои. Слава богу, Реджина не забеляза, че се е изчервила, защото, напълно в неин стил, ненадейно смени темата.

— Хайде, идвай с мен! Салонът вече е изчистен, за да може да се упражняваш там.

Упражненията не се състояха само в танци. Веднага щом слязоха долу, Реджина ѝ каза:

— Я сега да те видя как ходиш! Не, не, вече не си обути в панталони! Прави по-малки стъпки! Така е по-добре, но не движи цялото си тяло, само краката. Трябва да изглежда все едно се носиш из стаята, без въобще да се движиш.

Дани забави ход и започна да прави по-малки стъпки.

— Превъзходно! — възкликна Реджина.

Дани се ухили.

— Ти така ли ходиш?

Реджина се усмихна.

— Ами, опитвам се. Наистина много се старая, но като малка си бях доста буйна и малко мъжкарана. Отраснах с братовчедата Дерек, след като майка ми умря и се наслаждавах на свободата, която имаха момчетата. Ти сигурно ме разбираш добре. Нали затова носеше панталони?

— Не, там откъдето идвам, момичетата работят по гръб и при това от малки. Не исках и с мен да се случи и затова се преструвах на момче.

— О, господи! — Сега Реджина се изчерви. — И никой ли не знаеше?

— Само приятелката ми Луси.

— Реджи, къде си? — чу се внезапно гласът на Джереми от коридора.

— Тук вътре.

Той се появи на вратата, а изражението на лицето му беше доста кисело като се обърна към братовчедка си.

— Знаеш ли колко е часът?

— Да, и вече пропиляхме половината сутрин. Ти ще научиш Дани да танцува!

— Аз ли? — Той скръсти ръце и се облегна на рамката на вратата. — Мислех, че си е изкълчила крака!

— Да, но почти се е възстановила. Няма да я караме да куца, я! Пък и това е само за всеки случай. Ами, ако се появи крал Джордж и я покани на танц?

Джереми пребели очи.

— Това вече е прекалено, Реджи. Тъй си е, наистина.

— Просто един пример, защо Дани трябва да се научи да танцува. Спри да се дърпаш вече! Нали спасяваме твоята кожа!

Той погледна към Дани и очите му леко се разшириха от удивление.

— Подстригали са те? Изглеждаш много добре.

Дани се изчерви както обикновено.

— Ще я фризирам за довечера.

— Господ да ми е на помощ, ако те направят още по-красива. — Той се ухили и каза на братовчедка си: — Проклет да съм, ти няма да ни оставиш насаме по време на танците, нали, Реджи?

— Никакъв шанс! Това не е извинение, за да можеш свободно да я опипваш, така че внимавай как се държиш!

Той въздъхна.

— Няма ли да ни трябва някаква музика?

— Аз ще тананикам някаква мелодия и ако започнеш да ми се подиграваш, ще ти дам да се разбереш, ще видиш.

Той прекоси салона и подаде ръка на Дани.

— Готова ли си за урока, любима?

Така го каза, че тя не се въздържа и измърмори:

— Само да се науча да танцувам.

— Колко жалко! — прошепна той, докато я придърпваше по-близо и я завъртя в ритъма на валса из стаята.

Тя остро усещаше ръката му на гърба си и другата обхванала дланта ѝ. Стаята беше голяма и Реджина се намираше в другия край на салона, така че нямаше как да чуе, когато Джереми взе да я разконцентрира с прошепнатите си думи.

— Обожавам да те докосвам. Мислиш ли, че ще забележи, ако сложа ръка на дупето ти?

— Аз ще забележа! — ахна Дани.

Той се усмихна.

— Но ще ти хареса, нали?

— Не, и да не си посмял! Трябва само да танцуваме, не помниш ли?

— Но аз мога и да танцувам и да правя любов едновременно — прошепна Джереми. — Обещавам ти!

Дани за малко да се задави и едва отговори.

— Каква опашата лъжа! Престани вече!

Той, разбира се, не спря. Навеждайки се още по-близо, прошепна пак:

— Да ти кажа ли как ще го направя? Ти само трябва да ме държиш здраво и да обвинеш крака около бедрата ми. И двамата ще сме голи, естествено.

Тя се препъна. Цяло чудо е, че досега не го беше сторила след всичките тези приказки. Не можеше да се концентрира върху нищо друго, освен върху картините, които той рисуваше в съзнанието ѝ. Той я придърпа още по-близо, докато възстанови равновесието си, но това само направи нещата още по-лоши.

Реджина спря да тананика. Дани го осъзна, когато забеляза слугата, влязъл, за да разговаря с нея. Сигурно и Джереми беше усетил, че братовчедка му не им обръща внимание в момента, защото веднага целуна горещо Дани по врата. После устните му се преместиха върху ухото ѝ и езикът му се плъзна навътре. О, господи, чувството беше фантастично! Краката ѝ омекнаха, но това нямаше значение, защото Джереми я държеше здраво и едва се докосваше до пода. Самата тя се беше притиснала плътно към него, без да може да му се противопостави. Чувствата, които той пораждаше в нея я караха да се стреми да е все по-близо и по-близо до него.

Реджина шумно се прокашля и те се отделиха един от друг, но много бавно. С крака отново на пода, Дани се опита да си възвърне присъствието на духа. Ухиленият Джереми доста ѝ помогна в това отношение. Този негодник! Много добре знаеше как ѝ е въздействал току-що и беше страшно доволен от себе си.

После обаче, като че ли я съжали и стана сериозен. Обясни ѝ как да го следва в танца и тя все пак успя да научи едно-две неща за танцуването, преди той да си тръгне.

Дани мислеше, че ще продължат след обяда, но вместо това я изпратиха в стаята ѝ и Реджина я предупреди да се наспи добре, а не само да почива, защото балът щял да продължи до ранните утринни часове. Тя реши, че е невъзможно да заспи по средата на деня при всичките тези емоции, но явно наставленията и уроците я бяха изтощили и тя заспа в мига, в който положи глава на възглавницата.

ГЛАВА 28

Дани беше толкова дълбоко заспала, че когато я събудиха, не можа да се сети къде е и беше много объркана. Вероятно беше сънувала, че ще ходи на бал. Но после затропаха на вратата, тя се събуди и видя, че наистина се намира в къщата на Реджина Идън и наистина ще ходи на бал.

Веднага ѝ донесоха вана и топла вода и после стана време да се приготвя. Отново я заведоха в стаята на Реджина и я сложиха да седне пред тоалетната масичка, за да може този път да следи какво прави Тес с косата ѝ. За Реджина се грижеше една от другите прислужници, и пак не спираше да дава нареждания, които Дани почти не чуваше. Тя беше изумена от това, което се случваше с облика ѝ.

Тес ѝ беше сложила, за да укроти къдриците ѝ, обсипаната с бижута, включително и един огромен аметист в средата, диадема. Начинът, по който разделяше косата и оставяше няколко кичура да се вият по слепоочието ѝ като букли, а останалата коса беше сресана така, че да ѝ придаде изискан вид, обожаван от жените преди няколко години. После припряно взеха да ѝ навличат фустите една върху друга, а най-отгоре облякоха една от най-възхитителните бални рокли, която беше виждала.

Цветът беше предимно бледолилав, но имаше два пласта къдрички прозрачна дантела в подгъва. Към втория пласт прислужницата беше добавила ивица бяла коприна и после още една бледолилава дантела. Същите къдрички бяха прибавени и към буфан ръкавите и съвсем тънка ивица — към дълбокото деколте. Не бяха забравили да пришият и няколко сантиметра от същата материя към белите ръкавици, които вървяха към роклята. Ефектът беше поразителен. Все едно тази рокля беше шита специално за нея.

Беше се наложило да преправят раменете на дрехата, тъй като на Дани ѝ идваше високо талията, защото Реджина беше доста по-ниска. Но допълнителните ивици бяла коприна и бледолилава дантела се

съчетаваха толкова сполучливо с добавките към ръкавите, че сега роклята ѝ стоеше като излята.

Целият тоалет беше толкова изящен, че Дани се сети за съня, който ѝ се беше присънвал толкова пъти за онази ангелски красива жена. Сега този сън се беше сбъднал. Тази нощ тя щеше да бъде тази удивително красива жена. Просто не можеше да спре да зяпа в огледалото. Реджина буквално трябваше да я извлече от стаята, когато приключиха.

— Затвори си устата, Джереми! — изсъска Реджина, когато се натъкнаха на него да ги чака във фойето.

Той обаче не го направи и не спря да я зяпа и Дани пак се изчерви. Тя имаше чувството, че той даже не е чул забележката на братовчедка си. Дълбоко в себе си беше толкова щастлива от реакцията му, че едва се сдържаше.

Самият Джереми изглеждаше страхотно в черното си официално облекло. Сакото му беше разкопчано. Надипленото му бяло шалче беше вързано небрежно и му придаваше елегантен и екстравагантен вид. Гарвановочерната му коса беше сресана назад, но непокорни кичури се спускаха по слепоочието и врата му. Начинът, по който я изгледа, я развълнува дълбоко.

Определено беше шокиран от вида ѝ. Тя самата беше шокирана, така че можеше да разбере защо я зяпа така.

Реджина трябваше да го смушка няколко пъти, за да ѝ обърне внимание. Когато Джереми най-накрая го направи, се запъна като магаре на мост и каза:

— Тя няма да излезе от тук в този вид!

— И какво ѝ е на вида? Трябва да ти кажа, че...

— Тя е прекалено красива и ти дяволски добре го знаеш, Реджи!

Тя се опули насреща му.

— Нали това е целта, малоумнико?

— Но не и така. Не съм очаквал да изглежда чак така. Тя ще се превърне в сензацията на сезона. Всички в целия проклет град ще започнат да говорят само за нея. Тя остава тук и точка по въпроса.

Реджина взе да цъка вбесена.

— Ти си стой вкъщи! Тя отива на бала. Като се замисля, ти не ни трябваш. Мога да пусна слуха много лесно и без да присъстваш. Но тя трябва да е там. Никой няма да повярва, ако не я види с очите си.

— Ти явно не ме слушаш, Реджи.

— Не, ти не ме слушаш! Нещата вече не зависят от теб. Ще те спася, независимо от опитите ти да ми попречиш. Хайде, Дани! Каретата ни чака.

Джереми ги последва веднага, разбира се. И не спря да се противопоставя през цялото време докато стигнаха дома на Ейтчисън, който, слава богу, не беше толкова далеч. Балът беше организиран в едно от именията в близост до първата къща на семейство Малъри, която Дани бе открила.

Реджина вече не го слушаше, защото се беше ядосала здравата. Дани също. Беше разочарована, че той вдига такъв шум и не разбираше много добре защо го прави. Че беше твърде красива? Щяла да създаде голяма суматоха заради това? Не беше ли това целта, да оборят лъжливите слухове, които Емили Баскъм разпространяваше.

Пътуването в каретата с Джереми я върна към спомените за последния път, когато бяха в една карета. Джереми май се досети какво мисли като видя изражението ѝ, защото прошепна:

— Доста по-различно е от последния път, когато пътувахме заедно, а? Знам колко си добра в това да скачаш от каретите в движение. Защо не опиташ и сега? Аз няма да възразя.

Тя изсумтя като го чу. Мъжът беше решил да развали всичко с лошото си настроение и ужасните си предсказания за това, което щеше да се случи тази нощ.

Но като си припомни обстоятелствата от онази другата нощ, тя му прошепна в отговор:

— Мислиш ли, че той ще е там?

Без да пита за кого говори тя, той отговори, свивайки рамене:

— Няма значение, дори и да е така. Само слугата му може да те познае. Той не те е виждал.

Реджина спря Джереми още веднъж, точно преди да влязат в имението на Ейтчисън. Забучи пръст в гърдите му и изръмжа:

— Ако не спреш да предвещаваши всички ужаси на света, повече няма да ти проговоря!

— Обещаваши ли? — отвърна той.

Тя се направи, че не го е чула и добави:

— И ако възнамеряваш да влезеш вътре с нас, опитай да се държиш подобаващо и да накараши всички да повярват, че си запленил

и омагьосан. Иначе целият този фарс няма да има никакъв смисъл. Сега бързо се вземи в ръце, Джереми! Представлението започва.

Ето че настъпи мига и мрачни предчувствия обзеха Дани. Реджина ѝ беше напълнила главата с хиляди наставления какво трябва или не трябва да прави докато преправяха роклята ѝ, но сега всичките излетяха от ума ѝ. Просто онемя, като видя изискания бал, който беше в разгара си. Светлините, цветовете, най-великолепните рокли и вихъра на танците в салона. Тя никога не беше виждала такова нещо през живота си.

Сигурно беше зинала с отворена уста, защото Джереми изсъска в ухото ѝ:

— Спри да гледаш все едно никога не си виждала нещо такова. Тази вечер си от висшето общество и се предполага, че непрекъснато присъстваш на такива събирания.

— Да, но аз... — Тя се закашля и продължи: — Не съм присъствала на много такива събития, откакто съм завършила училище.

— И това ли го измисли Реджи?

Тя се изчерви.

— Да, и още много неща.

— И защо? — изръмжа той. — Нали въобще няма да говориш?

Дани сви рамене.

— Предполагам, че се страхува да не се объркам поне един-два пъти.

— Или три-четири. Господи, не трябваше да правим това! Сигурно съм си изгубил ума. Няма друго обяснение, че се съгласих с всичко. Ти си виновна, да знаеш!

Тя се извъртя рязко към него, чудейки се как е възможно да обвини нея за всичко.

— И що тъй, приятел?

— Искам те толкова много, че вече не мога да мисля ясно.

Устата на Дани отново увисна, придружена от ярко изчервяване. Коленете ѝ се подкосиха. Усещаше се замаяна от представата, която изплува в съзнанието ѝ, как двамата се въртят из салона във вихрен танц, чисто голи...

Защо трябваше да ѝ говори такива неща? Да я кара да се разтапя вътрешно? И то точно сега, когато беше изложена на погледите на

половината висше общество.

Реджина се приближи и прошепна:

— Не я разстройвай точно сега, Джереми! Нека се наслади на успеха си! Тя вече срази всички.

— Казах ти, че ще предизвика сензация — сопна се братовчед й ядосано.

— И се радвам, че позна. Ако не си забелязал, Емили е тук и точно в този момент гледа свирепо към нашата Дани.

— Нашата Дани? Кога пък стана наша?

— Естествено, че е наша. Може ти да си я открил, но аз й помогнах да заблести, мило момче. Сега спри да я гледаш все едно искаш да й извиеш врата. Не помниш ли, че си влюбен в нея? Поеми своята роля или трябва да обяснявам точно на теб какво да правиш!

Той извъртя очи, но същевременно започна да се смее. И предупреди Дани.

— Ще ни нападнат отвсякъде. Запомни! Няма да отговаряш, ако не се налага. „Да“, „Не“, „Приятно ми е“. Това трябва да е достатъчно. Кимай повечко! Върши чудеса да поддържа разговора.

Той се оказа прав, че ги наобиколиха. Първите двама просто не издържаха на любопитството си и пристъпиха веднага. После се скупчиха още двайсетина. Реджина Идън още един път доказва находчивостта си. Тя отговаряше на въпросите, обяви, че Дани е загубила гласа си временно и е изкълчила крака си, както се бяха уговорили, и успя да предпази Дани от необходимостта да прави нещо повече от това да се усмихва и да протяга ръка за поздрав. Е, поне през повечето време. Няколко от гостите бяха доста настоятелни и успяха да измъкнат дума или две от нея, но май причината беше, че си съперничеха, за да могат после да кажат на приятелите си „Тя говори с мен“.

Тя не се опита дори да запомни всички имена, които чу като й се представяха, защото беше сигурна, че няма да види никого повече. Правеше се на млада девойка, току-що станала от училищната скамейка, която просто е имала щурия късмет да привлече вниманието на Джереми Малъри и да го накара да се замисли дали да не надене най-накрая брачните окови. Името й беше Даниел Лангтън, и на няколко пъти се намекна, че е далечна роднина на семейството на Келси.

Разбира се, това предизвика още разговори, тъй като не бяха забравили трагедията около семейството на Келси. Всички знаеха, че майка ѝ беше застреляла баща ѝ заради дълговете му на комар и после се беше самоубила. Естествено, това беше нещастен случай. Тя не е искала да го застреля или да падне през прозореца след това, но пък и точно затова всички бяха окачествили случая като трагедия.

Нищо не можеше да се докаже, но всички бързо приеха, че Дани е Лангтън и е роднина на Келси. Също толкова бързо решиха и че е сгодена за Джереми, тъй като тя явно беше част от семейството им. Когато няколко по-възрастни господа се заклеха, че им изглежда много позната, Реджина се намеси и обясни този феномен с думите:

— Ако чуеш нещо хиляда пъти, започваш да вярваш, че винаги е било така.

Джереми също се беше отпуснал и беше спрял да се оплаква като видя колко умело Реджина успя да се справи с всички въпроси. Обаче, не след дълго се приближи един младеж, който явно не беше чул за изкълчения глезен. Дани беше сигурна, че ѝ го представиха, но не можеше да се сети как се казва.

Той ѝ се усмихна приветливо.

— Възнамерявам да се застрелям, ако не ми окажете честта за първия танц, лейди Даниел.

Джереми не ѝ позволи да отговори на такова скандално твърдение.

— Няма да ти се наложи, Фоулър — каза му той. — Ще се радвам да ти съдействам за това. Тя няма да танцува с никой друг, освен с мен. Така че, изчезвай!

Изражението на Джереми беше толкова свирепо, че господинът не каза и дума и бързо се оттегли.

Дори и след като всички се отдалечиха и тя най-накрая остана сама с Джереми, се усещаше, че хората не спираха да я обсъждат. Тя се справяше много добре, въпреки всичко, и дори леко тържествуваше.

— Искан ли ти се да опиташ един танц? — попита я той няколко минути след като останаха сами.

— И да проваля всичко досега?

— И за какво те въртях цял час в салона на Реджи, след като не искаш поне да опиташ? И да се спънеш един-два пъти ще го извиним с

изкълчения ти глезен. Знаеш, че не е кой знае какво. Просто трябва да ме оставиш да те вода.

Тя наистина искаше да опита. Изглеждаше ѝ много забавно. Затова кимна и го остави да я поведе към дансинга. За миг забрави къде се намира и че всички я гледат.

Той я държеше здраво. Ръката ѝ лежеше в неговата топла длан, а кожата му беше леко груба. И останалата част от тялото му ли щеше да усети такава? Господи, ръцете я засърбяха да разбере. И това видение, което се върна за тях двамата, носещи се по дансинга — тя с крака обвити плътно около него, и двамата голи, музиката изпълваща я изцяло, той изпълващ я... О, боже...

— Какво има? — попита я Джереми като чу тихия ѝ вик.

— Нищо — излъга Дани, отчаяно прогонвайки видението от ума си. — Този господин не говореше сериозно, нали? Че ще се застреля?

— Разбира се, че не, сигурен съм, че това разправя на всяка млада дама. Ласкателства като това помагат понякога. Аз предпочитам да казвам истината, така че това, което бих казал е, че ако не правим любов, скоро ще се застрелям.

Тя премигна насреща му и избухна в смях.

— И ти наричаш това истина?

— Е, малко преувеличено, но точно така се чувствам. Започвам да се отчайвам, мило момиче.

Тя затаи дъх. То беше там, в очите му. Не точно отчаяние, но гореща страст, достатъчно силна да я изпепели. Тя отмести поглед, безсилна да отблъсне желанието му.

За да го отклони от това, смени темата:

— Кой те научи да танцуваш?

— Най-близкият приятел на баща ми.

Тя го изгледа удивена.

— Най-близкият му приятел е бил жена?

— Не, викаме му Кони, но Конрад Шарп е двуметров, червенокос шотландец и ако само го бе видяла как се преструва на жена цял един час, само за да ме научи да вода в танца, щеше да паднеш от смях.

Тя се усмихна.

— Представям си.

— Но съм сигурен, че аз се забавлявах повече от него, докато те учех как да танцуваш.

Тя се изчерви.

— Дръж се възпитано, Джереми.

— Никога — прошепна той в ухото ѝ.

Той продължи да я измъчва и разсмива. Беше превъзходен танцьор и беше толкова красив тази вечер — боже, той винаги си беше красив — но тази вечер в тези черни официални дрехи беше изключителен. Накара я да се чувства специална, да танцува с него, да повярва, че наистина принадлежи на това общество. Не можеше да си спомни откога не се беше чувствала толкова добре. И не можеше повече да отрича. Джереми се преструваше чудесно, че е влюбен в нея, но тя изобщо не беше сигурна, че се преструва.

ГЛАВА 29

Джереми може и да се беше отпуснал достатъчно, за да изиграе добре ролята си, но това въобще не му беше по вкуса. Единственото хубаво тази вечер бе, че Дани наистина си прекарваше добре. Не че той я пазеше само за себе си, не. Само дете ненавиждаше мисълта да я сподели с когото и да било друг.

Просто тя му принадлежеше, както той виждаше нещата, и всеки път, когато някой друг мъж я приближеше, той изпитваше примитивната нужда да защити това, което си е негово. Но това си беше чиста лудост. Тя не му принадлежеше изобщо. Беше една от прислужниците му. Това е. Искаше му се да е нещо повече, но явно тя не се интересуваше.

Той тръгна да донесе шампанско на Реджина и Дани. Направо му бяха извили ръцете, та да го склонят. Не искаше да остави Дани сама, дори и за секунда. За нещастие, улови погледа на Емили докато прекосяваше залата и я видя да го гледа тъжно. Мили боже! Сега пък на наранена любовница ли щеше да се прави? И да продължи да разправя, че е спал с нея, след като и с пръст не я беше пипнал?

— Определено си за лудницата, момче — чу един до болка познат глас зад гърба си.

Джереми се сви. Баща му. Не беше видял кога е пристигнал, май нищо друго не забелязваше цяла вечер, освен Дани.

— Знам.

— Какво, по дяволите, ти щукна, та да я водиш тук?

— Идеята не беше моя. Да не мислиш, че искам всяко похотливо магаре наоколо да я зяпа влюбено. Проклет да съм, не!

— И кой го измисли тогава? Трябва ли въобще да питам?

— Не. Разбира се, че Реджи.

— Моята скъпа племенница определено обича да се бърка в работите на другите, но не разбирам какво я е прихванало този път.

— И как да разбереш. Само жена може да го измисли. Измъдри план да ме отърве от Емили. Трябва да убедя всички, че се

интересувам от друга и единствената, която би могла да засенчи Емили...

— Схванах. Но, мислиш ли, че ще свърши работа.

— И Реджи не вярва. Смята, че трудно ще накараме Емили да си намери нова мишена. Този фарс има за цел поне да опровергаем слуховете, които тя самата разпространява, че вече съм спал с нея.

— Мътните да го вземат!

— Именно. Но сега поне ще им дадем още една гледна точка. В крайна сметка за какво ми е да преследвам обикновена „маргаритка“ след като съм ухажвал „рядка бяла роза“.

— Ухажвал?! — задави се Джеймс.

— За по-голям ефект — увери го Джереми. — А и няма да се наложи да повтаряме представлението. Дани направи такъв фурор тук, че всички само за това ще говорят седмици наред. Сега ми кажи ти какво правиш тук? Мога да се закълна, че щеше да измислиш не едно извинение да не стъпиш на място като това.

— Промених си решението. Искан да хвърля един поглед на това момиче дете се мъчи да те завлече до олтара. Впрочем коя точно е тя?

Джереми затърси с поглед Емили, където за последно я беше видял, но не я откри. После обърна поглед и забеляза, че мащехата му Джордж е обсебила вниманието на Реджина за момент и Дани стоеше самичка и незащитена от никого. Предупредителни камбани звъннаха в главата му, когато видя кой се е възползвал от това.

— Мили боже, Емили се е докопала до Дани!

Джеймс повдигна вежда, докато обръщаше поглед в същата посока.

— Май ще стане интересно. Досега не съм бил свидетел на женски бой, а като се има предвид от къде идва твоята Дани, много вероятно и до там да стигнат.

Дани направо настръхна, когато една дама я ощипа, за да привлече вниманието ѝ. Беше красавица. Русата ѝ коса беше грижливо подредена в превъзходна прическа. Носеше зашеметяваща бяла бална рокля, явно любимият цвят на всички дебютантки. Точно тази бяла рокля беше поръбена в светло синьо, очевидно, за да подхожда на лазурносините очи на притежателката. Само че, сега тези очи я гледаха с опасен гневен блясък. Толкова омраза се четеше в погледа ѝ, че Дани направо се вцепени за момент.

— Не знам коя сте, но ако мислите, че ще ми го откраднете, трябва дълбоко да ви разочаровам — каза ѝ младата жена.

Това обясни веднага коя е дамата. Реджина трябваше да ѝ я покаже в началото, за да може Дани да се подготви. Не че би могла да направи нещо, след като въобще не я беше усетила да приближава.

Въпреки излишното ощипване, Дани не я удари докато отговаряше.

— О, вие трябва да сте Емили лъжкията.

— Моля?

— Правиш се на глупачка, скъпа. Той го знае. Семейството му го знае, а след тази вечер и целият град ще разбере. Лъжите ти само ще увеличат още повече собствения ти срам.

Емили ахна и ярка червенина започна да пълзи по бледите ѝ страни.

— Мисля, че не ме разбрахте. Той ще се ожени за мен. Баща ми ще се погрижи за това.

Дани повдигна вежда.

— Заради една лъжа?

— Виждам, че са ви заблудили. Аз не лъжа. Но той определено го прави, ако се опитва да отрече, че си играе с мен.

— Така ли му викат на това да размениш две приказки с някого? — попита Дани невинно.

— Това ли ви е казал? — изгледа я Емили невярващо. Беше толкова убедителна, че наистина трудно някой щеше да повярва, че тя си измисля всичко. После добави с въздишка. — Трябваше да се досетя, че той няма да спази обещанията си. В края на краищата баща му е един от най-прочутите женкари, които този град е виждал. Чичо му Антъни също и очевидно и Джереми е поел по този път.

Дани нямаше какво да отговори на това. Нямаше въобще да се учуди, ако дори е вярно. Тя знаеше, че Джереми няма никакво намерение да се жени. Беше го чула да го казва неведнъж. И очевидно не се отказваше от забавленията с жени непрекъснато. Нали и под нейната пола се беше опитал да се намърда. Но тя не смяташе, че той е коравосърдечен и дава обещания, които няма намерение да спазва. Може и да е прельстил дамата, да, но Дани се съмняваше, че за него това е било нещо повече от просто мимолетно удоволствие.

Дани обаче се изненада, че момичето звучи толкова искрено. Беше много убедителна. Или беше наистина много добра лъжкия, или пък казваше истината.

И Дани се опита да разбере.

— След като е толкова лош, колкото твърдиш, защо го искаш?

— Не, вече не — настоя Емили. — Но нямам избор. — И продължи шепнейки: — Виждаш ли, аз подозирам, че съм бременна.

— И как разбра толкова скоро. Та ти го познаваш от миналата седмица.

— Казах, че само подозирам — изсъска ядосано Емили, — но ще знам със сигурност след седмица или две. И се моля да не съм, наистина. За мое нещастие обаче, мисля, че ще се окаже точно така. Сега, надявам се, че разбирате защо ви казвам, че си губите времето с него и накрая ще бъдете много разочарована.

Дани поклати глава.

— Не, това, което разбирам, е, че ти сама заблуждаваш себе си. Оттегли се и приеми поражението си. Ако въввлечеш и баща си в това, само още повече ще се посрамиш. И за какво? Той пак няма да се ожени за теб.

— Ти си истинска глупачка! Изобщо не знаеш как стават тези неща. Когато става въпрос за наследник на голямо богатство, личните предпочитания нямат никакво значение. Нито аз, нито Джереми ще имаме думата по въпроса.

Дани изобщо не познаваше тази жена, но започваше сериозно да не я харесва.

— Изчезвай от тук, жено. Започва да мъ боли глава зарад' теб.

Емили ахна, извън себе си от ярост.

— Няма да стане!

Дани кимна в знак на съгласие.

— Явно това е първата истина, излязла от устата ти.

Емили отвори уста да отвърне, но после промени намерението си и забърза нанякъде. Дани разбра защо, като чу гласа на Джереми зад себе си.

— Добре ли си?

Тя се обърна и го изгледа сърдито.

— Това си беше гадно, приятел. Да внимавам как говоря толкова време. Заболя ме проклетата глава зарад' нея, шъ знаиш.

— Ето, това ще ти помогне — каза той, подавайки ѝ чаша шампанско. — Съжалявам, че се наложи да говориш с нея. Направо не повярвах, че имаше куража да те заговори. Не беше много злобна с теб, нали?

— Беше много убедителна. Това беше.

— И това, че ти се появи с мен не я е разколебало въобще, така ли?

— Как не! Обзалагам се даже, че се е нахъсала още повече и ще удвои усилията си.

— По дяволите!

— Горе главата, приятел! — каза Дани нахално. — Винаги можеш да избягаш в Африка.

Той избухна в смях. После си пое дъх и каза:

— Предпочитам да си остана тук. Пък и плана на Реджи успя поне наполовина. Всички ще говорят за друго сега. Я да им дадем още храна за приказки като изтанцуваме още един танц. Поне да се позабавляваме, докато сме тук.

Тя изрази недоволството си, въпреки че му се усмихваше.

— Знам те аз, господинчо! Просто си търсиш извинения пак да ме опипваш.

— И през ум не ми е минало даже! — запротестира той. Но усмивката му ѝ казваше точно обратното. Дали, защото тя го беше подсетила, или той си го беше намислил отпреди това, но те не останаха дълго на дансинга. Той я завъртя няколко пъти и после затанцува с нея към ъгъла на стаята, подреден като малка градинка с всичките тези цветя в саксиите.

Той се опитваше да е дискретен, но просто вече не можеше да сдържа страстта си към нея. Зеленината ги прикриваше само от половината хора. Другата половина спокойно можеха да наблюдават недискретното му поведение.

— Това трябва да помогне — прошепна той, преди да я целуне.

Дани щеше да падне от изненада. Мъжете и жените не се целуваха на публични места, освен ако вече не бяха определили дата за сватбата. Само негодник като Джереми би пренебрегнал всички правила. Но думите му подсказваха, че това е част от плана и тя трябва да му съдейства. Дани щеше да поспори по въпроса, но той не ѝ остави никакъв шанс, пък и присъствието му толкова близо до нея през

цялата вечер, чувството, породено от ръцете му, шарещи по тялото ѝ... Тя беше привлечена от чувственото обещание в очите му.

Само за миг, каза си тя, само за... О, боже, не искаше тази целувка да свършва никога! Страстта му опърли всеки неин нерв и разгорещи и двамата толкова бързо, че ако носеше очила, сигурно щяха да са напълно замъглени от парата, която изпускаха телата им. Усети как ниско в корема ѝ се зароди вълнение, което бързо се спусна и към онова тайно място между бедрата ѝ, пулсирайки възхитително.

Едва издържаше, обзета от желание да разкъса ризата му и да прокара устни по твърдите му мускулести гърди, да разкопчае панталона му и да почувства горещата му плът в ръцете си. Слава богу, беше ѝ останала частица разум. Ако не го спре сега, не вярваше, че някога ще може.

Тя проговори задъхана.

— Спри!

— Трябва ли?

Каза го толкова спокойно. Тя трепереше в ръцете му, а той звучеше все едно не беше почувствал нищо от страстта, разгоряла се между тях. Но после срещна очите му и го видя. Обещанието за това, което можеше да се случи, ако тя просто му позволи.

ГЛАВА 30

Дани трябваше да си признае, че никога в живота си не беше прекарвала толкова добре. Не беше и сънувала, че ще присъства някога на бал, камо ли на един от най-грандиозните през сезона. Все още преливаше от удоволствие и от шампанското, което беше изпила, на път за вкъщи. Тя си знаеше, че беше пила повече, отколкото трябва. Главата ѝ леко се замая още след втората чашка, но тя изпи още една или две след това. Шампанското нямаше нищо общо с хубавото вино, което ѝ бяха дали преди няколко дни. То влизаше толкова меко, че силата му ѝ подейства веднага.

Но това нямаше значение. Ще си легне и като се наспи ще ѝ мине. А и беше сигурна, че питиетата не попречиха на представянето ѝ тази нощ. Не беше объркала нищо, иначе Джереми веднага щеше да ѝ каже, а след разговора с Емили Баскъм той не се беше отделил от нея нито за минута. Е, позволи ѝ един танц с друг господин, но на нея ѝ се искаше да не го беше направил. Всички останали джентълмени прогони, но явно този нямаше как.

На нея не ѝ хареса да танцува с Джеймс Малъри. Този човек още я плашеше до смърт, въпреки че се опита да я накара да се отпусне с няколко духовити забележки и да я разсмее. Не успя.

Тя направо съжаляваше съпругата му Джорджина, която видя за малко. Наричаха я Джордж. Приятна жена, особено за американка, и много хубава.

Джереми ѝ помогна да слезе от каретата и ръката му легна на кръста ѝ, докато я водеше към къщата. Тя не се впечатли особено. Все още беше под влияние на омаята от чудесно прекараната вечер. Смътно забеляза, че се качваше по стълбите. Точно така, нали отговаряше за втория етаж. Не, всъщност...

Тя спря горе в коридора.

— Май обърках етажа.

— Не, не си — позволи си да не се съгласи с нея Джереми и продължи. — Ще ти трябва помощ за тази рокля. Няма да можеш сама

да я свалиш с всичките тези копчета на гърба.

Прав беше. Помнеше, че Реджина ѝ каза да помоли някоя от прислужниците да ѝ помогне да свали роклята. Но те всичките спяха в този късен час.

— Шъ ми помогнеш ли, приятел?

— Разбира се, веднага щом запаля лампата, за да мога да виждам. И на теб ще ти трябва, за да стигнеш до стаята си.

— Ще ми трябва какво?

— Лампа, скъпа моя. Май не са оставили никъде да свети, освен онази лампа във фойето.

Дани кимна и те влязоха в стаята му. Тя изчака, докато той запали една лампа и после се обърна с гръб към него, за да може да разкопчее роклята. Въздъхна замечтано, докато той се зае с копчетата, потрепервайки при всеки допир на пръстите му до кожата ѝ.

— Значи ти хареса бала тази вечер?

— Даже прекалено много — призна му тя с усмивка. — Обичам да танцувам.

— И аз също... с теб.

Тя се изкиска.

— Не ми пробутвай тези съблазнителни приказки, приятел! Май забравяш, че те познавам много добре.

— Не е това, Дани. Не си спомням някога да съм се наслаждавал на танците така, както тази вечер.

Искаше ѝ се да му повярва. И все пак думите му я сгряха.

Тя му хвърли един поглед през рамо и каза искрено:

— Благодаря ти, че ме научи.

— Удоволствието е мое, но още не съм свършил с уроците за днес.

Роклята беше разкопчана. Той ѝ беше помогнал да я свали, като същевременно разговаряха и тя още не беше осъзнала, че не би трябвало да я съблича в неговата, а в нейната стая. Просто ѝ беше трудно да се концентрира върху две неща едновременно, три всъщност. Той беше продължил да я докосва, докато събличаше роклята и тя остро усещаше всеки негов допир до голата си кожа.

Но не биваше да го поглежда. Беше добре, докато не се взря в очите му и не се изгуби в този дълбок син поглед. Веднага прочете чувствата му и страстта, която бе толкова силна, че направо я изгори.

Или това беше нейната страст, която също бързо се надигаше вътре в нея.

Той я обърна към себе си. Постави ръка на тила ѝ, а палецът му наклони брадичката ѝ. В следващия, отнемащ дъха ѝ момент, той я целуваше изключително нежно. Само една целувка. С какво можеше да я нарани? А и беше толкова хубаво.

Тя не беше усетила другата му ръка, която придържаше гърба ѝ, докато не я придърпа по-близо до него, и още по-близо. Едва си поемаше дъх, но се чувстваше изключително добре. Измамна беше нежността на тази целувка. Нямаше нужда да я покорява със страстта си. Нейната собствена страст към него беше не по-малко силна.

Но сега той я целуваше отново. Бавно, а целувката му ставаше все по-сладна. Езикът му се втурна в устата ѝ, улови нейния и го засмука, докато тя не изстена в отговор. Трябваше да се вкопчи здраво в раменете му, защото коленете ѝ бяха започнали да омекват. А и ръцете му не спираха. Едната улови къдриците ѝ и придърпа главата ѝ плътно към неговата, докато другата бавно се плъзна към дупето ѝ да го погали. После изведнъж и двете му ръце се озоваха там, притисчайки я плътно към слабините му.

О, господи! Вече нищо не можеше да ѝ помогне. Силата на страстта им нарастваше с всяка секунда, а Дани беше уморена да се бори. Това, което той правеше с нея, беше толкова хубаво, че тя забрави защо не трябва да му се наслаждава.

Някак си той успя да я положи в леглото, без да прекъсва целувките. Дани се почувства леко замаяна като легна, но след няколко секунди вече нямаше значение. Това, което имаше значение, бяха ръцете на Джереми върху гърдите ѝ, галейки я леко, дразнейки зърната, вече втвърдени от нежното му внимание. Тя никога не беше обръщала внимание на гърдите си, освен за да се ядосва, когато бяха започнали да растат и стана все по-трудно да ги прикрива. Нямаше представа, че са толкова чувствителни за усещанията, които се разливаха из цялото ѝ тяло. И целувките не спираха. Станаха толкова горещи, че тя помисли да не би стаята да е в пламъци.

Дани усети, че бързо се доближават до момента, в който нямаше да има връщане назад. Вече беше без долната си риза и фустите. Имаше смътен спомен, че бяха паднали на пода скоро, след като Джереми започна да я целува, сигурно защото и тях беше разкопчал,

докато сваляше роклята. Но тя не беше забелязала. Нито пък това, че си е свалил палтото и ризата. Нямаше представа нито кога, нито как го е направил, но сега, когато той я прегърна силно, тя усети как тялото ѝ гори при допира с неговото голо тяло.

Той свали гащичките ѝ толкова бавно, че тя се зачуди дали не се страхува, че тя ще го спре. Никакъв шанс, след като изпитваше такава изгаряща нужда да усеща голото му тяло до своето. Но той превърна това в една много дълга милувка, горещата му ръка се спускаше от бедрото ѝ към прасеца, докато сгъваше коляното и глезена ѝ, а гащичките ѝ просто си висяха върху китката му докато той изследваше дългите ѝ крака.

Тя не знаеше какво да прави със собствените си ръце, освен да ги държи заровени в косата му, защото за нищо на света не искаше да спре да я целува. Лошото бе, че тя не знаеше какво точно иска, но го искаше отчаяно.

Явно Джереми знаеше, защото след малко спря изтънченото си мъчение, хвана ръцете ѝ и ги обви около врата си.

— Дръж се здраво за мен, любима. Още по-здраво.

И тя направи точно това. Притисна се към него с всичка сила, докато той покриваше тялото ѝ със своето, точно както жадуваше. И тогава усети остра болка.

Дани изпищя и го задърпа за косата, докато той не вдигна глава.

— Защо, проклет да си, направи това?

Джереми я зяпна все едно си е изгубила ума, но после се усмихна нежно.

— Дани... любима... — започна да обяснява, но после спря и я целуна дълбоко със същата всепоглъщаща страст отпреди малко.

Да не би да си мислеше, че това ще я успокои? Е, наистина ѝ отвлече вниманието за малко.

— Това се случва само когато се любиш за първи път — продължи той, — как да го кажа, когато проникнах в теб. Но никога вече няма да те боли, наистина. — И после изведнъж, като че ли изтрезня и я попита: — И как така все още беше девствена?

— И каква да съм, като се представях за момче през всичките тези години?

— Ами, аз си помислих... няма значение. — Той я погледна с безкрайна нежност. — Много се радвам, че беше...

— Съм — поправи го тя.

— Беше... — настоя той и леко се сви, защото очакваше пак да го нападне.

И тя, разбира се, не закъсня. Разшири очи и изстреля.

— Ти, проклето копеле такова, направи ме курва.

— Мили боже! Това пък откъде ти дойде на ум! Не можеш да си курва, ако спиш само с един мъж. Това е много по-различно от това да си курва... е, различно е и от това да си девствена, а ти вече не си.

— И каква съм тогава?

— Мила моя, ти си най-сладкото същество на този свят. — Наведе се и близна зърното ѝ. — И несравнимо красива — добави, преди да засмуче и другото ѝ зърно. — И единственото, което трябва да те вълнува, е колко често можем да правим това.

Той се поизправи и ѝ се усмихна. Дани беше затаила дъх, борейки се с дивото желание да го придърпа пак към гърдите си. Не разбираше ли какво ѝ причинява? Явно смяташе, че това „да проникне в нея“ не е кой знае какво. Може би за него беше така. Но за нея светът беше свършил.

— Не разбираш, приятел, но аз и не съм очаквала да ме разбереш. Сега ме пусни да стана.

Той не помръдна, само погали бузата ѝ с пръст.

— Знаеш, че много ти хареса всичко, което правихме досега. Защо си отказваш това удоволствие? А и ще стане още по-хубаво. Можеш да разчиташ на това.

— Хич и не се съмнявам — отвърна тя с въздишка, — но може би все още мога да се спася, ако не узная колко точно хубаво.

— Ти се шегуваш! Станалото — станало, Дани. Нека поне ти докажа, че си е заслужавало. Може и да не си права, знаеш ли? Каквото и да си мислиш, може да се окаже, че не си права. И ще съжалиш, че си пропуснала това.

Той се раздвижи вътре в нея, за да ѝ покаже точно какво е „това“. О, господи, огънят се завърна толкова бързо и я обгори чак до пръстите на краката. Нямаше и следа от болката, само дълбоко неописуемо удоволствие. Той продължи да се движи в нея. Явно мислеше, че не го е разбрала. Щеше да го спре след миг. Само още един миг. Но преди да се усети, тя вече се движеше с него и после вече беше прекалено късно. Тя го усети изведнъж, разцъфтя вътре в нея и я накара да се

вкопчи в Джереми с цената на живота си и после... о, боже, най-поразителното усещане избухна в нея и я заля цялата, карайки я да се къпе в наслада, докато той продължи да търси своето освобождение.

Тя не искаше да го пусне. Дори и когато усети, че и той е стигнал върха си, не искаше да го освободи от прегръдката си. Той отговори на желанието ѝ посвоему, като излезе от нея, но после веднага я придърпа в обятията си.

Слава богу, не продума, нито пък започна да злорадства, че е бил прав. Просто я държеше в ръцете си и нежно галеше гърба ѝ. Той въздъхна със задоволство, сигурна беше, че го чу, и после заспа.

И на нея ѝ се искаше да направи същото. Искаше ѝ се той да не се беше оказал прав. Но повече от всичко ѝ се искаше тя да не беше права също.

ГЛАВА 31

Дани бавно се измъкна от прегръдката на съня — лукс, който си беше отказвала напоследък. Сигурно беше закъсняла за работа. Чудеше се дали Клеър не е тръгнала да я търси, след като не я е намерила в стаята. Дали останалите слуги знаеха къде е прекарала нощта? Едва ли. Сигурно са решили, че е преспала у семейство Идън отново. Не я бяха виждали, откакто Реджина я отведе със себе си.

Тя се опитваше да не мисли за това, как се чувства след снощи, но не ѝ беше никак лесно, като се има предвид, че все още лежеше в леглото на Джереми. Той сигурно щеше да проспие цялата сутрин, както обикновено, така че нямаше да ѝ е трудно да се измъкне, без да я усети.

Но все още не ѝ се ставаше. Чувстваше се отпусната, както никога до сега и искаше да се наслади още малко на странното чувство на задоволство, което изпитваше. Но това беше лудост. Светът ѝ се беше преобърнал с краката нагоре. Тя би трябвало да е обезумяла от ужас или най-малкото бясна. Но не беше.

Не можеше да вини Джереми за това, което се случи. Той се беше опитвал да я вкара в леглото си от самото начало и никога не се беше преструвал, че иска нещо друго. И шампанското не можеше да обвини, защото, когато дойде болката, тя изтрезня напълно. Виновна беше тя самата, но всъщност за какво? За това, че го желаше толкова много, че просто не искаше да се бори повече?

И, господи, да се люби с него беше толкова хубаво, по-хубаво дори, отколкото си го беше представяла. Тя се беше опасявала, че това може да увеличи малкия ѝ списък със слабости и се беше оказала права. Това щеше да бъде най-неудържимата ѝ слабост... желанието, което изпитваше към него.

Е, добре, тя не беше от тези, дето ще седнат да оплакват съдбата си или да се вайкат за грешките си. Но трябваше да си потърси друга работа. Сега само един поглед от Джереми ще е достатъчен тя да го завлече в първото попаднало ѝ легло.

— Нали не се преструваш на заспала, след като знам, че си будна?

Дани отвори очи и го видя да лежи обърнат на една страна, подпрян на лакътя си и да ѝ се усмихва. Не беше усетила кога се е раздвижил и разбра, че явно я наблюдава от известно време. Може би дори още отпреди да се събуди.

Искаше ѝ се да се беше сетила за това. Да го гледа докато спи е едно, но да го погледне сега буден направо я разтърси. Особено след като знаеше, че бе гол и завит само до кръста. Тя вече бе усетила колко е гладка кожата, опънала тези стегнати мускули. Косата му беше разбъркана от съня — господи, беше толкова секси така. Един кичур беше паднал над очите му и на нея ѝ се прииска да го отметне назад.

— Не ти ли е малко рано да си буден, а, приятел?

— Когато знаех, или поне се надявах, че все още ще си тук до мен като се събудя? Почти не съм мигнал.

Тя се засмя. Обожаваше чувството му за хумор и вече не виждаше причина да крие и своето. Той изглеждаше изненадан от сговорчивото ѝ настроение.

Усмивката му се разшири. Дори каза:

— Нищо чудно, че са те мислили за момче толкова дълго. Хъркаш.

Тя премигна насреща му и изсумтя:

— Как може да ми говориш така?

— Не ти ли харесва? Мислех, че ще е по-добре, отколкото да ти кажа колко ми хареса да се любя с теб. Не знаех дали ще искаш да го чуеш още сега.

— Не искам — съгласи се тя и после добави по-меко: — Заслужаваш да те ударя.

— Предполагам, че си права — въздъхна той. — Ще ти позволя да ме удариш, ако все още мислиш, че се налага.

— Ще ми позволиш? — възкликна тя невярващо и седна.

Той пак ѝ се ухили, но тя имаше чувството, че не се шегува. И веднага сведе поглед към гърдите ѝ като седна. Тя не се изчерви, но това ѝ припомни, че трябва да се облече и да се махне от тук.

С тази мисъл тя се измъкна от леглото. Той не се опита да я спре, вероятно защото беше твърде зает да зяпа голото ѝ тяло. Тя намери бельото си, където го беше захвърлил снощи и започна да се облича, а

после нахлузи и красивата рокля. Нямахме смисъл да го кара да я закопчава, след като после трябваше да моли някой отново да я свали. Затова отиде до гардеробната и взе едно от палтата му.

— Ще го взема, само докато сляза до долу — каза тя като се върна при него и се опита да напъха ръце в ръкавите.

Удивително, колко голямо беше това палто върху нея. Джереми не изглеждаше толкова огромен, но явно беше. Сега, като гледаше голите му гърди, виждаше, че са по-широки, отколкото изглеждаше като бе облечен. Това не би трябвало да я изненадва. Самата тя беше свикнала да използва дрехите, за да прикрие фигурата си.

Освен това изглеждаше и дяволски доволен от себе си. Ами да, защо не? Нали получи каквото искаше. А и това нямаше да промени неговия живот въобще. Всички знаеха, че жените търпяха всички последици от този „първи път“ или както му викаха там. Ако питат нея, това беше дяволски несправедливо. И затова тя го изгледа кисело, преди да попита:

— Ти затова ли ме напи снощи? Само и само да си легнеш с мен?

— Не, и ще се съгласиш с мен, ако си спомниш. Въпреки че ако се бях сетил, сигурно щях да го направя. Между другото, вече няма нужда да работиш като прислужница. Можеш да останеш тук и да правиш каквото искаш, стига да посветиш част от времето си и на мен, разбира се. Или, ако предпочиташ, ще ти наема къща. Някъде наблизо, за да мога да те посещавам често.

— И ще плащаш за нея?

— Разбира се.

— Ти какво предпочиташ?

— Аз ли? Да не ставаш от това легло никога.

Тя имаше усещането, че той е сериозен. И говореше за това, да я направи своя любовница. Би трябвало да е доволна. Луси щеше да подскочи от радост при такъв шанс и да обсипе с обожание покровителя си. Щеше да е много развълнувана, че ще обслужва само един мъж. Но Дани не виждаше нещата така. Смяташе, че е също толкова ужасно, колкото и ако излезе да продава тялото си на улицата за дребни монети.

Тя обаче не го каза на Джереми. Нямахме да му каже дори и че си тръгва. Просто щеше да си събере нещата, да си вземе домашния любимец и да изчезне. Така беше най-добре, без да ѝ се налага да

обяснява защо или пък още по-лошо — да се остави той да я разубеди. Но така не ѝ се тръгваше. Копнееше за него и знаеше, че ще е нещастна, където и другаде да иде да работи.

Тя отиде до леглото и го побутна с коляно.

— Да не стана от тук, не е ли доста нереалистично, приятел?

— Съвсем не — не се съгласи той и после се намръщи подозрително, докато изричаше: — Как така си толкова спокойна за това сега, когато вчера вдигна такава тупурдия? Разбрала си, че възраженията, които си имала по въпроса, каквито и да са били те, са глупави, така ли?

— Не са глупави, но осъзнах защо ти не ги разбираш.

— И ще ме просветлиш ли?

— По-добре не. Няма да разбереш, не и след като не проумяваш, че си ме превърнал в лека жена.

Той въздъхна.

— Пак ли започваш с това? Да ти намеря ли речник?

— След като не мога да чета? Да, много ще ми помогне.

Той се ухили на сарказма в думите ѝ.

— Защо имам чувството, че бъркаш думите курва и проститутка? Не че има значение — ти не си нито едното, нито другото. Ние правихме любов. Беше най-невероятното преживяване в живота ми и нямам нищо против да го узнаеш. Курвата спи, с който ѝ падне, просто защото обича разнообразието.

— Като теб?

Той се закашля.

— Ако настояваш, въпреки че има друга дума, когато се отнася за мъж. Но и в двата случая не става въпрос за пари. Сега ела тук — и той потупа леглото до себе си, — да се поздравим за добро утро както трябва.

Тя за малко да избухне в смях. Трябваше ѝ всяка частица от волята ѝ да не се върне при него в леглото веднага. Вместо това поклати глава отрицателно.

— Защо не? — попита той простичко.

Защо не? Защото това значеше напълно да се предаде, без да ѝ остане и капчица воля. Но тя нямаше намерение да му показва колко много го желае. Както изглеждаше легнал в леглото — дяволски чувствен — тя искаше да го целуне, а не да спори с него. Толкова го

харесваше, че едва се сдържаше, а това беше проблем. Вредата вече беше нанесена. Тогава защо да не му се наслади поне за малко? Не много, само няколко седмици, може би месец или поне, докато той загуби интерес към нея.

— Смятах да си тръгна — каза му тя, — и все още мисля, че трябва. Това, че ме съблазни дори и само веднъж, вече е твърде много. Но ще остана засега. Само не ме изкушавай всеки път, когато попадна пред погледа ти. И ще си запазя работата, благодаря. Ако не правя нищо, това ще означава, че ми плащаш, за да си го позволя, а това пък ще значи, че ми плащаш, за да спя с теб. Не се опитвай да отричаш. Нито аз ще ти плащам, нито ти на мен. Ясно ли е, приятел?

На излизане от стаята Дани осъзна, че той не я е уговарял да остане. Тя сама беше свършила тази работа.

ГЛАВА 32

Дани чистеше салона, когато Джейсън Малъри, маркиз Хавърстън и глава на целия клан Малъри пристигна по-късно през седмицата. Тя не трябваше да налита на него, след като вече имаше прислужница за долния етаж от вчера. Обаче новото момиче се обиди от новия иконом Анри и напусна само четири часа, след като беше наета.

Анри всъщност беше един от двамата икономии в къщата — французин, който се опитваше да говори английски и това го правеше много забавен. Новата прислужница обаче не мислеше така. Той се закле, че просто ѝ е направил комплимент. Явно не го бе разбрала заради силния му френски акцент.

Пръв дойде Анри. После на другия ден се появи приятеля му Арти да го замести. Фактически, те щяха да си поделят мястото, както очевидно бяха правили с години в дома на Джеймс Малъри. И двамата бяха стари морски вълци, които на времето бяха плавали с Джеймс на кораба му. Когато той се бе отказал от плаването по море, те избрали да останат с него, но тъй като нямало достатъчно работа в домакинството и за двамата, се съгласили да си поделят мястото на иконома.

Това, което не бяха успели да направят обаче, е да се научат как да вършат работата. Те си мислеха, че се справят чудесно, но Клеър вече се беше оплакала от грубостта им и дори госпожа Робъртсън беше чула на няколко пъти да мърмори под нос заради нестандартните им методи.

Дани нямаше нищо против, че новото момиче напусна, тъй като все още имаше повече свободно време през деня, отколкото ѝ се искаше. Дори и като се прибавеше чистенето на долния етаж, пак успяваше да свърши много преди вечеря. А и Дрю се беше преместил при сестра си и така на горния етаж имаше само една заета стая. Всички останали бяха празни и това значеше още по-малко работа за нея.

А и този Джереми! Стига да зависеше от него, тя щеше да прекарва цялото си време в стаята му. Ако питаха нея, и тя искаше същото, трябваше да отбележи това, но като се излежава цял ден в леглото с него, кой щеше да свърши работата ѝ? Обикновено, ако я свареше на горния етаж, ставаше на неговата. Не беше лесно да се противопостави на методите му на убеждаване. Този секси глас, с приглушен дълбок тембър, когато е възбуден, и изражението на лицето му, обещаващо толкова порочни наслади. По дяволите! Само като го погледнеше и се предаваше на увещанията му. Той беше толкова дяволски красив. И затова, въпреки че беше решила да не прави любов с него всеки ден, всъщност правеше точно това, а понякога и повече от веднъж.

Той я искаше в стаята си и всяка нощ, но тя успя да мобилизира малкото останала ѝ воля и да спи в собственото си легло. По-скоро бягаше в стаята си, за да не налети на него отново. Но, въпреки всичко, той дойде и там една нощ и спа в леглото ѝ. Тя в действителност нямаше никакво желание да го изрита, но настоя това да не се повтаря. За нейно най-голямо учудване той я послуша.

Тя трябваше сериозно да си помисли колко още да остане. Колкото повече отлагаше, толкова се отдалечаваше от поставените си цели. А се стремеше към тях толкова отчаяно. Но беше решила, че един месец не е кой знае какво време, пък и ще може да спести заплатата си и когато си тръгне, ще може да си позволи да си наеме апартамент, докато си търси друга работа.

Когато наистина си тръгне... Господи, щеше да ѝ бъде толкова трудно. Да не види Джереми никога повече! Тази мисъл веднага предизвика сълзи в очите ѝ. Какво ли щеше да бъде след месец? Ами, ако той се влюби в нея през този месец? Това не беше чак толкова невъзможно. Тя би могла да се приспособи към неговия свят. Доказа го в нощта на бала. Той би могъл дори да пренебрегне условностите и да се ожени за нея. И това беше истинската причина все още да не си е тръгнала. Тази искрица надежда, че Джереми може да се окаже нещо повече от временно увлечение, че може да е мъжът за нея.

Джейсън Малъри не беше сам, когато пристигна. Бащата на Джереми беше с него. Двамата братя много си приличаха. По-възрастният беше няколко инча по-висок, но и двамата бяха огромни, руси, красиви мъже. Джейсън беше малко по-слаб, докато ръцете и

гърдите на Джеймс бяха по-мускулести и той напомняше на Дани за онези свирепи хора, които беше гледала в уличните битки.

Джеймс Малъри все още я плашеше до смърт и тя не можеше да си обясни защо. Най-вече, защото тя чувстваше, че той по-скоро ще те убие, отколкото да седне да разговаря с теб. Затова и Дани им хвърли един поглед като влязоха и остана с гръб към тях.

За щастие, тя беше усвоила изкуството да е „невидима“ в присъствието на благородници. Госпожа Робъртсън се беше опитала да ѝ го обясни една нощ. Високопоставените благородници, на които им се налагаше да живеят в къщи, пълни със слуги, бяха свикнали да не забелязват хората, които работеха за тях по цял ден, всеки ден. Освен, разбира се, ако господарите не искаха нещо. Тогава всеки слуга трябваше веднага да стане „видим“.

Тя се надяваше, че е същото и с тези двамата Малъри. Убеди се, че е права, когато чу по-възрастния да пита, влизайки в салона:

— Между другото, коя е тази роднина на Келси, за която слушам толкова много, откакто пристигнах в града? Не знаех, че въобще има роднини, които аз не познавам. И Джереми наистина ли я ухажда?

Дани затаи дъх. Това, че самата тя беше тема на разговора им, я ужаси. Сега нямаше да може да се измъкне незабелязана. А и маркиз Хавърстън не беше човек, който ще повярва на измислицата, която бяха пробутали. Сигурно щеше да побеснее като разбере как са преметнали висшето общество. Джеймс, разбира се, не закъсня с отговора си.

— Не, тя е само едно от откритията на Рийгън и имаше за цел да потуши слуховете, които Баскъм разпространяваше.

— Мътните да те вземат, Джеймс! Трябва ли...

— Успокой се, старче! — прекъсна го Джеймс сухо. — Просто един проклет навик. Нищо няма да ти стане, ако приемеш най-сетне, че тя е Реджина, Реджи и Рийгън.

— Забрави, че е и Идън.

— Съвсем съзнателно, повярвай ми.

Джейсън въздъхна:

— Колкото до това, крайно време е ти и Тони да оставите Ник на мира. Той се държи като примерен съпруг.

— Разбира се, че така ще се държи. Иначе ще го убием.

Кръвта на Дани се вледени, но Джейсън очевидно не обърна внимание на тази забележка и продължи:

— Значи, такава роднина не съществува?

— Не — отвърна Джеймс. — Просто едно момиче, което нашата племенница откри и което е доста по-хубаво от момичето на Баскъм. Не ѝ се наложи да търси много надалеч.

— По-хубава? Казаха ми, че Емили Баскъм била умопомрачителна красавица и че това била причината Джереми да не може да държи ръцете си далеч от нея.

— Моят син умее добре да подбира жените си и затова не си чул за никакви скандали свързани с него, откакто завърши училище. Вече ти казах, че не я е докосвал. Няма нужда и той да ти го казва.

Дани отново затаи дъх, въпреки че очевидно още не я бяха забелязали. Поне Джеймс още не беше обяснил, че момичето, за което говорят, е проста слугиня. Сега, ако можеше само бавничко да стигне незабелязано до вратата както си чисти и да изчезне! Тя пристъпи леко натам все още с гръб към тях.

— Та значи, баща ѝ е бил целият път до Хавърстън, за да говори с теб? — попита на свой ред Джеймс.

— Да, и няма да скрия, че разговорът беше доста неудобен, още повече, че никой не ме беше предупредил за скандалните слухове, които се разнасят наоколо.

— Слухове, които самата дама разпространява и всичко е нагла лъжа — увери го Джеймс.

— И така да е, ти много добре знаеш каква вреда могат да нанесат слуховете, било то лъжливи или истински. Репутацията на момичето вече е унищожена.

Като чу това Джеймс се разсмя.

— Тя сама го направи, и обърни внимание — нарочно. И от кога се мъчим да спасяваме непознати хора от глупостите, които сами са си надробили? Това е проблем на баща ѝ, не е мой и определено не е и на Джереми, който едва ли е разменил повече от две думи с нея.

— Наш проблем е, защото става въпрос за неговата дума срещу нейната.

— Тогава, защо не ме оставиш аз да се оправя с това? — предложи Джеймс меко.

— Как? Като застреляш човека?

— Вече си решил, че за нищо друго не ме бива, нали?

— Съжалявам! Не исках да прозвучи така.

Джеймс кимна, приемайки извинението. Дани го видя, докато се опитваше да се приближи още повече до вратата. И точно тогава Джереми влетя в стаята, повикан от Анри. Той веднага я забеляза и дори ѝ се усмихна. Дани се молеше роднините му да не са обърнали внимание на усмивката.

Но после той каза:

— Триста дяволи? Надявам се, че това посещение не е за това, за което си мисля, чичо Джейсън.

Джейсън Малъри прочисти гърлото си.

— Албърт Баскъм дойде в Хавърстън вчера.

Джереми изпъшка и се свлече на най-близкия диван.

— Каквото и да ти е казал, всичко е лъжа.

— И баща ти ми каза същото — отвърна му Джейсън.

Джеймс продължи в защита на Джереми.

— Момичето е изиграло и последния си коз и те е обрисувало в най-черни краски, младежо, че си я прелъстил, обещал си да се ожениш за нея и си я зарязал веднага, щом си получил каквото си искал... И, че сега тя е бременна с твоето дете.

— Знаех си, че и до там ще стигне. Дори и наистина да е бременна, детето не е от мен. С пръст не съм пипнал тази жена. Никога не съм си и помислял да го направя. Не че това има значение, след като е убедила баща си в обратното.

— Виждам, че вече си наясно със сериозността на положението — намеси се Джейсън. — И за да утежним още повече ситуацията — Албърт Баскъм е мой стар познат още от училище. Не го обичахме много. Беше прекалено влюбен в себе си, ако ме разбираш какво искам да кажа. Обаче, женитбата му беше забележителна. Ухажваше една красавица в съседство и успя да я придума да се омъжи за него, преди още да е започнал сезонът в Лондон. Имат само едно дете.

— И са я разглезили непоправимо. Вече знам почти всичко. Реджи е незаменима, когато трябва да се докопа до такъв вид информация и да я разпространи.

— Може, но това, което не знаеш, е, че чрез жена си Баскъм има връзки на доста високо ниво.

— Значи, според теб, аз трябва да се оженя за тази жена? — възкликна Джереми.

— Като временна мярка. Щом се докаже, че не е бременна, ще поискаме анулиране на брака, разбира се. Така че, наистина ще трябва да продължиш да държиш ръцете си далеч от нея.

Като чу накъде тръгна разговора, Дани не се сдържа и се обърна да погледне Джереми. Изглеждаше унил, като че ли вече се беше примирил със съдбата си. Тя самата също изглеждаше унила, въпреки че не го съзнаваше. Ако Джереми се оженеше, щеше завинаги да го загуби. А времето им заедно беше толкова малко. Прекалено малко, за да задоволи копнежа ѝ по него. Но независимо дали женитбата му щеше да е само на хартия, това пак го правеше недостижим за нея. А и тя нямаше никакво намерение да се навърта наоколо, когато се появи жена му.

Джеймс Малъри не изгледаше унил. Той изглеждаше дяволски разгорещен.

— Трябваше да ми кажеш какво си наумил, преди да дойдем тук, Джейсън. Проклет да си, много добре знаеш, че няма да позволя да хвърлиш сина ми на вълците, просто ей така! Баскъм въобще не е трябвало да идва при теб. Ти не си бащата на момчето.

— Дошъл е при мен, вероятно заради старото ни познанство. А и много добре познава репутацията ти. Признай честно, че мисълта да постави въпроса пред теб, най-вероятно го е изплашила до смърт.

Джеймс изсумтя. Джереми въздъхна и каза:

— Проблемът е, че лорд Баскъм е убеден, че аз съм виновникът тук. И е убеден в това, защото вярва на дъщеря си, което е разбираемо. В края на краищата — защо да се съмнява в нея?

Дани използва моментната тишина, последвала тази забележка и изстреля:

— Тогава просто ще трябва да го разубедите, нали така?

— Как? — отговори ѝ Джереми, очевидно неизпитващ никакво притеснение да я включи в разговора, все едно е участвала в него от самото начало. — Нали вече оспорих твърденията ѝ и виж докъде доведе това.

— Тази дама гради всичко на една лъжа. Защо и ти да не ѝ отвърнеш със същото, а? — продължи Дани да разсъждава логично.

Сякаш и той е знаел от самото начало, че тя е тук, Джеймс също вметна:

— И с какво ще ни помогне това? Все още ще бъде нейната дума срещу неговата.

Дани се изнерви още повече от факта, че трябва да разговаря с Джеймс директно, а и той продължаваше да се мръщи. Насили се да отговори заради Джереми.

— Ня'ах предвид Джереми да лъже. Не, туй изобщо ня'а да стани. То ще е нейните лъжи срещу неговата истина. Но какво, ако на нейната лъжа противопоставите две други лъжи... Хм. Не, нека бъдат три, за всеки случай.

— За какво, за бога, говори тя? — настоя Джейсън, без да пита някого конкретно.

Дани нямаше проблем да говори с по-възрастния Малъри.

— Ами, сега е намесила и дете, нъл'? Тя казва, че то е от него. Но аз подозирам, че дете въобще не съществува. Лошото е, че няма как да се докаже, поне не и преди да са минали четири-пет месеца, а тя няма да чака сватбата толкова дълго, нали? Пък и после винаги може да каже, че е изгубила детето... След като първо се омъжи за Джереми, разбира се.

— И къде в цялата работа се намесват тези три лъжи, за които спомена? — попита Джейсън.

— Трима мъже, които също ще твърдят, че са спали с нея. Тя, разбира се, ще отрече, но ще осъзнае, че трима срещу един не е добър залог. Можеш ли да накараш трима мъже да излъжат зарад' теб, приятел? — обърна се тя към Джереми.

— Разбира се, но... мътните да ме вземат. Това може и да свърши работа — каза той с широка усмивка на лицето.

Джеймс също се усмихна.

— Наистина, мило момче, особено ако го обявят едновременно на баща й. Чудесно разрешение на въпроса. Чудно, как сам не се сетих за това.

— Предполагам, че аз не трябва да знам нищо за това — каза Джейсън със строго изражение, но после кимна едва доловимо на брат си в знак на одобрение и добави: — Ще оставя всичко в способните ти ръце, Джеймс.

— Така си и мислех — ухили се Джеймс.

Джейсън се обърна да си ходи, но се спря при Дани на излизане. Взря се в лицето ѝ за няколко мига, мръщейки вежди.

Нямаше начин да не е забелязал парцала за прах в ръцете ѝ, но въпреки това каза:

— Изглеждаш ми позната, но не мога да си спомня откъде. Срещали ли сме се преди?

— Не, поне аз не помня, милорд.

— Работила си в къщата на Едуард, нали? Или при Реджи? Там ли съм те виждал?

— Не, досега не съм работила другаде като прислужница.

— Странно! Сега място няма да си намеря, докато не се сетя, откъде те познавам.

Дани започна да се чувства неудобно. Тя се надяваше, че не е обирала точно този господин, но беше възможно да е точно това. Все пак се съмняваше. Когато пребъркваше джобовете на хората, не смееше да обира толкова огромни мъже, които лесно можеха да я настигнат, ако се наложи да бяга. А и той изглеждаше така, че трудно би го забравила, ако го е видяла веднъж.

На Джеймс явно му се въртеше същата мисъл в главата, защото веднага след като Джейсън си тръгна ѝ каза, при това доста пренебрежително:

— Да не си му изпразнила джобовете някой път, докато още беше джебчийка?

Тя силно се изчерви, но Джереми веднага ѝ се притече на помощ.

— Не си го изкарвай на нея! Тя току-що ме спаси от тази адска женитба. Страшно съм доволен от нея в момента!

Джеймс извъртя очи към тавана.

— Ти си страшно доволен от нея, откакто я откри. Но си прав, че заслужава похвала за приноса си в плана как да ти отървем кожата. Само дето не си се отървал още. Затова измисли кои точно мъже ще накараш да лъжат заради теб и ги докарай при мен. Аз ще им обясня точно какво да говорят и какви ще са последствията, ако оплескат работата. — И после, вече отправил се към вратата добави: — И, за бога, моля те — Пърси да не е един от тях.

Дани си отдъхна веднага щом Джеймс си тръгна и дори се усмихна на Джереми.

— Всички в семейството ти ли не вярват на Пърси?

— Съвсем не. Те обичат Пърси, наистина, но просто го познават много добре. Сигурен съм, че ако беше на бала миналата седмица щеше да изтърси „Мили боже, Джереми, какво прави прислужницата ти тук?“.

Тя се изкиска.

— Не би го направил.

— О, разбира се, че щеше да го направи, можеш да бъдеш сигурна. Голям късмет беше за нас, че замина към Корнуол за няколко дни да купува нови коне и пропусна бала.

— Не че представлението онази вечер свърши някаква работа — напомни му тя с въздишка.

Той сви рамене, но после се ухили.

— Не се тревожи за това, любима. Вярно, че не постигнахме кой знае какво, но поне се забавлявахме, докато опитвахме.

И оттогава не бяха спирали да се забавляват, но тя не каза нищо, защото той пак беше придобил онова изражение, което издаваше точно какви забавления му се въртят в главата сега, а той трябваше да мисли само за избора на приятели, които да излъжат заради него. Тя много се надяваше планът ѝ да проработи. Наистина се надяваше. Иначе Джереми щеше да се окаже оженен за нула време, а на нея щеше да ѝ се наложи да си търси нова работа.

ГЛАВА 33

Дани зачака разтревожена да научи как е протекло издирването на приятели, които да помогнат на Джереми. Когато се прибра покъсно през деня, той не изглеждаше обезкуражен, но късметът не му се беше усмихнал и той не беше открил веднага необходимите хора. Оказа се, че повечето от приятелите му от училище не живеят в Лондон и рядко го посещават. А за компанията развратници, с които той и Пърси кръстосваха града, той можеше само да каже:

— Не бих се доверил на никой от тях, че ще държи устата си затворена, след като всичко приключи.

Обаче това щеше да провали всичко, ако лорд Баскъм научи в последствие. Ето защо Дани предложи:

— Може би не трябва да търсиш приятели, а хора, които с лъжи си изкарват прехраната.

— Да не би да имаш предвид престъпници?

Тя го погледна отвратена и обидена, че веднага това си е помислил.

— Не, имах предвид актьори, разбира се. На тях това им е работата, да накарат другите да повярват в ролята, която играят, нали? Значи ще са добри в лъжите... е, искам да кажа, ако са добри актьори.

— Проклет да съм! Така е, нали? Мисля да наобиколя няколко театъра. И тази вечер трябва да празнуваме, можем да излезем из града. Задължен съм ти за всички тези брилянтни идеи, които ми даде днес. Наистина съм ти задължен.

— Не съм сигурна дали... — отговори тя колебливо, но той вече беше излетял през вратата и тя не беше сигурна дали въобще я чу.

Да излязат из града довечера? Тя нямаше представа какво точно означава това, но много добре знаеше, че няма подходящи дрехи, за да придружава един богаташ. Балната рокля беше върната на Реджина, но тя веднага я изпрати обратно, защото беше невъзможно да я носи след поправките. Въпреки това, този тоалет беше предназначен само за грандиозни събития, не за обикаляне из нощен Лондон.

Приключи с работата рано през деня. Нервите и очакването я бяха направили по-припряна. Тъй като нямаше какво да прави, тя предложи на Клеър да ѝ помогне в кухнята. Надяваше се това да подобри отношението на момичето, защото Клеър се държеше подчертано ледено с нея напоследък. Не че някога се бе държала дружелюбно, но имаше разлика и Дани я усещаше. Не се получи. Все пак накрая стана ясно, защо Клеър показваше такава неприязън в последните дни.

Веднага щом госпожа Апълтън сложи вечерята да се готви и излезе от стаята да си почине малко, Клеър изсъска на Дани:

— Ти си истинска уличница! Знаех си, че ще се озовеш в леглото му рано или късно. Просто си прекалено красива.

Дани замръзна за момент. Беше прекалено красива? Тя огледа Клеър критично и най-накрая отговори:

— И ти самата не си някоя повлекана, Клеър. Всъщност си, но мисля, че е защото полагаш съзнателни усилия да изглеждаш така. Защо?

Не беше изненада, че Клеър се обиди и тресна на масата ножа, с който белеше картофите.

— Изобщо не е твоя работа!

Дани сви рамене и продължи да бели своя дял картофи.

— Разбира се, че си права, но не е и твоя работа какво правя аз, така че защо ми го каза!

— Това, което вършиш, е грешно.

Дани се засмя.

— И къде го пише? Забавлявам се с един богаташ, какво толкова? Не мисля, че е грешно, след като го правя само с него. Вярно, че ми отне малко време да го проумея, но накрая разбрах. И важно е какво мисля аз, не другите. Пък и той не е женен, аз не съм омъжена. Кой щъ пострада от туй?

— Ти — каза простичко Клеър.

Това веднага отрезви Дани. Тя и сама беше стигнала до същия извод. Накрая щеше да му омръзне. Надяваше се, че и той щеше да ѝ е омръзнал, когато това се случи, но това, което чувстваше към него сега, я караше сериозно да се съмнява, че някога ще иска да го остави. Е, тя щеше да си тръгне след няколко месеца и да продължи живота си

като намери мъж, който да иска да се ожени за нея, не такъв, който не ще и да чуе за женитба никога.

Тя въздъхна и каза:

— Сигур' шъ стане тъй. Но туй си е мой проблем. Ни е твой.

— Не е твой — поправи я Клеър.

Дани се скова. Тя направи толкова грешки днес в салона, докато разговаряше, че споменаването на последната я изкара от релси.

— Сега всеки проклет човек в тази къща ли ще започне да ме поправя?

Клеър отново се намуси.

— Мислех, че искаш да се научиш да говориш правилно. Ако е така, трябва да те поправяме постоянно и ни стана по-скоро навик, отколкото задължение.

Логиката ѝ беше неоспорима. Дани дори смътно си спомняше, че Луси правеше същото, когато я учеше да говори като тях в онези далечни години. Просто ѝ се искаше да спре да бърка, когато е нервна или разстроена, но Луси беше свършила превъзходна работа като ѝ изби от главата този „префърцунен начин на говорене“, както го наричаше.

— Съжалявам — добави Клеър, — нямах намерение да сменям темата.

Дани не се сдържа и се разсмя, като я чу. Особено, като се имаше предвид, че предишната тема беше — както Клеър го беше нарекла — „разюзданото поведение на Дани“.

— Знаеш ли, и ти трябва да се отпуснеш малко. Върши чудеса с настроението.

Тя се опитваше да се шегува, за да покаже, че не е обидена, но Клеър я изуми с отговора си.

— И аз опитах веднъж.

— И?

Последва толкова дълга пауза, че Дани помисли, че Клеър няма да продължи. Накрая тя каза:

— Оpozнах бившия си работодател доста добре, но това доведе до невъобразими страдания.

Дани не знаеше какво да каже. „Невъобразими страдания“ беше странен начин да опишеш разбитото си сърце, затова може би...

— Умря ли? — попита тя плахо.

Клеър изсумтя, като я чу.

— Да беше умрял.

Дани се намръщи.

— Значи сега го мразиш?

— Не, не мога да кажа дали го мразя. Дори не съм изненадана от това, което направи. Ако трябва да съм напълно откровена, не мога да кажа дори, че съжалявам за това.

— Мили боже, какво толкова е направил?

Последва нова дълга пауза. Клеър, като че ли се бореше със себе си дали да продължи да разказва. Очевидно темата беше болезнена за нея. Очите ѝ се бяха навлажнили.

Дани тъкмо щеше да ѝ каже да забрави за това, когато Клеър проговори:

— Беше само веднъж. Беше грешка. Не трябваше да се случва. Дори не ми хареса... е, поне не всичко. И не трябваше да забременявам още от първия път, но точно това стана.

Господи, родила е дете и то е умряло! Нищо чудно, че каза страдания.

— Клеър, ти не бива да...

— Аз се радвах, че ще имам дете — продължи Клеър, все едно Дани не е казала нито дума. — Не очаквах да се зарадвам, но животът ми беше безкраен низ от работа и сън, и нищо необичайно не ми се беше случвало дотогава. Детето можеше да промени това, щеше ако... ако...

Клеър вече плачеше горчиво, но тихичко. Огромни сълзи се стичаха по бузите ѝ. Дани не можеше да реши дали да я прегърне, след като въобще не бяха близки, или да не реагира, та да може Клеър да се съвземе. Искаше да я прегърне, тъй като усещаше огромната мъка, която се изливаше от нея.

Дани понечи да го направи, но после се спря. Те наистина не бяха близки и Клеър можеше да я разбере погрешно, можеше дори да се обиди от изразеното съчувствие. В края на краищата, момичето още от самото начало ѝ беше показало, че не я понася.

Вместо това реши да я притисне още малко, защото мислеше, че Клеър ще се почувства по-добре, ако говори. Може би никога до сега не е споделяла мъката си с някого и е пазила всичко дълбоко в себе си.

— Как умря детето? — попита Дани накрая.

Клеър премигна и се вторачи в нея, мръщейки се.

— Да умре? Не, той не умря. Откраднаха ми го.

Сега Дани я зяпна.

— Ъ?

— Негова Светлост в началото не вярваше, че детето е негово.

Той ми се подигра и ми каза някои доста неприятни неща, които като цяло се свеждаха до това че „няма как да се роди бебе от един път“. И аз си мислех същото, но открих колко бъркам от първа ръка. Нямах никакво намерение да го убеждавам. Не исках да признае детето или каквото и да е. Най-много се тревожех, че щях да загубя работата си заради това. Останалите от прислугата ме презряха и се отнасяха лошо с мен, защото щях да имам дете, но без съпруг да го отгледа.

— И ти напусна?

— Не, искаше ми се да си бях тръгнала. Но леля ми все още работеше там. Тя ми намери работата, също както направи и тук.

— Тук?

— Не знаеше ли? — попита Клеър. — Госпожа Апълтън ми е леля.

Дани не знаеше, а и двете жени изобщо не си приличаха и тя никога не би предположила, че са роднини. Обаче сега повече я интересуваше историята на момичето и затова я попита:

— Какво стана, след като роди детето?

— Сестрите на Негова Светлост дойдоха да го видят. Разбираш ли, той им беше казал, че се опитвам да го изкарам негов син. Изобщо не разбирам, защо е трябвало да им казва.

— Може да се е страхувал, че ще идеш при тях да се оплачеш и е искал да ги предупреди да не ти вярват.

— Възможно е, въпреки че аз никога не бих постъпила така. Те не бяха от най-приятните дами, и двете, да ги помоля за помощ, за каквото и да е беше немислимо. Две огорчени стари моми — това представляваха. Аз ги отбягвах винаги, когато идваха да му гостуват.

— Но са дошли да видят сина ти?

— О, да, и заявиха, че бил копие на брат им, когато бил бебе. Негова Светлост беше по-малък и от двете, много по-малък, така че, нали разбираш, те и двете го помнеха като бебе.

— Значи са приели сина ти като част от семейството.

— Да.

— Но това би трябвало да е добра новина за теб?

— Как не, по дяволите! Те настояха да им дам сина си да го отгледат. Виждаш ли, брат им беше минал средна възраст и все още не беше създал наследник. Те се ужасяваха, че той никога няма да го направи. А аз им го бях осигурила. Можеха да спрат да се тревожат за това и да му го натякват непрекъснато.

— И ти просто им го даде?

Сълзите отново се застичаха по лицето на Клеър.

— Те не ми оставиха никакъв избор. Заплашиха ме, че ще предявят обвинение срещу мен за какви ли не престъпления и ще ме вкарат в затвора, ако не им дам бебето и не се съглася да не го виждам никога повече.

— Наистина ли бяха в състояние да го направят?

— О, да, много лесно. Кой щеше да повярва на една проста кухненска прислужница срещу две дами и лорд от висшето общество?

— Но защо са настояли да не го видиш никога вече? Ти си му майка, за бога?

— Защото не искаха той да знае за това. Той е техен наследник. Смятаха да го отгледат като истински благородник.

— Без майка? Да не се е пръкнал от въздуха, ей така?

— О, Негова Светлост има съпруга. Аз не знаех, или по-скоро, никога не трябваше да узнавам... ами, нали разбираш. Но аз не бях единствената, която не знаеше. Май повечето от персонала не знаеха също, толкова отдавна съпругата му я нямаше. Предполагам, че не са се разбирали изобщо и тя е отказала да живее с него. Сестрите споменаха нещо, че се върнала с рев при семейството си.

— Защо просто не се е развела?

— Благородниците не правят така.

— Но те са искали да изкарат детето нейно. Тя съгласи ли се с това?

— Сестрите му бяха доста убедителни. — И после Клеър се наведе към нея и прошепна: — Бяха решили да ѝ кажат, че ще трябва да живее с брат им отново. Не се съмняваха, че ще се съгласи на всичко, само и само да не се случи това.

— Те ли ти казаха така? — попита Дани с недоверие.

— Не, но обсъдиха всичко пред мен и как точно мислят да се справят с проблема, все едно ме нямаше там и не чувах всяка тяхна

дума.

Номерът да си „невидима“ отново. Учудващо, колко добре действаше.

— Тоест, не ти беше разрешено да останеш на работа след това?

Устните на Клеър започнаха да треперят отново.

— Не, трябваше да си тръгна още същия ден и освен това, да се закълна никога да не се връщам или да се опитвам да видя сина си. Но той щеше да получи най-доброто образование и чудесен живот, щеше да получи всичко, което се купува с пари.

— И по думите ти също и едно жалко и презряно семейство.

Клеър въздъхна.

— Не, всъщност те много го обичат.

— Как би могла да знаеш, като никога не си се връщала?

— Леля ми остана там още известно време, за да се увери, че се отнасят добре с него. Те не знаеха, че ми е леля, така че тя можеше да продължи да работи, когато аз си тръгнах. Тя ми каза, че обожавали момчето, че били напълно променени, когато той бил с тях, били много добри и дори на Негова Светлост бащинството се отразило добре.

Дани чак сега започна да разбира, защо ѝ каза, че е откровена.

— Значи мислиш, че на него му е по-добре с тях?

— Знам, че е така. Какво бих могла да му предложа аз в края на краищата, освен петното, че е копеле?

— Любов? — предположи тя.

— Той получава повече от достатъчно. Не, много по-добре е при тях. Просто на мен... много ми липсва. Сестрите се появиха цели два месеца след като го родих. През цялото това време беше мой и сега ми се иска да бяха го взели по-рано. Щеше да ми е много по-лесно да се откажа от него, ако не го бях държала в ръцете си и не го бях кърмила, и...

Сълзите ѝ потекоха отново неудържими. Дани усети, че и тя е на път да се разплаче. Не се сдържа и прегърна Клеър, и не беше отблъсната.

След като се успокоиха малко, Дани я попита:

— Мислила ли си да смениш професията си? Изглежда работата в кухнята не ти допада?

— А, добре съм си, само дето момченцето ми ми липсва много.

— А не си ли мислила да имаш други деца? Това може да ти помогне да превъзмogneш загубата.

— Да не би да имаш предвид още копелета?

— Не, мисля, че първо трябва да се омъжиш.

Клеър изсумтя.

— И кой ще ме вземе?

Дани извъртя очи.

— Никой, ако изглеждаш и се държиш както сега. Но имаш красиво лице, Клеър. Няма нужда да го прикриваш. В стаята си имам огледало, от което няма кой знае каква полза. Защо не идем там и да видим какво може да се направи с косата ти? Не изглежда добре така, както я носиш в този кок. И какво не е наред с гърба ти, че ходиш така прегърбена?

Клеър се изчерви и прошепна:

— Просто имам много едри гърди и не ми харесва да привличат нежелано внимание.

Дани избухна в смях.

— Разбирам. Явно не съм единствената, която има нужда да я поправят. Този вид внимание, за който говориш, невинаги е нежелано, ако знаеш как да се оправяш с него. Ако искаш да имаш още деца, първо трябва да си намериш съпруг, така че се вземи в ръце и си потърси мъж.

— Както гледам, ти не правиш това.

— Първо трябва да се усъвършенствам и чак след това да започна да си търся почтен съпруг. Точно това правя тук.

— Не бих нарекла флиртуването с Малъри усъвършенстване, особено ако ще си търсиш съпруг.

— Права си, но Малъри си е изключение от всички правила, ако ме разбираш. Той е толкова дяволски греховно красив. Опитах се да му устоя, наистина опитах, но сега, когато спрях да се съпротивлявам, проклета да съм, ако не съм щастлива! Той е мъж, на когото всяко момиче трябва да се наслади, ако ѝ се отдаде възможност. А възможност като тази идва един път в живота.

— И не те безпокои фактът, че от това нищо няма да излезе?

— Ами, аз и не очаквам нищо, освен да си прекарвам добре с него известно време. Сама шъ туря край след няколко месеца, ако той не го направи по-рано. Ще съжалявам, когато свърши, но докато не

забравям, че всичко това ще има край скоро, няма да рухна от изненада, че се е случило.

— Доста либерален поглед на нещата имаш. Повечето жени изобщо не биха го приели така, да знаеш.

Дани се засмя.

— От скоро съм жена, Клеър, така че откъде да знам, а?

— Толкова ли си млада?

— Не, просто прекалено дълго носих панталони.

ГЛАВА 34

Джереми не искаше да рискува въобще, когато над него беше надвиснала заплахата да се ожени насила. Той се срещна със седем актьора и всичките ги завлече в къщата на баща си още същия ден. И накрая му се усмихна късметът. Докато обикаляше театрите, видя свой стар познайник още от училище да го подминава в една открита карета и го догони по улицата.

Андрю — или Анди, както го наричаха — Уитълби, виконт Марслоу всъщност си делеше една стая с Джереми в един от колежите, които посещаваше и му беше другар в лудориите, заради които го бяха отстранявали от занятия неведнъж, докато накрая не го изритаха окончателно в друго училище. Още тогава Анди беше доказал, че може да му се има доверие, че ще си държи устата затворена. Това беше и една от причините Джереми да остане по-дълго в това училище, отколкото в останалите. Анди доста често трябваше да го прикрива. Беше добър приятел, винаги готов да помогне и да те измъкне от блатото.

Беше среден на ръст, с руса коса и кафяви очи и ако беше малко по-висок, всеки би помислил, че е коринтянин. Беше хубав мъж и все още ерген. Той се беше оттеглил в имението, което вървеше заедно с титлата му, когато завърши училище и затова Джереми не го беше виждал оттогава. Той предпочиташе сам да се грижи за собствеността си и обожаваше откритите пространства. Щеше да наследи още много имоти и титли, когато баща му починеше, което не беше много вероятно да се случи скоро. С две думи, беше превъзходна партия. Колко жалко, че Емили не се беше запознала първо с него.

След като Джереми обясни ситуацията, в която беше изпаднал, Андрю се съгласи да му помогне и да излъже заради него. Джереми въобще не се съмняваше, че ще се справи убедително. Той дори беше видял Емили преди няколко нощи и сам беше решил да я ухажда, докато слуховете за Джереми не го бяха разколебали.

— Не вярвах, че ще успея срещу теб, Джереми. Наистина, и затова се отказах. С голямо съжаление. Тя наистина изглежда възхитително.

— Твоя е, ако за теб няма значение, че е интригантка, ужасно е разглежена и е умела лъжкиня, която би прибегнала до всякакви средства, за да постигне своето. Решила е, че трябва да ѝ стана съпруг и когато не ѝ обърнах никакво внимание, тя започна да разпространява безобидни в началото слухове, които обаче прераснаха в абсолютно безумие, когато взе да приказва на кого ли не, че чака дете от мен. И то при положение, че едва ли съм разменил повече от две думи с нея, какво остава да я докосна.

Андрю изглежда се развесели за момент, но после обясни защо:

— И майка ми беше такава навремето... Е, не чак такава, но нещо подобно. Тя измисляше какви ли не истории за нашите съседи. Вбесяваше ги, изправяше ги на нокти и после тихичко се смееше на тяхната наивност. А те така и не се усещаха какво става. Такава си беше майка ми. Обичаше да извърта нещата и да си измисля истории.

— Едва ли чак такива, но... предполагам, че ако човек е предупреден, това прави нещата по-различни. Значи все още се интересуваш от Емили?

— О, да, определено! Ще се ожения за нея веднага, ако ме иска, така че ще съм доста убедителен. Мислиш ли, че баща ѝ ще я накара да се ожени за мен, ако повярва, че детето е от мен?

— Ами това е идея и тя точно това заслужава, след като ковеше същите планове и за мен. Кажи го на баща ми. Той ще определи точно какво да говорите.

— О, със сигурност ще му кажа. Значи най-накрая ще се запозная с баща ти? Чудесно! Знаеш, че винаги съм искал да го срещна. Този човек има удивителна репутация, непобедим на ринга и в дуелите и знаеш ли, че...

Джереми го слушаше с половин ухо, докато вървяха към къщата на баща му. Нищо ново нямаше в това, което приятелят му говореше и най-забавното всъщност беше, че Андрю не знаеше дори и половината от истината за баща му.

И тогава късметът му се усмихна отново. Дрю също се беше съгласил да му помогне и вече беше съчинил история за пред баща му. По ирония на съдбата, тя не беше по-различна от обичайното му

отношение към жените и просто трябваше да вмъкне името на Емили в нея. Единственото, което остана на Джеймс, беше да избере един от актьорите, които Джереми беше домъкнал и да го инструктира.

Джереми очакваше с нетърпение събитието, което щеше да се състои у Баскъм, но когато го спомена, Джеймс го сряза с равен тон:

— Ти няма да идваш, младежо! Присъствието ти е нежелателно и само ще даде възможност на момичето да прояви актьорските си способности. Целта ни е да я изненадаме толкова, че да се оплете в собствените си измислици.

Джереми трябваше да се примири с решението на баща си, но проклет да е, щеше да е ужасно трудно просто да седи и да чака, докато разбере дали плана е проработил. Е, поне Дани щеше да го разсее. Истина е, че когато беше с нея, едва ли можеше да мисли за нещо друго.

Все още се плашеше от промяната в нея. Факт е, че без съмнение ѝ харесваше да прави любов с него. Веднъж преодоляла възраженията си, тя се държеше все едно няма нищо против. Това, което го безпокоеше, беше отношението ѝ към връзката им — без обвързване, без задължения, просто споделено удоволствие. Боже, държеше се като мъж.

Проклетата да е. Като се замислеше, тя се държеше по същия начин, като него с другите жени. Но за пръв път това не му харесваше. Искаше му се Дани да е малко по-обвързана, отколкото ѝ се искаше, по дяволите, дори много повече. Искаше му се и да прекарва много повече време с нея всеки ден, отколкото тя му отделяше и то не само в леглото. Започваше да се чувства отвратително объркан от това, че не може, от това, че трябва да пази връзката им в тайна, за да не се разбунтуват останалите слуги. Ако тя беше негова любовница, щеше да прекарва колкото си иска време с нея, щеше да ѝ купи подходящи дрехи и да я води навсякъде, където една любовница би била приета. За негово най-голямо огорчение, тя изобщо не се интересуваше от това.

Е, поне беше тук, в къщата му, достъпна за него — е, поне през повечето време. Но когато се прибра, я нямаше. И когато най-накрая се предаде и слезе да я търси в стаята ѝ, чу женски смях откъм вратата ѝ, който му подсказа, че не е сама. По дяволите! Толкова по въпроса за

празнуването тази вечер. Е, разбира се, да празнуват беше малко прибързано, след като още не беше отървал кожата.

ГЛАВА 35

Градската къща на семейство Баскъм беше доста малка, но пък лорд Баскъм и чудесната му съпруга рядко идваха в Лондон и много от благородниците споделяха модерното напоследък мнение, че да поддържаш празна къща, в която да живеят само прислужници, е разхищение на добър персонал. Естествено, никой не би си признал, че всъщност е разхищение на пари. Смятаха за допълнително предимство да не държат къщи в града. Последните тенденции бяха да се наемат обзаведени апартаменти, когато им се наложи да останат в града за известно време или да отседат в луксозните хотели, ако визитата е кратка.

Баскъм имаше бизнес интереси в града и вероятно затова все още поддържаше градската си къща. А това се оказа доста полезно сега, когато дъщеря им беше в града за дебюта си. Въпреки че беше малка, къщата беше богато обзаведена с някои изключителни произведения на изкуството. Семейството си беше доста заможно, но разбира се, умерено пестеливо.

Джеймс Малъри пристигна там още на следващата сутрин. Предния ден беше изпратил съобщение, че ще ги посети и затова фактът, че го накараха да чака в това малко фоайе, му се стори забавен... е, поне в началото.

Албърт си беше вкъщи. След като го пусна да влезе, икономът го информира, че господарят му е доста зает и попита дали Джеймс не би се върнал в по-удобен момент. Джеймс просто отпрати иконома със съобщението, че няма да си тръгне.

— Доста грубо от негова страна, не мислиш ли? — отбеляза Андрю, след като изминаха 20 минути.

— Може би, просто е знак, че цялата тази история бая го е разстроила — предположи Дрю.

— Не се и съмнявам, че е разстроен — отвърна Джеймс с раздражение, — достатъчно, че да се втурне към Хавърстън и да изложи проблема на брат ми Джейсън.

— А може и да си мисли, че вече е уредил нещата и срещата му с нас е чиста загуба на време — обади се Андрю, — което пак е много грубо от негова страна. Може поне да дойде и да ни го каже.

— Джейсън може и да го е оставил с усещането, че всичко е уредено — допусна Джеймс, — но много се съмнявам. Джейсън е много добър в това да ти каже това, което искаш да чуеш, без всъщност да разкрие нищо съществено.

Дрю се подсмихна като чу това.

— Ще ми се да знаех как става това.

— С финес, момчето ми, с много финес — отвърна му Джеймс, — а и ти се справяш чудесно. Просто го прилагаш предимно на жените.

— А, този вид финес! — ухили се Дрю.

Пет минути по-късно търпението на Джеймс се изчерпа и той каза на по-младите мъже.

— Елате с мен, но ще стоите пред вратата, докато ви повикам.

Икономът, който седеше на пост пред вратата на господаря си, понечи да спре Джеймс. Но бързо се отказа. Един поглед към него и той отвори вратата и обяви посещението му.

Албърт четеше някакви документи, седнал на бюрото си. Той вдигна поглед и въздъхна при вида на Джеймс, влизащ в стаята.

— Сега наистина не е удобно.

— И на мен така ми казаха, но се съмнявам, че едва ли ще има удобен момент за такъв неприятен разговор. Като се има предвид, че сте се обърнал към погрешния Малъри, ще трябва да отделите малко време и на мен, нали?

Това въобще не беше въпрос. Албърт също го усети и бутна документите настрана. Джеймс никога не беше виждал този човек преди. Изглеждаше доста изискан — кестенява коса, леко изсветляла по слепоочията, издаваща, че скоро ще посивее. Джеймс беше учуден, че все още не е побелял с дъщеря като Емили.

— Няма какво повече да обсъждаме, освен датата на сватбата — настоя Албърт. — За това ли сте дошъл?

Джеймс не отговори. Той придърпа един от няколкото столове близо до бюрото на Албърт и го сложи отстрана, така че да има добра позиция, когато представлението започне. Столът беше удобен и това беше добре. Той имаше чувството, че визитата може да се проточи.

Тишината изнерви по-възрастният мъж и накрая той изстреля:
— Вижте сега, много добре познавам репутацията ви и отказвам да бъда тормозен.

Джеймс повдигна вежда.

— Хайде човече, откъде пък ви хрумна, че ще ви тормозя? Или ще забравя или... е, сигурен съм, че няма да се стигне до там.

Червенина плъзна по бузите на Албърт.

— Тогава говорете по същество, Мальри. За какво сте дошъл?

— Ами, странно нещо са слуховете. Те имат за цел да дразнят, удивляват или да вбесят някого, в зависимост от гледната точка на въвлечените.

— И аз чух някои наистина много притеснителни неща. Който ги разпространява, трябва да бъде застрелян. За нещастие се оказа, че са истина.

— Ще си позволя да не се съглася с вас. Истинско щастие е, че няма нищо вярно в тях.

— Значи синът ви не смята да поеме отговорността си? Доста страхливо...

— Въздържайте се от обиди, Баскъм. Имам навика да ги приемам лично.

Тонът, с който проговори беше повече от мек, но Албърт въпреки всичко пребледня, преди да избухне отново.

— Става въпрос и за вашия внук, не само за моя.

— Ако ставаше въпрос за моя внук, можете да бъдете сигурен, че нямаше да водим този разговор.

— Истината скоро ще излезе наяве — каза Албърт уверено.

— Така е, но няма да е истината, която вие очаквате и няма как да разберем, преди да е станало твърде късно. Затова ви доведох три други истини, които ще трябва да преглътнете.

— Това ли е моментът, в който ще започнете да ме заплашвате, че ще ме убиеете?

Джеймс избухна в смях, не заради самия въпрос, а заради възмущението, с което беше изречен.

— Не знам какво сте чул за мен, Баскъм, но вероятно само половината е истина, уверявам ви. Още една порция безпочвени слухове, нали разбирате.

— Съмнявам се — измърмори Албърт.

— Както искате, но заради нестихващите слухове, един, от които, че дъщеря ви ще се омъжи за Джереми, къщата ми беше обсадена от двама възмутени от дъщеря ви ергени, които още не знаеха, че Джереми вече има собствено жилище. Мислеха, че ще го открият при мен. Има и трети, но за мое нещастие, той живее в къщата ми в момента — роднина на жена ми. От него съвсем нямаше как да се отърва.

Откъм вратата се чу покашляне, но изглежда Албърт не го забеляза.

— И? — попита той с презрение.

— Ами, представете си изненадата ми, когато и тримата взеха да настояват, че имат по-голямо право да се оженят за Емили от Джереми, защото са били с нея преди него.

— С нея? Какво всъщност намеквате?

Джеймс отново повдигна вежда.

— Трябва ли да се впускам във вулгарни подробности, Баскъм?

Мъжът почервеня от ярост, изправи се и се приведе напред с побелели от стискане юмруци.

— Ако си мислите, че можете да правите тези намеци без никакви доказателства, лорд Малъри...

— А вашето доказателство какво е?

Албърт отново почервеня, но този път, защото много добре разбра логиката му. Джеймс му позволи още миг, за да осъзнае, че това, за което Албърт настоява, се базира само на историята, която дъщеря му беше разпространила.

После каза:

— Предлагам ви да извикате дъщеря си тук и да видим какво има тя да каже по въпроса. Всъщност, настоявам да го направите.

— Настоявате? Темата е немислима за момиче на нейната крехка възраст...

— Глупости! Тя сама предизвика всичко с мнимата си недискретност. Наистина ли си мислехте, че ще можете да принудите сина ми да се ожени за нея, без да сме чули версията ѝ от самата нея? Аз доведох със себе си доказателствата, и тримата джентълмени, които претендират, че я познават... много добре.

— А защо синът ви не е тук? Ако ще подлагаме дъщеря ми на този неудобен разпит, бих искал да чуя гледната точка и на момчето.

— Той просто ще ви каже, че въобще не е докосвал момичето. Какво като го чуете и от неговата уста. Пък и вие сте този, който има претенции, Баскъм, не моето семейство. Не го забравяйте!

Албърт измарширува със строго изражение към вратата и заповяда на слугата си да доведе Емили. Като видя тримата непознати отвън, каза рязко:

— Влезте! Предпочитам да чуя разказа ви, преди дъщеря ми да е дошла.

Тримата влязоха в стаята. Само Дрю се настани удобно в един от столовете до бюрото. Андрю стоеше скован отстрани, докато третия се приближи до един от прозорците, където беше по-светло. Актьорите винаги се вълнуваха от такива неща като светлината.

Андрю не изглеждаше нервен, само разтревожен. Джеймс се изненада като чу, че той още иска да се ожени за момичето. Щеше да му пожелае късмет, но както виждаше нещата, късмет щеше да е, ако не получи тази интригантка.

Актьорът — Уилям Шейкс — Джеймс падаше от смях всеки път, когато си спомнеше псевдонима му — беше нетърпелив представлението да започне. Той виждаше това като възможност да докаже актьорските си способности и в по-тесен кръг. Семейство Баскъм обаче можеше и да са го гледали в някоя пиеса и да го разпознаят. Затова той нямаше да лъже за това какъв е.

Малко рискуваха с този човек. Трудно беше някой да повярва, че момиче с положението на Емили би си позволило да има нещо общо с мъж от неговата класа. Но от друга страна, Емили Баскъм сама беше унищожила репутацията си безвъзвратно, така че какво значение би имало още едно отклонение от правилата?

ГЛАВА 36

— Преди тези самодоволни глупаци да са изложили твърденията си, лорд Баскъм — започна Андрю, — позволете ми да ви уверя, че обожавам Емили и горещо желая да я взема за жена с ваше одобрение.

— И кой сте вие, сър? — попита Албърт.

Андрю изреди титлите и връзките си. Албърт беше доста впечатлен. Дори и Джеймс се впечатли, защото не ги знаеше всичките.

Когато Андрю свърши, Албърт призна:

— Познавам баща ви. Добър човек.

— Я чакайте! — започна представлението Уилям, показвайки недоволството си. — Всичките тези титли не променят факта, че детето може и да е от мен. Може и да не ме смятате за подходящ за дъщеря ви милорд, но ви уверявам, че тя ме намери за доста забавен.

— А вие сте?

— Уилям Шейкс, на вашите услуги. Актьор съм, сър, при това доста добър. Едно от последните ми представления беше толкова сполучливо, че в резултат ме поканиха да присъствам на един бал преди няколко седмици и там се запознах с Емили. Нямам нищо против да призная, че много си допаднахме. И успяхме да открием една празна стая на горния етаж — да, е, сигурен съм, че не искате да се впускам в повече подробности.

Албърт не само се почувства неудобно като чу това, той направо побесня.

— Дъщеря ми да има нещо общо с актьор?! Пълен абсурд!

Уилям пренебрегна гнева му, просто сви рамене и отбеляза:

— Ами бях героят на вечерта и други тям подобни. Определено беше решила да се запознае с мен, а по-късно и да направи вечерта ми незабравима, трябва да добавя — каза той с дяволито намигване. — Съгласен съм дори да се оженя за нея, ако детето е мое, въпреки че всъщност не искам да се женя още, така че ако пък не е... Разбира се, това означава да ме приемете в семейството. Знам, че доста благородници биха ме сметнали за неподходяща партия.

— Поне ви е ясно, защо въобще не е трябвало да идвате тук — каза Андрю на Уилям отпращайки му свиреп поглед. — Тя никога няма да се съгласи да се омъжи за вас. Баща ѝ най-вероятно ще я обезнаследи, дори и само да му намекне за такова нещо.

— Добре де, но ако детето е мое? — противопостави се Уилям. — Не може просто така да пренебрегнете това.

— Кой от нас е бащата е без значение, след като така или иначе никога няма да разберем — настоя Андрю.

— Как така?

— Ами, ако прилича изцяло на майка си. Но аз възнамерявам да се ожения за нея и да отгледам детето, независимо дали ще се окаже мое или не.

— Е, това е вече прекалено благородно, дори и за благородник — подигра му се Уилям.

— Нищо такова — опроверга го Андрю, — просто я искам за жена.

Думите на Андрю донякъде поуспокоиха Албърт. По-възрастният мъж успя да си възвърне част от хладнокръвието като разбра, че възможностите не са толкова ужасяващи. Но после погледът му попадна на Дрю, който седеше на стола си толкова спокоен и дори усмихнат, и отново се скова.

— Намирате всичко това за забавно, така ли? — настоя за обяснение Албърт.

— Всичко това? — каза Дрю, клатейки глава. — Не съвсем. Но това, че тези двамата се хванаха за гушите от момента, в който разбраха, че Емили е била благосклонна и към двамата? Ами да, намирам го за забавно.

— Вие пък кой сте?

— Дрю Андерсън. Не съм сигурен, че Емили разбра, че съм роднина на семейство Малъри, когато взе да мига с тези разкошни очи към мен. Малко хора знаят, че сестра ми е омъжена за бащата на Джереми. Ние сме американци, в края на краищата, и имаме собствени кораби, така че не идваме често в Лондон. Аз акостирах в пристанището само няколко дни преди да срещна Емили, така че още не бях чул слуховете, че тя и Джереми... въъ...

— Говорете по същество, човече!

— Разбира се. Аз пътувам много и никога не отказвам на красива жена, когато намеренията ѝ са толкова очевидни. Възползвам се от удоволствията, когато ми се предостави възможност, ако ме разбирате. Винаги съм го правил и вероятно така ще е и занапред.

— Предполагам, че и вие твърдите, че детето е ваше? — настоя Албърт.

— За бога, не!

— Тогава, какво правите тук?! — намръщи се Албърт.

— Тук съм, защото въпреки че в действителност не съм спал с момичето, бяхме доста близко до това да го направим. Докато бяхме на едно събиране, на което сестра ми ме завлече, я изведох на разходка в градината и намерих едно усамотено местенце за нас двамата. Ако бяхме продължили само още минута или две, аз също щях да претендирам за бащинството, но ни прекъснаха точно, когато щях да... ами... както и да е, облякохме се бързо и се върнахме вътре. Обеща ми да се видим по-късно и да продължим оттам, където бяхме спрели. Аз отидох на срещата, но Емили не се появи. Чаках я цял проклет час! — добави Дрю с раздразнение. — Щеше да си заслужава чакането. И после на другия ден чух слуховете, че ще има дете от Джереми. Не ми е приятно, че го казвам, но не се и съмнявам, че е бременна, като така щедро отдава прелестите си на всички.

Албърт отново беше почервенял от ярост, когато Дрю най-накрая млъкна. Джеймс не би могъл да го вини. Той никога не би се изразил така, независимо дали лъжеше или казваше истината. Типично в техен стил, проклетите американци, да говорят толкова безсрамно.

И точно тогава Емили Баскъм се появи в кабинета. Тя влезе усмихната, очаквайки да завари само баща си вътре. Беше невъобразимо красива. Колко жалко, че беше толкова разглезена и смяташе, че може да има всичко, което си поиска — на каквато и да е цена.

Усмивката ѝ замръзна, когато видя колко ядосан е баща ѝ. Като забеляза Джеймс обаче, в очите ѝ припламна гняв за секунда, преди да надене неразгадаема маска на лицето си. Джеймс въздъхна вътрешно. Тази работа може и да не се окажеше толкова лека, колкото си беше мислил, след като тя така умееше да прикрива емоциите си.

— Не знаех, че имаме гости, татко.

— Нямаме. При никакви обстоятелства не бих нарекъл тези господа гости.

Андрю се изчерви при тази забележка и привлече вниманието на Емили. Тя явно реши да се прави на изтънчена дама за момента, защото каза:

— Лорд Уитълби, колко приятно да ви видя отново.

— Удоволствието е изцяло мое, скъпа — отвърна Андрю и ѝ хвърли поглед, изпълнен с обожание, докато ниско ѝ се покланяше. Това му спечели възхитителна усмивка.

— Значи наистина го познаваш? — попита я Албърт.

Емили се намръщи, като чу резкия тон на баща си.

— Разбира се. Представиха ни миналата седмица на едно соаре, а после пак се видяхме преди няколко вечери. Не бях сигурна, че ме помни — добави тя срамежливо.

— О, помни те много добре! — каза Албърт с пренебрежение. — И, слава богу, иска да се ожени за теб.

— Поласкана съм — започна тя, но замлъкна, когато осъзна думите на баща си. — Какво имаш предвид с това „слава богу“?

Андрю побърза да ѝ отговори пръв:

— Каквото и да се случва сега, Емили, моля те, повярвай, че за мен ще е чест да станеш моя жена.

— Още веднъж, поласкана съм, сър, но...

— Стига с това „но“, Емили! — прекъсна я грубо баща ѝ. — Джереми Малъри не те иска и отрича някога да те е докосвал.

Тя тежко въздъхна. Леко преигра, ако питаха Джеймс. Прекали малко с отчаянието.

— Предупредих те, че той ще отрича, че е безотговорен женкар — и после се обърна към Джеймс и го погледна изненадано, все едно чак сега забелязваше, че е в стаята. — О, моля за извинение, лорд Малъри, но пък от друга страна всички знаят от кого Джереми е наследил навиците си.

Джеймс избухна в смях при тази забележка. Тя вече беше заела отбранителна позиция. Трябваше да е много глупава, та да не разбере, че нещо в плана ѝ се е объркало много, след като баща ѝ беше толкова ядосан.

— Да, всъщност съм много горд с момчето, особено от факта, че той не лъже.

— Вас, може би — подигра му се тя, — но лъже, що се отнася до този въпрос.

— Стига, Емили! — прекъсна я Албърт. — Познаваш или не тези мъже?

Гърбът ѝ се скова отново. Джеймс имаше чувството, че тя не е свикнала баща ѝ да ѝ се сърди така и това само по себе си я тревожеше най-много. Тя просто не знаеше как да се справи с гнева му, не и пред всички присъстващи в стаята.

Тя огледа мъжете и призна:

— Да, повечето ги познавам.

— И този американец? — не спираше баща ѝ.

— Ами, да, спомням си, че съм го виждала. Трудно е да забравиш толкова висок човек.

— И красив — ухили ѝ се Дрю, намигайки дяволито.

— Срамота, сър, не бива да сте толкова самовлюбен — опита се тя да се върне към безобидното флиртуване, с което беше свикнала.

— А този? — Албърт посочи Уилям.

— Не, не мисля, че съм го виждала преди — каза Емили меко.

Уилям веднага намести ядосано изражение на лицето си.

— Така значи, а? — каза той възмутено. — Нямахте нищо против и даже много ти хареса да се закачаш с мен, докато баща ти не знаеше, нали? А сега всичко ще отричаш.

— Да отрека какво? Аз не ви познавам. Какво има да отричам?

— Мили боже, наистина ли не си спомняш? Беше леко пияна онази нощ на бала, но досега не бях чувал жена да забрави нещо толкова. Или си спала с толкова много мъже, че вече не ги помниш всичките?

Емили ахна от ярост. Лицето ѝ гореше. Уилям беше прекалил. Вулгарността му щеше само да я обиди, независимо дали казва истината или лъже, и щеше да е трудно да се прецени реакцията ѝ от намеците, които направи.

В обидата си тя насочи гнева си към баща си.

— Това ли те е разстроило? Някакъв си непознат идва тук и започва да дрънка най-невъобразими лъжи и ти му вярваш? И никога през живота си не съм се напивала — е, като изключим онзи път на рождения ден на мама миналата година, но ти вече знаеш за това, а и там нямаше никакви мъже.

— Проблемът не е в това дали пиеш, захарче — намеси се и Дрю. — Не съм дошъл тук да твърдя, че детето е мое, обаче трябва да признаеш, че малко ни оставаше.

Тя се извъртя рязко да го погледне и ахна отново.

— Мили боже, и вие ли? Какво е това? Конспирация, замислена от всички Малъри? — После пак се обърна към баща си с умолително изражение на лицето. — Татко, кълна се, те лъжат.

— И тримата? — каза Албърт уморен, докато седнаше зад бюрото си. — Ако беше един, щях да се усъмня, дори ако бяха двама. Но трима?

Емили погледна към Андрю с болка:

— Боже, само не и вие?

Той потрепери при явното ѝ разочарование. Имаше голяма вероятност да рухне и да провали всичко. Та нали той все още я искаше за жена. И тъй като тя много добре знаеше, че той лъже, щеше доста да загази, ако станеше както иска и Албърт се съгласи да се оженят. Явно той си беше припомнил, че цялото това представление беше точно каквото и тя беше планирала за Джереми, че просто ѝ го връщаха със същите средства и ако трябваше да се сърди на някого, то най-добре да се сърди на себе си.

— Аз най-много се безпокоя за детето — каза ѝ Андрю. — То може да е моя наследник.

— И двамата знаем, че не е твое — сопна му се тя. — Затова спри тази лудост, моля те!

— Нищо толкова не знам. Разбирам желанието ти да отричаш, но не забравяй, че аз все още искам да се оженя за теб. Ще отгледам детето, независимо дали е мое или не и ще се опитам да забравя твоите... — той направи пауза и хвърли поглед към другите мъже — много прегрешения.

Тя отново почервения цялата, но не от неудобство, а от сляпа ярост, която веднага насочи към баща си.

— Обвиняваш ме в тези ужасни неща, в които няма и частица истина. Не виждаш ли какво става? Това е пълен фарс, заговор измислен от лорд Малъри тук, и то сигурна съм, само за да отърве сина си...

— Стига! — изрева Албърт. — Не ме карай да се срамувам още повече от теб.

От това явно много я заболя. Тя пое дъх, преди да проговори:
— Значи ще повярваш на тях, а не на мен?

Успя даже да отрони няколко сълзи и изглеждаше напълно сразена. Лицето на Дрю омекна. Той не можеше да издържа на женски сълзи. Андрю се извърна, за да не се разчувства и той. Уилям извъртя очи, разпознавайки способен колега актьор.

За щастие Албърт добре познаваше дъщеря си и номерата ѝ.

— Знам, че можеш да лъжеш, Емили. Лош навик, който придоби докато растеше. И знам, че можеш да го правиш много добре. Просто никога не бих си помислил, че ще седнеш да лъжеш за такова нещо с толкова непоправими последици.

Тя замръзна. Гневът ѝ се върна толкова бързо, че очевидно не я беше напуснал, просто го беше потушила, за да спечели съчувствието на баща си. Този път избра да атакува Джеймс, смятайки, че той е виновникът за провала на плановете ѝ.

— Знам, че всичко това е ваше дело, лорд Малъри. Но май не сте го дообмислили съвсем, нали? — каза тя язвително. — Не знам как ще се измъкнете от всичко, когато докажа, че те лъжат.

Джеймс повдигна вежда язвително на свой ред.

— И как, моля ви, ще го направите, когато тук става въпрос за вашата дума срещу тяхната. Както изглежда трима срещу един — не, всъщност четирима срещу един, тъй като и Джереми също твърди, че сте лъжкия.

— Проклет да е този Джереми, мога да го докажа, защото все още съм...

Тя осъзна какво щеше да каже и млъкна, но Джеймс продължи мисълта ѝ.

— Девствена?

Джеймс се изправи. Емили отстъпи назад най-накрая осъзнала, кого точно е обиждала досега. Но Джеймс вече не се интересуваше от момичето. Тя направи точно това, на което той се надяваше.

— Моите извинения, лорд Баскъм, но тази визита наистина беше необходима — каза той.

Албърт кимна сковано. Изражението му беше замислено. Чувстваше се много неудобно сега, когато беше разбрал докъде може да стигне дъщеря му, за да си хване съпруг.

— Между другото — добави Джеймс, — в случай, че още не сте отгатнал, тя е тази, която разпространяваше слуховете и ги подхранваше непрекъснато. Не ви препоръчвам да я застреляте, но определено ѝ е нужна повече дисциплина. Това момиче не може просто така да решава бъдещето на другите. Моето семейство вече няма нищо общо с вашето. Погрижете се нещата да си останат така. След вас, господа! — каза той на придружителите си.

Дрю и Уилям се изнизаха от стаята, но Андрю не помръдна.

— Тръгвайте, милорд! Сигурен съм, че аз и лорд Баскъм имаме още доста неща да обсъдим. Все пак репутацията на Емили още не е спасена.

— Благодаря много, но аз сама ще се оправям с репутацията си — изръмжа Емили и измарширува през вратата.

Джеймс повдигна вежда и погледна Андрю. Усмивката, която съзря на лицето му му подсказа, че той все пак ще остане. Момчето май беше влюбено, за да я иска още, след като се бе запознал отблизо с темперамента и с театралните ѝ способности.

ГЛАВА 37

По това време сутринта в градската къща на Джереми, Дани бършеше прах на горния етаж, когато някой започна да крещи и да пищи. Отначало тя си помисли, че сигурно нещо става на улицата. Такъв беше шумът. Някой се веселеше, друг викаше високо, трети пищеше. Накрая осъзна, че шумът идва точно отдолу и се втурна по стълбите да види какво става.

Суматохата идваше от кухнята. Клеър беше вътре и държеше една тенджерата в ръката си като оръжие. И Карлтън беше там. Беше вдигнал една метла над рамото си. Дани първо си помисли, че тези двамата сериозно се караха, но не се гледаха един друг. И госпожа Апълтън също беше там, но тя не обръщаше внимание на врявата. Просто си стоеше до печката и слагаше някакви подправки в яхнията, която готвеше за обяд.

Карлтън се беше навел и търсеше нещо под шкафа. Очите на Клеър шареха като обезумели из цялата стая и също търсеха нещо.

— Какво има? — попита Дани, чудейки се дали и тя да не се въоръжи с нещо.

— Един плъх влезе тук — каза Клеър. — Намерих го в килера и после влезе тук.

— Плъх? В квартал като този? — усъмни се Дани.

— Не е чак толкова нечувано, мила — отбеляза госпожа Апълтън и й хвърли поглед през рамо. — Има ги навсякъде, където има храна, а ние добре сме заредили килера.

— А миризмата от нашата 'рънъ, момиче, шъ ги примами чак от доковете насам — весело каза иконома Арти, докато пристъпваше зад Дани.

Това накара готвачката да се изчерви. Дани още не можеше да повярва на очите си, когато Клеър отново извика:

— Ето го, зад мивката!

Карлтън се втурна в тази посока и завря метлата под обемистата мебел, за да изкара плъха навън. Това помогна и гризача се стрелна

към следващото най-близко скривалище — голямата чугунена печка, пред която стоеше госпожа Апълтън. Тя пак не се помръдна, просто продължи да си бърка яхнията и това попречи на Карлтън, но той все пак успя да провере метлата под печката.

— Спрете! — каза Дани, но никой не я чу.

Клеър крещеше на Карлтън какво да прави и го предупреждаваше да не изпусне плъха отново — той почти го беше уловил с метлата, когато гризачът се измъкна и се шмугна под печката. Арти се заливаше от смях доста шумно заради маймунджилъците на Карлтън.

Дани се опита отново да ги предупреди, но печката не беше много близо до земята, та гризача да се почувства в безопасност отдолу с тази метла, стрелкаща се напред-назад. Този път той изтърча на открито. Карлтън се спусна и вдигна метлата да го цапардоса хубаво, но тогава и Дани се спусна към Карлтън и го събори на земята.

— Плъхът избяга, Дани — изкиска се Арти.

— Не се целех в него — изръмжа тя и седна върху гърдите на Карлтън, за да го задържи легнал, докато му обяснява.

— Туй е домашния ми любимец — каза тя на втрещения портиер. — Опитай още веднъж да го убиеш и ще те погна с метлата. Шъ го напра'я да знайш.

Той я погледна ококорил очи, по-скоро изумен, че е седнала върху гърдите му, отколкото, че гледа плъх като домашен любимец.

— Не знаех, че е твой — оправда се Карлтън.

Тя кимна приемайки извинението му и тъкмо щеше да стане от него, когато Джереми влетя в кухнята, привлечен от невъобразимия шум и каза:

— Карлтън, уволнен си.

Дани погледна към вратата и видя, че той не се усмихва. Всъщност беше ужасно сериозен.

— За какво ще го уволняваш?

— За навлизане в чужда собственост.

Странен начин да го обясни, но тя много добре го разбра. Карлтън също, защото се свлече обратно на пода и изпъшка.

Дани изсъска на Джереми:

— Това не е вярно. Аз го повалих на земята, защото се опитваше да убие домашния ми любимец.

— Тогава е уволнен и заради това — добави Джереми.

Карлтън изпъшка отново.

— Не си уволнен, човече, така че спри да пъшкаш! — сопна му се Дани, докато се изправяше на крака. Тя изгледа кръвнишки и Арти, който отново се заливаше от смях.

— Ти наистина ли имаш плъх за домашен любимец, Дани? — попита най-накрая Клеър.

Джереми веднага реагира.

— О, господи, плъх? Карлтън, вече не си уволнен.

Дани усети как се вбесява все повече и повече.

— Той не е плъх. Мишка е.

— Дани, това нещо беше огромно! — позволи си да не се съгласи с нея Клеър. — Не е възможно да е мишка.

— И какво? Просто е дебела. Добре я храня. Но не е плъх.

— Ти въобще правиш ли разлика между плъх и мишка? — попита Клеър отново.

Дани се замисли за момент и накрая призна:

— Вероятно не. Какъвто и да е, той си е домашния ми любимец.

Тя се наведе така, че големият джоб на престилката да се допре до земята.

— Ела тук, Туич.

Не беше видяла къде се скри за последно и й отне минута, докато го откри да подава глава изпод кутията за тесто. Нямаше нужда да го вика отново. В момента, в който я видя да гледа право в него, той прелетя през пода и се скри в джоба на престилката й.

— Проклет да съм! — каза Арти. — Леле, това наистина е домашното й животно!

— Не знаех, че плъховете могат да се укротяват — добави Клеър с изумление.

— Мишка е — измърмори Дани.

Клеър се засмя. Смееше се красиво. Повечето от тях никога не я бяха чували да се смее преди това.

И тримата мъже я зяпнаха едновременно. Джереми повдигна вежда въпросително.

— Какво си направила със себе си, момиче? Изглеждаш... поженствена.

— Страшна красавица е, нали? — намеси се Карлтън.

Или наистина мислеше така или все още се опитваше да омилюва Джеремии и да го накара да забрави за ревността си.

Клеър обаче не се изчерви, вероятно защото въобще не му повярва. Но се ухили и му каза.

— Я не ми говори глупости!

Промяната в момичето наистина беше изумителна, но и самоувереността наистина вършеше чудеса. При Клеър тя беше изгладила всички ръбове и тя беше започнала да флиртува и да се държи по-свободно. Спря също и да се прегърбва и се оказа, че наистина има големи гърди. Това беше и първото нещо, което Карлтън забеляза тази сутрин, когато видя „новата“ Клеър. Беше дръпнала назад косите си, за да се вижда лицето ѝ и беше облякла най-хубавите си пола и блуза, които беше изровила от дъното на сандъка. Тези незначителни промени я правеха да изглежда толкова различна, че едва се разпознаваше в огледалото.

Но всъщност новата ѝ самоувереност беше очертала финалния щрих и беше причината за усмивките и смеха ѝ, които променяха лицето ѝ и разкриваха хубостта ѝ. Не беше красавица и беше леко пълничка, но като цяло беше хубаво момиче, което без проблем можеше да привлече мъжкото внимание.

Най-виновна за разчупване на черупката, в която се беше скрила Клеър, беше Дани, разбира се, и тя беше много горда от това. Снощи те прекараха часове заедно в стаята ѝ, разговаряйки и смеейки се, докато променяха външния вид на Клеър. Станаха близки и Дани почувства, че отново има истинска приятелка. Това толкова ѝ беше липсвало, откакто напусна дома си. Някой, с когото да споделя грижите си, малките си победи и горчивите си загуби.

— Деца, хайде, обратно на работа! — каза госпожа Апълтън съзнаваща, че господарят на къщата е още там. — Ще си играете с домашния любимец на Дани по-късно.

Дани извъртя очи и понесе Туич към стаята си да го тури в кутията му. Явно беше започнал да свиква с новото място и беше решил да тръгне на разузнаване извън стаята ѝ. А иначе беше толкова страхлив!

Тя не очакваше Джеремии да я последва, когато всички ги гледаха, но определено щеше да поговори с него за този изблик на ревност по-късно. Проклет да е, не трябваше да показва толкова явно на всички,

че са любовници. Не че някой все още се съмняваше... може би госпожа Апълтън още не се беше досетила... и все пак, той все едно беше изкрещял на Карлтън „Дръж ръцете си далече от нея! Тя е моя!“.

Одеве наистина доста се ядоса, но сега се чувстваше силно развълнувана от неприкритото му чувство за собственост по отношение на нея. Може би той държеше на нея малко повече, отколкото ѝ показваше. Или пък просто беше ревнив към всичките си жени.

За нещастие, сигурно беше второто. Повечето мъже излизаха от кожата си, ако друг мъж покажеше очевиден интерес към жената, с която спяха в момента. Глупаво беше да си въобразява нещо повече, беше просто мъжкия му инстинкт.

— Не държиш други животни тук, нали? Змии, паяци, други плъхове?

Дани се обърна рязко и видя Джереми да стои облегат на рамката на вратата с кръстосани ръце и крака. Значи все пак я беше последвал. Не биваше да го прави.

Колкото до въпроса му, тя веднага изсумтя.

— Той не е плъх. Просто дебела мишка.

— Щом казваш, скъпа.

— И е страхливец.

— Доколкото знам, всички плъхове са страхливци, когато метла стотици пъти по-голяма от тях ги подгони.

Тя се ухили насреща му.

— Сигурно си прав.

Той се отблъсна от вратата. Дани ахна. Отпуснатата му поза е била за заблуда и сега Дани можеше да усети огъня и напрежението в погледа му. Явно още не се беше възстановил от пристъпа на ревност преди малко. Силата на ръцете му, когато я привлече към себе си, за да я целуне, беше още едно доказателство за това.

Той не ѝ причиняваше болка, съвсем не. Но я увличаше в страстта си, езикът му превзе устата ѝ, ръцете му я сграбчиха и я повдигнаха към него, за да усети възбудата му. Тази агресия над сетивата ѝ беше почти плашеща, но също и много вълнуваща. Усещането, че я иска толкова силно, направо я покори. Но също и я направи по-дръзка и тя притисна с ръка тъмната му глава, докато

плъзна другата си ръка по гърба му, почти докосвайки задните му части, за да го притисне по-силно към себе си.

От гърдите му се откъсна стон на удоволствие, докато дърпаше ризата ѝ и някак си успя да пхне ръце в гащичките ѝ галейки я, докато достигна горещата, влажна сърцевина на желанието ѝ. О, господи! Пръстите му се гмурнаха в нея, отново и отново, навън и навътре, а ръката му я държеше здраво за дупето, докато възбуденият му член я притискаше отпред. Тя беше толкова възбудена, че заскимтя и свърши за секунди. Ако той все още не я държеше здраво, сигурно щеше да се строполи в краката му.

Устата му се плъзна от бузата към ухото ѝ и я близна с език, преди да проговори.

— Искам да те храня със сиренце в леглото. И мишката ти може да дойде. Искам да излея шампанско върху голите ти гърди и да го оближа цялото, докато един от нас се опияни. Искам да те обвия в най-фина коприна и да те украся с най-скъпите бижута. Искам да прекарвам повече време с теб, Дани. — Той се облегна назад и онова чувство на собственост в очите му беше по-силно от всякога. — Стани моя любовница. Обещавам ти, че никога няма да съжаляваш.

Тя не можеше да мисли в момента и не искаше да дава отговор на нещо толкова сериозно. Но и не искаше да го отблъсне, въпреки че всички вече знаеха, че я е последвал в стаята ѝ. Самата тя беше силно разгорещена.

— Не искаш ли да затвориш вратата? — промълви тя с дрезгав глас.

Той се обърна да го направи, само за да се сблъска с Арти.

— Баща ти е тук с чичо ти. Ни знам дали носят добри новини. Пак са съ хванали за гушите, както обикновено, тъй че ми е трудно да с'вана дали новините са добри или лоши.

Джеремии въздъхна, но не заради думите на Арти, а защото не беше успял да затвори вратата достатъчно бързо и да прогони натрапниците. Въздишката на Дани беше дори още по-дълбока. Тя имаше нужда да седне. Имаше нужда и от един студен душ.

Джеремии като че ли не забеляза това и каза:

— Хайде, Дани, да видим дали планът ти се е оказал успешен.

ГЛАВА 38

— И с какво щеше ти да помогнеш? — питаше Джеймс брат си, когато Джереми и Дани влязоха в салона. — Ти си женен, или пак са те заточили да спиш на дивана от толкова отдавна, че си забравил това?

— Не спя на дивана — отвърна Антъни — и никога няма да забравя, че съм женен за най-красивата жена на този свят.

— Не съм съгласен, старче — отбеляза Джеймс. — Джордж е много по-красива.

— Джордж е американка — отвърна Антъни, като че ли това обясняваше всичко.

Джеймс въздъхна.

— Някои неща е по-добре да не бъдат споменавани, не знаеш ли?

— Между другото — Антъни се върна пак на темата, заради която се препираха, — пак извърташ нещата, както винаги. Имам чувството, че го правиш нарочно.

— Аз? Нарочно да се опитвам да те ядосам? От къде ти дойде това на ум?

Антъни подсвирна подигравателно.

— Както ти казвах, не съм предлагал да участвам в представлението, защото както ти уместно изтъкна, от това нямаше да има никаква полза. Това, което имам предвид беше, че трябваше да го обсъдите с мен, преди да идете там.

— Защо?

— Защото той ми е племенник. Защото съм добре известен с гениалните си идеи и можех доста да допринеса за благополучния изход от ситуацията.

Джеймс извъртя очи.

— Ако нещо се беше объркало, сигурно щяхме да ввлечем и теб... накрая. Но имахме превъзходен план, така че не ни трябваша други гениални идеи. Гениални? Как ли пък не! — добави той, за да е по-убедителен.

Джереми реши, че това е подходящият момент да се намеси в обичайната им препирня.

— Превъзходен значи, че е бил и успешен надявам се?

Джеймс хвърли един поглед на сина си и дори му се усмихна.

— Така си е, момко. Всичко мина чудесно.

— Въпреки факта, че на мен никой нищо не каза — измърмори Антъни.

— Значи Емили си призна, че е лъгала от самото начало? — попита баща си Джереми.

— Още по-добре. Призна, че все още е девствена. Изплъзна ѝ се, без да иска, но нали ние точно на това се надявахме. Обаче бяхме много близко до провал, защото тя ни обвини в заговор, за да те отървем. Веднага схвана точно какво става. Добре, че баща ѝ не се усети, а и имахме възможността да поседем съмнение в него относно морала на дъщеря му, преди тя да се появи и да започне да отрича. В наш плюс беше и фактът, че той много добре знаеше склонността на дъщеря си да послъгва, защото тя явно го прави още от дете.

— Не мога да повярвам, че всичко е минало толкова добре — каза Джереми, усмихвайки се с радостно облекчение.

— Можеше и да не се получи. На косъм бяхме — беше принуден да признае Джеймс. — Мисля, че приятелят ти Анди помогна най-много.

— Как така?

— Ако не беше уверил баща ѝ веднага, че все още иска да се ожени за Емили Баскъм, можеше и да не се поддаде толкова лесно. А ако тя беше усетила закрилата и подкрепата му, сигурно нямаше да изгуби контрол и да се изпусне.

— Но нали въпреки всичко бяхте трима срещу един?

— И десет да бяхме, при това положение... Най-заstrasени бяхме, когато тя обяви за заговора и това за малко да обърка всичко, но залозите вече бяха направени. И това трима срещу един наистина свърши работа. Всички знаем на кого трябва да благодариш.

Дани веднага се изчерви като видя и трите чифта очи вперени в нея. Тя се развълнува като чу, че планът е проработил и на Джереми няма да му се наложи да се ожени за жена, която не иска. Всъщност, беше още по-развълнувана от факта, че той щеше да си остане ерген и

така престоят ѝ в къщата му щеше да се удължи. Но мразеше да бъде център на внимание и се чувстваше много неудобно.

— Не беши кой знае какво — промърмори тя.

— Не беше — прошепна Джереми зад гърба ѝ.

Тя го настъпи.

— И това също.

Той каза на баща си:

— Така е. И смятам да ѝ купя едно котенце в знак на моята благодарност.

— Това ли наричаш подходящ подарък? — подсвирна Антъни и после се обърна към брат си и добави. — На нищо ли не си го научил това момче?

— Всъщност — намръщи се Джереми замислено и промени решението си, — котките не се разбират много с плъховете, нали? Май ще е по-добре да ѝ купя кученце.

Дани пак го настъпи, този път доста по-силно.

— Да не си посмял да споменеш домашния ми любимец пред тях — изсъска му тя.

Но баща му беше чул и възкликна:

— Какво общо, за бога, имат плъховете с това? И поне веднъж брат ми да е прав. Смятам, че една красива дрънкулка ще е много по-подходяща за награда, не мислиш ли? На мен винаги ми е вършило работа.

— Правилно ли чух? — скочи Антъни, като чу Джеймс. — Ти призна, че съм прав?

— Да не си го споменал повече! — измърмори Джеймс.

Джереми продължи да обяснява като дръпна краката си на безопасно разстояние.

— Ако ѝ подаря бижу, ще ми го хвърли обратно в лицето. Тази жена не приема никакви подаръци.

— Значи това било — каза Джеймс. После се обърна към Джереми. — Сигурно това е причината още да носи престилка също?

Притеснението на Дани достигна върха си и тя отвърна разгорещено:

— Аз сама решавам какво да правя, господа. Не се опитвайте да ме изкарате нечия любовница. Не съм и никога няма да бъда. Аз сама

си плащам за всичко и когато реша да се забавлявам, ще е при моите условия.

— Леле, леле! — развесели се Антъни. — Мили боже, искаше ми се повече жени да мислеха така. Нали знаете, че те не го правят. Като се замисля, само мъжете разсъждават така.

Дани се изчерви още по-силно, вдигна ръце с отвращение и закричи горделиво към вратата. На излизане изръмжа под нос:

— Проклети богаташи!

— Уф, гръм да ме удари, не съм искал да обидя момичето! — каза Антъни.

— Не си — отвърна му Джереми. — Просто не обича да ѝ припомнят, че е носила само панталони през последните 15 години и е живяла и мислила като момче.

— Значи Джеймс не ме е избудалкал поне този път? — попита Антъни учуден. — Тя наистина ли е живяла като момче през по-голямата част от живота си?

— Сама го е избрала. Подозирам, че така е успяла да се спаси от необходимостта да проституира.

— А, за това значи! — кимна Антъни. — Умно момиче. Но сигурно ти е ужасно трудно да се оправяш с нея, щом разсъждава по този начин.

Джереми избухна в смях.

— Не би могъл да си представиш и половината от всичко, чичо Тони.

ГЛАВА 39

Да дразни Дани можеше да се окаже вредно за здравето му, затова Джереми реши да дочака до следобеда, преди да я доближи отново. Пък и това му даде необходимото време да открие подарък, който тя не би отблъснала. Също така имаше и план как да останат насаме за известно време, който също зависеше от времето за изпълнение.

Затова с напредването на деня той я потърси и я откри да сменя завивките на леглото в една от стаите за гости. Боже, беше толкова трудно да е до нея, когато в близост имаше легло, наистина много трудно. Всеки път го заливаше дяволски диво желание. Разбира се, не беше от особено значение дали наблизо има легло или не. Дани му действаше по този начин, където и да се намираха.

Той се спря на вратата и прочисти гърлото си, за да привлече вниманието ѝ. Тя го погледна и веднага се намръщи. Явно още не ѝ беше минало от това, че той извади на показ връзката им пред роднините си и вероятно всеки момент щеше да го скастри, но каквото и да беше наумила да му каже, явно изхвърча от главата ѝ като видя какво държи той във... всяка ръка.

— О, ти си го направил? — каза тя като се приближи и грабна снежнобялото котенце от лявата му ръка. — Не мога да го задържа — добави, докато притискаше котенцето към бузата си да го гушне.

— Не съм си го и помислял — каза само Джереми и успя да не се усмихне.

С едно око вперено в кученцето в дясната му ръка, тя настоя:

— И него не мога да задържа — после протегна и другата си ръка и взе кученцето от него.

— Разбира се, че не — съгласи се Джереми.

Тя се върна обратно до леглото и сложи и двете животинки отгоре. Те се подушиха за момент, после кученцето се сви на кълбо и заспа, а котенцето застана отстрани и започне да ближе лапичките си. Бяха почти еднакви на големина, сигурно на по няколко седмици.

— Чувал съм, че се разбират чудесно, ако са отгледани заедно — отбеляза Джереми, заставайки зад гърба ѝ, вперил поглед в малките създания.

— Мислиш ли?

— Надявам се да се погодят и с плъха.

Тя изстена и проплака:

— Ти си един отвратителен мъж, Джереми Малъри.

— Много ти благодаря. Наистина се старая.

Тя пак го погледна.

— Не можеше ли просто да кажеш, че си ги купил за себе си?

— Но това е самата истина.

— Много добре тогава. Предполагам, че няма да имаш нищо против да се грижа за тях вместо теб?

— Абсолютно нищо против, любима.

Тя грейна от радост, седна на леглото и придърпа котенцето в скута си, за да го погали.

— Прелестни са, нали?

Единственото, което той намираше прелестно напоследък, беше самата тя. Като се замислеше, не беше поглеждал друга жена от момента, в който видя Дани. Искаше да запази хубавото ѝ настроение, за да изпълни плана си и затова просто кимна.

— Колкото и да ми се иска да те облека в някоя красива рокля и да те изведе навън — продължи небрежно, — се сетих, че ще ни трябва и придружител, а това не влиза в плановете ми. Затова реших да си направим един хубав пикник.

— Но вече мина обяд, не си ли забелязал?

— Но вечерята не е минала, нали? И кой казва, че пикник може да се прави само по обяд? Представях си пикник с една ранна вечеря близо до някое езерце, с ухаещи във въздуха цветя. Признай, че това е чудесен начин да отпразнуваме победата. Ти си главната виновница да ме измъкнат от дебрите на ада. Това не е ли повод за празнуване според теб? Според мен е и искам ти да дойдеш с мен. Е, как ти се струва идеята?

— Звучи наистина чудесно. Никога досега не съм ходила на пикник. Има ли езеро в града?

— Всъщност мислех си за някое малко по-усамотено местенце, където няма да налетим на хора, които ме познават. За щастие, знам

точно такова място съвсем близо до Лондон. Изобщо не е далеч. Вече поръчах да приготвят каретата и госпожа Апълтън се съгласи да наглежда бебетата в кухнята, докато се върнеш. Освен това, вече ни е приготвила и кошница с храна, така че грабвай палтото си и да вървим.

Той излезе от стаята, преди тя да успее да измисли каквато и да е причина да не тръгне с него.

30 минути по-късно те вече бяха оставили Лондон зад гърба си. Той малко излъга, че мястото е наблизко. Всъщност езерцето, за което говореше, се намираше до една странноприемница на малко повече от час път извън града. Баща му често отсядаше в тази странноприемница като се връщаше от Хавърстън, ако е тръгнал по-късно. Фактът, че се намираше толкова близо до езерото, беше от решаващо значение за плана на Джереми, който всъщност се надяваше да прекара нощта там с Дани.

Тя не обърна много внимание на времето, което им отне да стигнат, защото никога досега не беше пътувала в карета, кацнала на мястото на шофьора, и се наслаждаваше на великолепната гледка. Той самият се стремеше да поддържа лек, неангажиращ разговор като ѝ разказваше за многобройните си перипетии, докато открие животинките. Представяше го все едно беше минал през ада, докато всъщност откри котенцето в задния двор на Реджи, а кученцето взе от задния двор на Келси. И двете дами бяха споменали за животните, когато ходиха заедно да пазаруват мебели.

Край езерцето беше наистина чудесно по това време на годината. Цветя в безброй краски бяха изпъстрили пейзажа, патица с три малки патенца след нея плуваха по средата му. Пък и госпожа Апълтън беше надминала себе си за малкото време, с което разполагаше — храната беше богата и разнообразна, имаше и няколко бутилки вино в кошницата.

Те ядоха, смяха се, дори накрая подхванаха малко по-сериозен разговор. Независимо, че Джереми искаше да поддържа настроението ведро, някак си целите, които Дани си беше поставила, бяха споменати и тя веднага сериозно призна.

— Имах една цел преди години. Беше много нереалистична, защото нямаше как да я постигна.

— Каква?

Тя лежеше на одеялото, което бяха постлали близо до водата, а главата ѝ лежеше в скута му. В едната си ръка въртеше стъблото на една маргаритка между пръстите си, а в другата държеше чаша с вино.

— Искях да осигуря на малките по-стабилна среда.

— Тези, с които си живяла? — попита той, докато пръстите му небрежно рошеха къдриците ѝ.

— Да, чувствах остро липсата си на образование и предполагах, че и с тях е същото. Искях да им го осигуря, както и винаги да имат храна, за да не им се налага повече да крадат.

— Звучи, сякаш си искала да основеш истинско сиропиталище за тях.

Ръцете му се плъзнаха към врата ѝ и после към ухото ѝ, но докосването му все още беше небрежно. Той обаче усети как тя се разтрепери и изпусна маргаритката, без дори да се усети. Това забави отговора ѝ.

— Ами, бях много малка тогава и не го осъзнавах. Беше просто една цел, която владееше мислите ми година или две — каза тя накрая и сви рамене.

Джереми малко се поколеба, но накрая все пак се престраши.

— Ще ми позволиш ли да направя нещо такова вместо теб?

Тя се намръщи.

— Имаш предвид да платиш всичко?

— Ами, нещо такова.

— Това ще е подарък за мен, нали? При това много задължаващ подарък. Не, това не е твоя цел. Моя си е, но дори и сега не виждам как бих могла да я постигна само със заплатата, която ми плащаш.

Той се покашля и каза:

— Не и ако ти увеличи заплатането.

Тя се засмя като го чу.

— Тогава ще трябва да увеличиш заплатите и на другите, нали? Успя да ми пробуташ един подарък, господинчо, и ще си затворя очите за това, но да не си посмял да опита пак, чу ли?

Той се пресегна и улови празната ѝ ръка, след което я поднесе към устните си, за да докосне пръстите ѝ.

— Правиш всичко толкова трудно, любима. Виждаш ли, аз усещам такава завладяваща нужда да ти подарявам разни неща. — Той

пъхна един от пръстите ѝ в устата си и го засмука за момент. — И не знам защо. — Захапа леко възглавничката на втория пръст. — А това е доста объркващо... не всъщност направо е ужасно объркващо, като се замисля.

Сега тя гледаше право в него и му каза почти останала без дъх:

— Нищо такова не усещаш.

— Ти откъде знаеш, след като вероятно никога не си изпитвала такова чувство.

— Всъщност съм — призна тя. — Всеки път, когато видех нещо, което искам за себе си, си мислех, че и на Луси ще ѝ хареса. Разбира се, аз много държа на нея. Тя ми беше и майка, и сестра, и най-добър приятел едновременно. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че държиш на мен?

— О, господи, ако още не си го разбрала, мисля, че ще те удуша. Или по-добре...

Той я придърпа, докато тя се сгуши в извивката на ръката му и сведе устни към нейните, вкусвайки я жадно с цялата страстна настойчивост, която вече не можеше да контролира. Обичаше вкуса ѝ, обичаше да я усеща как трепери в ръцете му, както сега. Започна да разкопчава блузата ѝ, но после нетърпението му взе връх и той захлупи с ръце гърдите ѝ през плата. Тя положи ръка на бузата му и това още повече го възпламени, но стонът, който чу да се отронва от устните ѝ...

Мобилизирайки всяка частица воля, която притежаваше, Джереми отдръпна глава.

— Дявол да го вземе, ако не знаех, че наблизо ни чака удобно легло, щях да те любя още сега тук на земята. Мисля, че е време да тръгваме, любима, наистина крайно време е.

ГЛАВА 40

Почти се беше стъмнило, когато събраха остатъците от пикника си и се качиха обратно в каретата. Слънцето вече залязваше, но и малкото останала светлина беше скрита от плътните облаци и дърветата покрай пътя. Ако не бяха тези дървета, които образуваха нещо като ограда, сигурно отдавна да са излезли от пътя, защото каретата не беше подходяща за извънградски разходки, особено през нощта.

Добре осветената странноприемница беше като фар в далечината и когато най-накрая пристигнаха, Джереми облекчено въздъхна. Той не ѝ спомена какво можеше да се случи по пътя нощем, когато господстваха разбойниците или пък, че най-лекото отклонение от пътя можеше да ги вкара право в канавката. Ако бяха прекарали нощта в карета наред пътя, това щеше да бъде най-отвратителния начин да приключи този прекрасен ден.

Ръка за ръка, те се качиха по стълбите към стаята си. Дани не го попита защо ще останат в странноприемницата, вместо да се върнат в Лондон. Не зададе въпрос и за това, че наеха само една стая. Явно беше наясно с опасностите по пътя, но колкото до стаята, или също беше нетърпелива да се любят, като него, или беше решила, че това няма особено значение тук в провинцията, където никой не ги познава.

Последното не беше съвсем вярно. Собственикът на странноприемницата го познаваше и го нарече по име. Той беше идвал тук неведнъж през годините и човекът го помнеше. Един от другите гости в съседната стая също го разпозна или поне създаде такова впечатление. Всъщност господинът зяпаше Дани, сякаш току-що беше съзрял ангел... или призрак.

Но те двамата не му обърнаха никакво внимание и не беше учудващо, че финесът на Джереми отново се изпари, след като затвори вратата на стаята им. Лампите можеха да почакаат. И разсъбличането остави за по-късно. Той просто хвърли Дани на леглото и я зацелува толкова силно, че тя не можа и звук да пророни в знак на протест. Но и

ни най-малко не искаше да протестира. Всъщност той не беше сигурен, кой от двамата беше по-завладян от изгарящото ги желание.

Дани реши, че липсата на контрол от страна на Джереми е невероятно възбуждаща. Той се измъкна от палтото си и го захвърли настрана. Тя носеше своето в ръка и го пусна на пода, когато той я хвърли на леглото. Той разпра маншетите на ризата си и просто я издърпа през главата. Тя бързо разкопча блузата си, защото се страхуваше, че той и нея ще разкъса, ако не го направи. Долната ѝ блуза просто беше смъкната надолу и той покри гърдите ѝ с ръце и зарови главата си между тях със стон, засмуквайки едната ѝ гърда, докато тя не започна да моли за милост. Устата му прокара горещо диря по врата ѝ като не спираше да целува и засмуква едновременно. После се премести върху ухото ѝ и тогава тя го чу да казва дрезгаво:

— Докосни ме! Обожавам да ме докосваш.

Той се преобърна и я намести върху слабините си, за да го почувства по-добре. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му, пощипвайки леко зърната. Той изстена, когато тя се наведе и облиза едното с език и толкова се възбуди, че почти я отхвърли от себе си. Издърпвайки грубо настрана полата, за да не му пречи, той мушна ръце в гащичките ѝ, обхвана дупето ѝ и започна да търка слабините си в нейните. Господи, тя искаше повече. Това беше истинско мъчение. Жадуваше да го усети в себе си, твърд и горещ и дълбоко заровен в нея. Не можеше да чака повече.

Тя изскимтя и той разбра. Ръката му сграбчи косата ѝ и привлече устата ѝ към неговата, докато я преобърна отново под себе си, а другата му ръка свали гащичките ѝ през това време. И после чакането свърши. Той се гмурна в нея, горещ, пробивайки си нежно път до най-дълбоките кътчета на тялото ѝ, а тя го приласка и го примами дори още по-навътре. Виковеите ѝ на удоволствие се губеха в целувките му, тласък след тласък, докато собственият му вик на освобождение не разцепи тишината.

Сърцето на Джереми още биеше силно в гърдите му. Това беше най-поразителния оргазъм, който някога беше преживявал. Ето какво ставаше, когато очакването се беше проточило с часове.

Не, и преди му се беше налагало да чака, но никога не беше преживявал такова нещо. Всичко беше заради Дани. Поради някаква причина тя му въздействаше както никоя жена досега. И не ставаше

въпрос само за страхотното им любене. Желанието да бъде с нея всяка минута от денонощието, когато много добре знаеше, че не е възможно, го караше да се чувства в безизходица и той не знаеше как да се справи с това.

Джеремии не искаше да я пусне дори и за миг, но поне вече се бяха разсъблекли. Той дори беше запалил няколко лампи, тъй като още беше рано и въобще не беше уморен.

— Не сме си донесли нищо за спане — отбеляза Дани, когато той се върна при нея на леглото.

— Напротив — каза той, придърпвайки я близо до себе си, — не знам за теб, но аз смятам да спя в прегръдката ти. Разбира се, ако искаш и ти можеш да спиш в моята.

— Щом смяташ, че ще помогне. Мисля да се доверя на преценката ти. — Тя се сгуши до него и се намести удобно. — Странно, никога не съм била в странноприемница, без да се налага да обирам гостите.

Той се засмя.

— Няма да ми се наложи да те заключвам, нали? Ще можеш да се въздържиш, докато сме тук?

— Ами, обмислям въпроса. Гостите стават много шумни, когато разберат, че са ги обрала. Не ми се ще да ме будят, когато вдигнат врява, че им няма нещата.

Тя млъкна. Той изчака цяла минута, преди да вдигне глава, за да провери дали се смее. Но тя беше абсолютно сериозна.

— Шегуваш се, нали?

— Разбира се, приятел — увери го тя. — И докато все още говорим за въздържание, ти самият трябва още да се поупражняваш.

— Пепел ти на устата. Добре си ме тренирала. Ако продължиш така, ще полудея.

Тя изсумтя насреща му.

— Не, няма, и нямах предвид този вид въздържание. Говорех за проявата ти на ревност.

— Ревност! — възкликна той и добави възмутен. — Никога не съм изпитвал ревност през живота си.

— Тогава за какво уволни днес Карлтън, а?

— О, това ли? — каза той, свивайки рамене. — Това беше... ами... беше... хм, не съм сигурен какво, по дяволите, беше, но

определено не...

— Точно това си беше. И беше глупаво. Ти дори не спря, за да помислиш каква е причината да седя отгоре му, преди да уволниш горкия човек. Можеше все пак да ми се довериш, Джереми, защото това е единствения начин да се разбираме, схващаш ли?

— Проклет да съм, нищо не схващам!

Тя пусна една дълга въздишка.

— Направих изключение с теб. Ако започна да спя с всеки Том, Дик или Хари, тогава ще се превърна точно в това, което съм се заклела никога да не бъда. Така че, не би могло да има друг мъж за мен. Когато всичко между нас свърши, ще си потърся съпруг, но няма да му позволя никакви волности, преди да се оженим, ако ме разбираш правилно.

Той я придърпа още по-близо.

— Дани, любима, сериозно се съмнявам, че това между нас някога ще свърши.

Тя не отговори веднага. Той почувства, че е задържал дъха си, докато не я чу.

— Освен, ако не си намеря по-добра работа.

Той седна в леглото. Тя го дръпна обратно.

— Шегувам се бе, човече. Брей, няма ли да се научиш да познаваш най-накрая, а?

Той се намръщи.

— Сигурен съм, че вече те познавам и ти не се шегуваше този път. Каква работа би те изкушила да ме напуснеш?

Тя отново замълча, все едно нямаше намерение да му отговори, но накрая въздъхна и каза:

— Съпруга и майка. И нищо не може да ме отклони от това. Искам свое собствено семейство. Ти вече си имаш, при това огромно и едва ли копнееш за ново, но аз няма да се спра, докато не постигна собствените си цели накрая.

Той я притисна към себе си по-силно от друг път. Не искаше да си припомня за целите ѝ, но това нейно „накрая“ можеше да означава години или пък никога да не дойде, така че той реши да не се тревожи за това сега, когато връзката им се развиваше толкова добре.

Малко по-късно той призна:

— Не мисля, че мога да опиша с думи колко щастлив се чувствам в момента.

Дани вече беше задрямала, но като го чу се събуди веднага. Тя се подпря на една страна и каза:

— Наистина ли?

— Нямаше да го кажа, ако не беше така. Но наистина ми се иска да започнеш да спиш в леглото ми, като се приберем вкъщи. Така или иначе, всички вече знаят. Аз го показах пределно ясно тази сутрин, нали?

Тя присви очи.

— Ако сега признаеш, че си се държал така глупаво нарочно, направо ще те... ударя и то здравата.

— Ами, не беше нарочно — но после й се ухили, — но пък свърши страхотна работа, не мислиш ли?

— Мисля, че трябва да оставим нещата такива, каквито са. Ти не отказваш да опитваш да ме направиш своя любовница. Трябва да спреш с това. Казах ти какви са условията ми. Няма да отстъпя от тях.

— Да, но какво общо има това с желанието ми да спиш при мен нощем? И имам предвид да спим, Дани. Наистина обожавам просто да те държа в ръцете си.

Тя му се усмихна и се сгуши в него.

— Хубаво ни е тъй, нъл? Ще трябва да си помисля още веднъж. — И после докато се унасяше в сън, промърмори: — От теб става наистина страхотна нощница, приятел. Наистина.

ГЛАВА 41

Странноприемницата не беше най-доброто място да си свърши работата. Тайръс стигна до този извод, когато мина полунощ, но лампите в стаята на момичето все светеха. Той все още не можеше да повярва, че я е открил отново, след като беше изгубил всякаква надежда. Беше толкова сигурен в себе си, след като се видя с богаташа, че този път няма да оплеска нещата. И то само, за да открие, че вече я няма там, докъдето я беше проследил предния ден. Казаха му, че са я изгонили и никой не знае къде е отишла. А Лондон беше дяволски голям град, за да се надява, че ще се сблъска с нея отново и затова той се отказа.

Обаче не се върна при богаташа да му каже лошите новини. Не му се искаше да обяснява, че пак се е провалил. Но сега я беше открил отново и този път нямаше да ѝ позволи да му се изплъзне — щеше да свърши работата още тази вечер.

Той предположи, че ще му се наложи да изчака няколко часа и затова взе от собственика една бутилка ром и я качи в стаята си. Не се беше досетил, че двойката не е наела стаята, само за да спят. А трябваше. Момичето се беше превърнало в истинска красавица, точно като майка си. А и мъжът, с когото беше, не отлепяше ръцете си от нея.

Е, все някога трябваше да поспят малко. Съмняваше се, че ще решат да си тръгнат посред нощ. Затова зачака. На всеки десет минути отваряше вратата на стаята си да провери дали изпод тяхната врата се процежда светлина.

Това, че момичето беше с един Малъри никак не беше добре. Семейството беше прочуто и дори той беше чувал за тях. Всичките бяха проклети лордове, но не това беше проблемът, а че бяха мъже, с които едва ли човек би искал да си има работа. Превъзходни стрелци, майстори в дуелирането и раздаването на юмруци... въобще майстори в това да ти го върнат тъпкано, ако нещо си ги засегнал. Трябваше да се опита да не нарани много господина, а само да го зашемети за малко.

С този противен късмет като нищо щеше да се наложи да убие и него. Не, нямаше, ако успее да убие момичето първо. Веднага щом приключи с нея, добрият му късмет щеше да се завърне.

* * *

Дани сънува съня тази нощ. Кошмарът. Не би трябвало. Случваше ѝ се, само ако беше разтревожена от нещо или просто неспокойна, а тази нощ нищо такова не беше почувствала. Но се събуди веднага, както обикновено ставаше, когато тоягата се извисеше над главата ѝ.

Тя потрепери, за да се отърси от съня и се обърна да се примъкне по-близо до Джереми. Поне този път имаше в кого да потърси утеха. Не че искаше да го събуди. Искаше просто да се притисне в него и това щеше да я успокои.

Все още напълно будна тя изведнъж чу тихо почукване по вратата и женски глас, който питаше шепнейки:

— Джереми, там ли си?

Дани замръзна. Един куп неща минаха през ума ѝ и нито едно от тях не беше приятно, затова здравата раздруса Джереми да го събуди и да му даде да се разбере.

— Какво? — той веднага се изправи в леглото.

— Пред вратата има някаква жена и те вика — изръмжа вбесена Дани.

— Стига бе! Да не си сънувала?

Откъм вратата се чу отново:

— Джереми, чувам, че си вътре. В достатъчно приличен вид ли си, за да вляза?

— О, мили боже — каза той изумен, — Ейми?

— Значи я познаваш, а?

Дани звучеше толкова ядосана, че той веднага се досети.

— Не е каквото си мислиш. Това е братовчедка ми.

— Да бе, разбира се! — каза Дани, подпря и двата си крака в гърба му и го изрита от леглото.

— Мътните да го вземат! — каза той, докато се приземяваше на пода. — Така е, наистина.

Той драсна една клечка кибрит и запали лампата до леглото. Дани ахна и той я погледна отново, а после погледът му се отклони към мъжа, в който тя беше вперила очи. Беше на средна възраст, въпреки че косата му беше съвсем побеляла и дълга, завързана отзад с една сламка. Сламка? Беше висок, слаб и облечен като просяк. Дрехите му бяха износени и целите осеяни с дупки.

Мъжът беше замръзнал на място, когато лампата го освети на няколко стъпки от леглото от страната на Дани и изглеждаше също толкова изненадан, колкото и те. Държеше тояга в едната си ръка и възглавница в другата, вероятно да натъпче вътре нещата, които щеше да открадне. Миришеше на алкохол и вероятно не разсъждаваше много ясно.

— Ейми! — извика Джереми. — Дръпни се от вратата, че трябва да изхвърля нещо навън... освен ако не носиш оръжие. В такъв случай по-добре да влезеш и да го използваш.

— Аз не нося оръжия — отвърна жената, — обаче Уорън винаги има. Той отиде да се погрижи за конете в конюшнията. Ще дойде тук всеки момент.

Джереми вече беше преполовил пътя до леглото в опит да сграбчи натрапника. Споменаването на оръжия явно паникьоса мъжа, защото той се опита да прескочи леглото и да стигне до вратата, за да избяга. Дани успя да го хване за единия крак, докато прелиташе отгоре ѝ, но го изпусна в бързината. Това го принуди да се приземи на главата си от другата страна. Имайки предвид възрастта му, той успя доста бързо да се изправи на крака и изхвърча през вратата.

Джереми се втурна след него, без да се замисли, че е гол. Дани бързо започна да облича блузата и полата си, за да го последва. Жената в коридора не надникна в стаята. Ако наистина беше братовчедка на Джереми, то сигурно стоеше отвън стиснала очи.

Джереми се върна точно когато Дани привърши с обличането. Изглеждаше доста раздражен и тя избухна в смях.

— Какво, за бога, е толкова смешно? — попита той и гласът му звучеше също толкова ядосано, колкото показваше и изражението му.

Това си беше истинска комедия от грешки. Тя не можа да се въздържа и каза:

— Ами подгони този крадец по коридора чисто гол.

— И направо изпаднах шок! — извика Ейми от коридора възмутено.

— Щеше да избяга, преди да си обуя панталоните — отбеляза Джереми логично.

— Значи като изхвърча след него гол го хвана? — попита Дани.

— Не — измърмори Джереми. — Доста бързо изчезна по стълбите. Всъщност, се претърколи надолу и после не спря. Много благодаря, но нямам никакво намерение да търча из поляните както майка ме е родила, при това без ботуши.

— Забрави за ботушите, обу ли си панталона вече? — попита Ейми.

Джереми извъртя очи и взе панталона, който Дани беше протегнала към него. Секунда по-късно той се провикна към вратата:

— Докарай си задника тук, котенце, и ми кажи какво, по дяволите, си мислеше, та си затропала така по вратата ми посред нощ?

Ейми мушна глава в стаята и като видя, че той изглежда що-годе прилично и е обул панталона си, влезе и каза сърдито:

— Не съм тропала! Почуках много тихичко, наистина.

— Така е — каза Дани, вече сигурна, че тя наистина е братовчедка на Джереми.

Тонът му и това, което ѝ каза вече я бяха убедили, но като я видя, не остана и капчица съмнение. Имаше същата абаносовочерна коса и същите дълбоки кобалтовосини екзотични очи, леко скосени надолу. И тя беше изключително красива. Всички ли в семейството му бяха такива?

— Какво правиш тук, Ейми? — настоя Джереми. — И преди всичко, кога пристигнахте в Англия с Уорън?

— Тази сутрин, или по-скоро вчера следобед. И имах това предчувствие...

— Мили боже, няма значение — прекъсна я Джереми със стон. — Забрави, че попитах. Изобщо не искам да знам.

— О, я стига! — каза Ейми, докато се настаняваше на един от тапицираните столове в стаята.

Джереми се огледа наоколо, търсейки ризата си, която беше запратил някъде по-рано. Стараеше се всячески да не обръща внимание на братовчедка си. Дани приседна на леглото. Имаше усещането, че скоро няма да си легнат.

— Акостирахме тази сутрин, или по-скоро стигнахме с лодка до брега. Корабът на Уорън сигурно още очаква разрешение да влезе в пристанището. Веднага щом стъпих на брега, ме обзе странно предчувствие, че си се забъркал в някаква неприятност. Затова отидохме до къщата на чичо Джеймс, само за да разберем, че вече си се преместил в собствена къща, докато ни е нямало. Между другото, харесва ли ти на новото място?

— Чудесно е, благодаря, че попита. Не си казала на баща ми за предчувствието си, нали?

— Не, не. Успях да се въздържа. Но после отидохме да те търсим у вас. Доста се ядосахме, като разбрахме, че и там те няма. Поне се беше сетил да кажеш на икономката, къде си отишъл, за да те открият при нужда.

— Каква неприятност, Ейми?

— Нищо конкретно и е по-скоро заплаха, отколкото истинска неприятност. Не си се забъркал в нещо опасно, нали?

— Нещо опасно? Не, нищо такова не планирам тази седмица.

Тя го погледна обидено и отговори:

— Не ми се подигравай, ако обичаш! Много добре знаеш, че предчувствията ми никога не лъжат. Нямахме да помъкна Уорън насам, след като току-що сме се прибрали, ако не беше сериозно.

— Разбира се, че щеше да го направиш.

Тя изцъка в знак на несъгласие и продължи:

— Предчувствието беше много силно. Тя не планира да те убие или нещо такова, нали?

Дани примигна, тъй като жената гледаше право в нея, при това с явно подозрение. Джереми избухна в смях.

— Ако ме убие, то ще е от удоволствието, с което ме дарява, но иначе не — успя да каже през смях той. — Това е моята... приятелка Дани. Дани, запознай се с това дяволче, братовчедка ми, Ейми.

— Така ли му викат вече? — попита Ейми, въртейки очи.

— Не си измислям — настоя Джереми. — Тя отказва да ми бъде любовница, за твое сведение, и затова ми е само приятелка. Е, и прислужница. Държи сама да изкарва прехраната си.

Ейми се усмихна сърдечно на Дани.

— Колко изненадващо! Слугиня, която отказва да мързелува. Приятно ми е, Дани.

Дани кимна рязко. Не ѝ харесваше да я обсъждат толкова прямо. И това беше първият път, когато Джереми я нарече „приятелка“. Тя не би се изразила точно така, но пък как иначе да го определи, когато той беше за нея много повече от просто господар? Партньор в любовните игрички? Другар в забавленията? Имаше ли въобще определение за тяхната връзка?

— Нищо лошо не се е случило, котенце, освен че дойде точно навреме да осуетиш обирането ни — побърза да успокои братовчедка си Джереми.

— А, значи затова беше всичко преди малко.

— Да, не бих го нарекъл кой знае колко опасно премеждие, защото човекът беше въоръжен само с тояга. Но ти успя да го спреш и се обзалагам, че точно затова си имала предчувствието.

Ейми го изгледа със съмнение за момент, но после отстъпи.

— Предполагам, че ако те беше събудил, щяхте да се сборичкате и можеше да те нарани. Да, предполагам, че е било за това.

— Това означава ли, че вече можем да поспим? — каза Уорън, влизайки в стаята.

— Добре дошъл вкъщи, старче! — поздрави го Джереми с широка усмивка на лицето. После се обърна към Дани да ѝ обясни: — Това е вторият Андерсън, който се ожени в семейството. Първа беше сестра му Джордж...

— Джорджина — поправи го Уорън по навик.

— ... която се омъжи за баща ми — продължи Джереми. — Преди Уорън беше най-огорчения човек на света, а сега е най-щастливия, благодарение на братовчедка ми.

Ейми се изправи и направи дълбок поклон.

— Заслугата е изцяло моя, така е.

Уорън беше изключително висок. Дани реши, че не си приличат много с Дрю, освен по ръста и по златистокафявата коса. Очите на Уорън бяха тревистозелени и изпълнени с топлина, когато погледна към жена си.

— Това е приятелката ми Дани — представи я Джереми отново.

— Пак мъжко име — поклати глава Уорън. — Какво ви става на всички Малъри с тази склонност да наричате жените си с мъжки имена?

— За това име нямам никаква заслуга — ухили се Джереми. — Тя наистина така се казва, въпреки че аз смятам, че е съкратено от Даниел.

— Не е — промърмори Дани.

— И откъде знаеш, като не си спомняш? — противопостави ѝ се Джереми.

— Просто знам — настоя на своето тя.

Дръпнатият ѝ тон накара Уорън да се обади:

— Мисля, че всички трябва да поспим малко.

— Взе ли стая за нас? — попита Ейми.

— От другата страна на коридора.

— Чудесно — каза Ейми и се обърна към Джереми. — Ще се видим сутринта тогава. Можем да пътуваме заедно на връщане. И искам да ми разкажеш всичко, което се е случило, докато ме нямаше.

Уорън издърпа съпругата си през вратата, преди да се сети за още нещо и затвори вратата зад тях. Джереми отиде при Дани и седна на леглото.

— Добре ли си? — попита внимателно.

— И защо да не съм?

— Ами, предполагам, че не си свикнала теб да те обират. Не е приятно, нали?

— Да не си посмял да ме обвиняваш за нещо, което бях принудена да правя през всичките тези години. Никога не ми е харесвало да крада. Направо го мразех.

— Но си го правила, така или иначе.

— Аз съм от бедните квартали, господинчо. Имаш ли няква представа колко малко възможности има за една жена, която не може да чете и да пише, или дори да говори пра'илно?

— Виждам каква ненавист изпитваш към тази „дума“ — отговори ѝ, внимавайки самият той да не я назове.

— Ами точно това се случва с повечето от тях, проституират или крадат.

Той праметна ръка през раменете ѝ.

— Но не това те разстрои сега. Признай си. Фактът, че самата ти за малко да станеш жертва, те накара да се замислиш как ли са се чувствали другите жертви.

Тя извъртя очи и го погледна.

— Нищо подобно, приятел. Пък и нас не ни обраха, нито пък крадецът щеше да успее. Аз бях будна. Щях да усетя непохватните му стъпки из стаята, ако не бях чула първо почукването по вратата, или щях да го подуша. Той вонеше на ром, ако не си забелязал. Беше обречен на неуспех. Добрият крадец много добре знае, че не трябва да пие алкохол преди това.

— Добре, предавам се! — въздъхна той. — Какво те вкисна така?

— Не съм се вкиснала. Просто осъзнах, че няма определение за теб и мен, за нашата връзка. Ти ме нарече приятелка, но се замисли, преди да го кажеш. Всъщност, не ме смяташ за такава, нали?

— Ами, ако се водим от значението на тази дума, то — да, наистина те смятам за такава. Какво значи приятел, ако не някой, когото чувстваш много близък, с когото искаш да бъдеш и на когото можеш да се довериш, или да се забавлявате заедно — той се ухили дяволито. — Разбира се, нямам предвид нашите забавления, но ти ме разбра. Истина е, че още не сме най-добри приятели, но много скоро може и да станем.

Тя изглеждаше изненадана, когато го попита:

— Не ме будалкаш нещо, нали?

Той я бутна назад върху леглото и се наведе над нея.

— Никога не бих се шегувал за нас, Дани. Така, досега не съм ти казал много, освен нещата, които си чула и от другите, затова — ето ти една малка тайна. Ейми е най-добрата ми приятелка и затова често ще я виждаш... е, освен когато съпругът ѝ я помъкне пак в Америка. Бих искал двете да се опознаете по-добре. Ще видиш, че ще я харесаш. Не би и могло да е другояче, защото тя е голяма сладурана. Просто никога не се обзалагай за нищо с нея.

— Защо?

— Защото тя никога не губи.

— Такава късметлийка ли е?

— Не, толкова е талантива и надарена. Заради нейните предчувствия. Те никога не я лъжат. Считай се за предупреждена. Ако тя поиска да се обзаложите за нещо, просто бягай надалеч.

ГЛАВА 42

Джереми беше прав за Ейми Андерсън — беше невъзможно да не я харесаш. Тя бе жизнерадостна, изненадващо пряма и забавна и способна да бърбри до безкрай. Дани седеше в каретата до Ейми, докато Джереми я управляваше обратно към Лондон, а Уорън яздеше отстрани. Някак си Ейми беше успяла да измъкне цялата история на живота ѝ, или поне това, което помнеше, включително и целите, които си беше поставила. И не се беше изненадала от това, което чу, просто беше заинтригувана. Тя хвърли няколко пъти поглед към гърба на Джереми, и Дани се зачуди дали той ги е чул. Но тъй като не се намеси нито веднъж в разговора, се съмняваше, че ги слуша.

Вече приближаваха покрайнините на града, когато Ейми внезапно каза:

— Някой ни следи.

Джереми веднага спря каретата, доказвайки, че ги е слушал през цялото време, но пък и Дани не беше казала нищо, което той вече да не знае.

— Кой? — попита той братовчедка си. После осъзна, че тя не би могла да знае и се поправи. — Да ни наранят ли искат?

Дани тъкмо щеше да отбележи, че Ейми и това не би могла да знае, когато дамата отговори.

— Определено.

Дани се почувства неудобно в този момент, тъй като и Уорън се върна назад да види дали няма да открие някого да се крие покрай пътя. И тя имаше усещането, че някой ги преследва, но веднага го отхвърли, защото вече на два пъти бе усетила същото в града, а никой не се появи. Сега обаче, след като и Ейми почувства същото и след като семейството ѝ изобщо не се съмняваше в предчувствията ѝ, тя се зачуди дали да не спомене, че не ѝ е за първи път да я следят.

Предпочете да не казва нищо. Не би могло да има връзка с предишните пъти. Тогава я бяха проследили в града и сигурно това беше работа на онзи главорез, за който ѝ каза Луси, че я търсел. Който

и да ги преследваше сега, нямаше нищо общо с нея и сигурно беше някой разбойник, който не е успял да ги спре, преди да са стигнали толкова близо до града.

Уорън уверено се приближи към каретата, клатейки глава в знак, че нищо не е открил и Ейми отново се успокои.

— Опасността премина. Сигурна съм, че си ги изплашил, Уорън, които и да са били.

Те продължиха по пътя, все едно нищо не се беше случило. Дани беше изумена. Двамата мъже изглежда приемаха думите на Ейми като божия истина. Тя просто каза, че опасността е отминала и те веднага ѝ повярваха.

ДжерEMI остави Дани у дома и отиде да закара Ейми до тях. Спомена, че сигурно ще се забави, защото имал някаква работа, нещо свързано с дърводелци, които трябвало да наеме за един от имотите на чичо си, който имал нужда от ремонт.

Дани се върна веднага към задълженията си, като че ли не беше прекарала цялата нощ с господаря на къщата. Стаите не бяха кой знае колко изцапани, откакто бяха тръгнали, така че тя успя спокойно да свърши преди вечеря. Горедолу по същото време се върна и ДжерEMI и я повика в трапезарията, където вечеряше, точно когато и тя беше седнала да се нахрани.

— Седни, любима. Яде ли вече?

— Точно вечерях.

— Донеси си чинията тук да ми правиш компания.

Тя приседна до него. Нямаше никакво намерение да се възползва от поканата му.

— Знаеш, че това не е редно.

Той въздъхна:

— Няма да те задържам тогава. Просто исках да ти разкажа плановете си за уикенда.

И тя изпусна лека въздишка:

— Знаеш също, че не е необходимо да ме информираш за плановете си.

— Защо се опитваш да издигнеш стена между нас? Мисля, че се разбрахме, че сме приятели. А приятелите си споделят какво мислят да правят.

Тя сведе поглед, за да избегне неговият. Това ли правеше? Опитваше се да увеличи разстоянието между тях, защото се канеше да го напусне? Сигурно. Нямаше да ѝ е лесно да си тръгне и да остави Джереми Малъри, но колкото по-скоро го направеше, толкова по-малко щеше да я боли.

Тя прогони тези неприятни мисли и каза:

— Добре де, какво си намислил, приятел?

— Освен събирането в Крандъл Хаус? Всичко, което би ти хрумнало и на теб, скъпа.

— Крандъл? Това не беше ли мястото, където са обрели Пърси?

Джереми не отговори. Стана, заобиколи стола ѝ и вдигна и нея. Преди да се усети какво е намислил, той вече я целуваше толкова силно, че коленете ѝ омекнаха. Тя изгуби представа за времето и всяка мисъл излетя от ума ѝ, както обикновено ставаше, когато се целуваха.

Тя обви ръце около врата му и отвърна на целувката. В следващия миг той я отдели от себе си и тя ясно видя, че е ядосан.

Не го усети в целувката му, но определено го четеше по лицето му и в гласа му, когато я предупреди:

— Това ще се случва всеки път, когато започнеш да се преструваш на безразлична. Съветвам те да не опитваш отново. Проклет да съм, изобщо не ми харесва!

Тя не се опитваше да се прави на безразлична към плановете му за уикенда. Опитваше се да пренебрегне чувствата, които я караше да изпитва, когато беше близо до него, но нямаше никакъв шанс да успее. Би трябвало да е разбрала това досега.

Ядосана и на себе си, и на него заради начина, по който ѝ показва какво мисли, тя забучи пръст в гърдите му.

— Изобщо не съм се преструвала. Опитвах се да не ти се нахвърля и да те завлека в стаята ти. Мислех, че първо ще искаш да се навечеряш.

Той примигна насреща ѝ и избухна в смях.

— Божичко, не! Можеш да ми се нахвърляш по всяко време, когато пожелаеш, скъпо момиче.

Тя изсумтя.

— Сядай долу, господинчо! Моментът отлетя. Можеш все пак да ми разкажеш защо ще ходиш на това събиране, където е много вероятно да се сблъскаш с лорд Хедингс.

Той изцъка с език, но седна отново.

— Защото е много вероятно да го срещна там, разбира се.

Тя се намръщи.

— Ще се опиташ да го хванеш, докато краде, нали?

— Разбира се. Освен това, което стори на Пърси, той е откраднал и от семейството ми. Ако аз не го хвана и не се погрижа да го затворят, баща ми ще го убие. В края на краищата, сигурен съм, че Хедингс би предпочел да се разправя с мен.

Тя извъртя очи, надявайки се, че той преувеличава относно баща си.

— Идвало ли ти е на ум, че той не работи сам? Че сигурно е наел хора да крадат вместо него?

— Разсъждаваш като крадец, мила моя. Помисли от гледна точка на благородник...

— Именно. Мислиш ли, че един лорд би рискувал сам да си цапа ръцете, вместо да наеме хора да му свършат мръсната работа, а той само да прибира печалбата? И не забравяй, че за този човек работят хора, които се разхождат въоръжени посред нощ. Това би трябвало да ти говори нещо.

— Това беше доста странно, нали?

— По-скоро нормален иконом свикнал всякаква измет да се появява по всяко време на нощта... включително и ние самите, разбира се — реши да добави тя в интерес на справедливостта.

— Естествено. Но се надявам да не е така. Предпочитам да го хвана на местопрестъплението. Това ще ме удовлетвори напълно.

Тя въздъхна.

— Ще внимаваш, нали?

— Аха — нападна я той неочаквано, — значи все пак ще признаеш, че ти пука за мен, а?

— Никакъв шанс, приятел! — измрънка тя. — Просто се тревожа за заплатата си — и после го подразни. — Може би трябва да те накарам да ми платиш, преди да отидеш на това събиране.

— Не, но аз ще те накарам да си платиш за тези приказки.

И го направи по най-приятния начин.

ГЛАВА 43

Дани беше оставила лампата да свети заради животинките. Беше ги взела в леглото да спят при нея и искаше да имат мъничко светлина, за да си поиграят, преди да заспят.

И точно опашката на котенцето, която усети върху бузата си, я разбуди бавно. Тя отново видя тоягата, надвесена над главата ѝ. Усети болката. Боже, как болеше! Но нали никога преди не беше усещала болката в съня си, само спомена за... о, боже! Не сънуваше.

Той замахна с тоягата отново. Тя го видя ясно. Мъжът на средна възраст с бялата провиснала коса, а после в паметта ѝ изникна друг образ — по-млад мъж, с черна коса и също толкова тъмни очи, изпълнени със смъртоносна решителност. Това беше същият мъж. Човекът, който я нарани като дете, разруши живота ѝ и открадна спомените ѝ. Тя не го беше разпознала в странноприемницата, но сега беше сигурна, че това е мъжът от нейното минало. И все още искаше да я убие...

Тя не можеше да помръдне, защото завивките ѝ пречеха, но успя да се отмести втория път, когато той замахна с тоягата към възглавницата. Заизвива се в чаршафите, за да освободи краката си. Сигурна беше, че няма да може да му избяга, освен ако не се претърколи от леглото. Но я беше страх, че така още повече ще се оплете в тях и ще е по-безпомощна от всякога. Единственият ѝ шанс беше да се сбори с него и да се опита да му изтръгне тоягата от ръцете.

Тя се извърна назад, за да посрещне следващия му удар, но точно тогава се появи Джереми и докато тя се усети, той вече налагаше мъжа на пода. Удряше го отново и отново. Дани никога не го беше виждала такъв. Изглеждаше решен да го убие с голи юмруци.

— Не мисля, че вече усеща каквото и да било — каза тя.

Джереми я погледна. Държеше мъжа във въздуха за яката, за да му е по-удобно да го удря право в лицето. Сега го пусна и приседна до нея. Повдигна лицето ѝ с изучаващ поглед.

Звучеше почти обезумял от тревога, когато я попита:

— Къде те удари?

— По главата, но мисля, че ръката ми пострада повече, докато се опитвах да махна котенцето от бузата си.

Той веднага се зае да преглежда главата ѝ и откри малка цицина. Тя трепна, когато той я докосна, но не каза и дума, въпреки че усещаше как мястото пулсира от болка и цицината расте. Всъщност, ръката я болеше повече.

— Кожата не е разкъсана — каза ѝ той. — Сигурно ще те боли главата ден-два. Трябва да сложим лед на мястото. Ще накарам Арти да ни донесе, след като се отърве от този боклук тук.

Джереми отиде до вратата, за да извика икономата си, но после веднага се върна до леглото и най-накрая я пое в прегръдката си.

— Не мога да повярвам, че това се случи! — каза той. — Добре си, нали? Кажи ми, че си добре!

— Добре съм. Но ти откъде знаеше, че той е тук?

— Не знаех. Някакъв шум ме събуди, той сигурно е търсил какво да открадне на горния етаж. Вече събуден, веднага си помислих за теб, свита уютно в креватчето си и реших, че ми е самотно в студеното ми легло. Ейми явно пак е била права. Той сигурно ни е проследил от странноприемницата.

— Проследил е мен — поправи го Дани. — Ако се е качвал горе, то е било, защото е търсил мен. Това е същия човек, който се опита да ме убие като дете. Същият, който уби родителите ми.

Той се втренчи в нея изумен.

— Но ти въобще не го позна в странноприемницата?

— Не, не го познах, не и докато не го видях с тази тояга, надвесена над главата ми тази нощ. Трябваше да се сетя, че не беше в стаята ни тогава, за да ни обере. Имах усещането, че някой ме следи напоследък, всъщност, откакто тръгнах да те търся, но мислех, че съм успяла да му се изплъзна.

— Докато не налетя на теб в странноприемницата и после ни е проследил до тук.

— Така изглежда.

— Мислиш ли, че просто е искал да довърши започнатото, защото се е страхувал, че може да си го разпознала?

— Но аз не бих могла. Изобщо не го помнех, докато не се появи тук тази нощ.

— Само че, той няма откъде да е знаел това, нали?

— Не. Внимавай! — изкрещя тя, като видя, че мъжът се изправя зад гърба на Джереми.

Джереми се извърна, но явно предупреждението ѝ беше разколебало мъжа и той не ги нападна. Вместо това се хвърли към вратата... и се блъсна в Арти, ако можеше да се съди по оплакванията, които се чува оттам. Джереми също се втурна към вратата и каза на Арти да се оправи с мъжа. После веднага се върна при Дани.

Нямаше никакво намерение да я оставя сама, докато този луд човек беше все още в къщата.

— Арти ще го хване. Той може да бъде доста безмилостен, ако обстоятелствата го изискват.

Дани мислеше, че увереността му в способностите на иконома е малко преувеличена, докато Арти не се върна и не обяви:

— Мъртъв е.

— Мътните да те вземат, Арти! — оплака се Джереми. — Искан да го разпитам, преди да му видиш сметката.

— Не съм го убил аз! — сви рамене Арти. — Той се хвърли към прозореца, който явно е счупил, за да влезе и се наниза на едно парче стъкло.

Дани се разплака без глас и извърна глава да не я видят мъжете. За щастие, Джереми излезе с Арти да се погрижи за мъртвия и да уведоми властите и това ѝ даде време да се овладее. Но не успя. Сълзите ѝ се лееха безспирно, защото вече беше осъзнала, за съжаление твърде късно, че този човек би могъл да ѝ каже коя е. Само дето вече не можеше.

ГЛАВА 44

— Идваш с мен и това е! — каза Джереми.

— Наистина се държиш глупаво, когато се разтревожиш за нещо, приятел — отвърна му Дани. — Този човек беше сам. Никой няма да нахлуе тук, за да ме убие.

— Няма откъде да си сигурна или вече си спомни всичко?

Бяха в стаята му. Джереми си събираще багажа за предстоящото събиране през уикенда в Крандъл Хаус. Той почти се беше отказал да ходи тази сутрин. Твърде много се тревожеше за нея. Но после се сети, че там не се правят често партита. Само няколко пъти през сезона и щеше да му се наложи доста да чака, преди да му се отвори нова възможност да наблюдава Хедингс и да го залови на местопрестъплението. Дани трябваше за пореден път да го увери, че е добре и няма нужда да променя плановете си заради нея.

Тъкмо си мислеше, че е успяла да го успокои. Той се беше съгласил с нея, но явно само привидно, защото току-що я беше привикал в стаята си, за да я уведоми, че тя отива с него.

— Нищо друго не помня — отговори на въпроса му тя.

Всъщност все още не можеше да се начуди, че вече си спомня името си. Не цялото. Само първото име. Изскочи в ума ѝ, веднага щом се събудиха на другата сутрин и тя веднага изстреля.

— Името ми е Данета — и после се засмя. — Доста по-различно от Даниел, а? Звучи ми доста неанглийско и не съм сигурна, че ми харесва.

— Аз пък мисля, че е много красиво име — каза той.

— Лошо, защото това си е моето име и аз избирам да го забравя отново.

Но тя нямаше да го забрави. И горещо се надяваше да си върне и другите спомени. Дали пък не беше заради удара по главата? Каквато и да беше причината, тя вече вярваше, че ще си спомни и останалото.

— Така или иначе, идваш с мен — настоя той. — Или предпочиташ да чистиш къщата, вместо да дойдеш на парти?

Тя изсумтя пред необоримата му логика.

— Предпочитам да си остана здраво стъпила на земята, ако не възразяваш. Не ми е мястото по такива събирания и ти много добре го знаеш. Виж какъв шум се вдигна като се появих на бала.

— Но ти се справи чудесно там.

— Е, и...? Какво общо има това, със сегашното събиране? Пък и нямам подходящи дрехи. Имам само онази бална рокля...

— ... която ще свърши превъзходна работа.

— И за двата дни? Вие благородниците никога не бихте си позволили да носите едни и същи дрехи два дни подред, приятел.

— Ами, това е единствената оцеляла от сандъка, който сме успели да спасим от реката. Всичко останало е потънало. Съвсем разбираемо е, че...

Тя го зяпна с недоумение и после избухна в смях.

— И кой ще повярва на тази небивалица?

— Всеки, на който благоволя да го спомена. Не вярваш ли, че благородниците също ги сполетяват неудобства като това, да си загубят багажа в реката? Уверявам те, че и на висшето общество му се налага да страда от време на време от дяволските игрички на съдбата.

Щеше да стане на неговата пак, негодника му с негодник. Независимо от всичките ѝ възражения, щеше да я върти на шиш, докато накрая не я изнуди да се съгласи с него.

Тя се почувства задължена да го предупреди за последно:

— Знаеш ли, приятел, ако не спреш да се опитваш да ме превърнеш в дама, може да вземе да ми хареса и да си намеря някой лорд за съпруг, вместо просто почтен мъж.

И това не помогна. Той просто отговори небрежно:

— Отдавна не съм застрелвал никого. Явно ми е крайно време.

Това веднага я накара да млъкне. Очевидно се шегуваше, но на нея хич не ѝ хареса. Напомняше ѝ много на начина, по който се държи баща му. Е, той си беше син на Джеймс Малъри, и въпреки че беше един очарователен негодник, както братовчедка му го нарече, може би имаше и друг Джереми, когото тя още не познаваше.

* * *

— Никога не съм си мислила, Джереми Малъри — каза Ейми, — че ще доживея деня, в който ще се влюбиш.

Ейми и Уорън се бяха присъединили към Джереми и Дани на събирането в Крандъл Хаус. Решиха го, когато Джереми отиде да вземе каретата им и му беше напомнено, че „Даниел“ трябва да си има придружителка.

— Пепел ти на устата, братовчедке! — отвърна ѝ Джереми. — Все още не си.

Тя избухна в смях, който го накара да изскърца със зъби. Танцуваха и това беше първата им възможност да си поговорят, откакто тя се беше върнала в Англия. Едно трио музиканти засвири след вечеря и след като Уорън беше окупира Дани и се беше заел да я учи да играе карти, Джереми се остави Ейми да го завлече на дансинга.

Лорд Хедингс все още не се беше появил, а можеше и въобще да не дойде. Ейми се беше съгласила да си сложи едно от най-хубавите бижута — дано да го изкуши. Но каква полза, ако той изобщо не дойдеше.

— Да бе, да, не виждам ли, че не сваляш поглед от нея дори и за минута — каза Ейми, тържествуваща, че е доказала твърдението си.

Джереми изсумтя.

— Ами, тя си е изключителна красавица. Разбира се, че няма да откъсна поглед от нея. Трябва да съм сляп, че да не я гледам.

— Нищо лошо няма в това да си влюбен в нея. И е от добро семейство.

— Ако бях влюбен в нея, въобще нямаше да ми пука от какво семейство е и как, по дяволите реши, че е от добро? Не, няма значение. Забрави, че попитах.

— Не се тревожи. Това не е едно от предчувствията ми. Просто я погледни и я чуй за момент и ще усетиш благородното ѝ потекло.

Той се изсмя на думите ѝ и каза:

— Нямаше да говориш така котенце, ако я беше чула как говореше само допреди няколко седмици. Звучеше като улична отрепка и всъщност си беше точно такава.

— Именно — възтържествува Ейми. — Нали не вярваш, че такъв човек би се научил толкова бързо да говори добре само за няколко седмици? Освен, ако не е говорила така в самото начало. Тя каза, че приятелката ѝ Луси доста се е потрудила, докато я научи да говори

като тях. Не си ли се чудил каква е била, преди да се присъедини към тази измет?

— Разбира се, че съм се чудил. Но нищо не мога да направя, след като тя дори не помни цялото си име. И е сигурна, че това копеле, дето се опита да я убие, е убило родителите ѝ. В противен случай щяха да я търсят под дърво и камък, докато я открият, нали? Така че, дори и да си спомни — при кого да се върне?

— Не се надявай толкова — изпухтя Ейми. — Може да има далечни роднини. И нямам предвид тези, които ти си изфабрикувал. А дори и да няма, това не означава, че можеш да я държиш вечно като прислужница. Момичето си е поставило цели, Джереми. Ако не знаеш, ти си спомогнал само за осъществяването на първата. Да си намери работа.

— Знам за проклетите ѝ цели — измърмори той. — Пусто да остане, да не би да ти е разказала всичко по пътя за Лондон онзи ден?

Ейми му се ухили.

— Знаеш, че си имам начин да накарам хората да се отпуснат пред мен и да ми кажат всичко. Никой не може да се скрие от мен.

— За съжаление.

— Не мога да разбера защо още се противиш на очевидното, негоднико. Знаеш, че можеш да ѝ помогнеш и за другите две цели, въпреки че, като се замисля, не бих те нарекла уважаван, нали? — Ейми въздъхна престорено. — Забрави, че го казах.

Джереми се навъси. Мразеше, когато Ейми започнеше да го дразни така. Също като двамата си прочути чичовци и тя можеше да ти изпие кръвчицата, ако си науми.

За щастие, мъжът, който влезе през вратата, смени темата.

— А, ето го най-последно.

Ейми проследи погледа му.

— Лорд Хедингс?

— Да, защо не идеш да му се представиш, котенце, и да му дадеш възможност да огледа добре тези джунджурии, с които си се накичила. Ти и Уорън си имате собствена стая, нали? Съмнявам се, че ще се опита да се промъкне, ако разбере, че делите стаята с някой друг.

— Да, имаме си собствена стая. Крандъл се е разбрал с двама близки съседни да му помагат, когато има повечко гости и стаите не му достигат. За наш късмет, дойдохме по-рано, иначе щеше да се наложи

да си търсим друго място за през нощта. Да разбирам ли, че ти ще трябва да споделиш стаята си с някой друг?

— Разбира се. С още половин дузина ергени по последни изчисления. И Дани беше настанена заедно с другите девойки. Не бях го предвидил това като я домъкнах тук — добави той намръщено.

— Не се тревожи за нея. Тя ще е добре.

Сега той оглеждаше стаята, защото беше забелязал, че Дани не е при масата за карти с Уорън и не можеше да я открие никъде. Но пък Хедингс се запъти точно натам.

— Пресрещни го, преди да е стигнал до масите. Всички знаят, че само това прави по цяла нощ. Играе комар. Аз ще ида да намеря Дани.

Според Уорън, беше отишла да си легне. Да не повярваш. Толкова рано? Споменала, че я боли главата, което накара Джереми да се почувства като долен мерзавец, задето беше забравил за удара по главата ѝ. Тя го беше уверила, че е добре, но явно тази жена се оправяше с лъжите също толкова добре, колкото и с обирите.

Той изкачи стълбите да провери как е. Надяваше се, че в този ранен час в стаята, където я бяха настанили, ще открие само нея. Почука и тя отвори вратата все още облечена. Вероятно самата тя токущо се беше качила.

— Защо не ми каза, че все още те боли главата? — смъмри я той доста остро. После я изгледа подозрително и добави. — Не би ме излъгала за това, нали?

— Разбира се, че бих. Крадците са много добри лъжци, нали знаеш?

Той се намръщи още повече. Тя се усмихна.

— Шегувах се бе, човече. Брей, много си докачлив напоследък.

Той въздъхна и се облегна на рамката на вратата.

— Казаха ми, че Крандъл има много хубава градина. Надявах се да ти я покажа по-късно.

Тя повдигна една вежда.

— Не е ли по-добре да я разгледам на дневна светлина? За да мога наистина да ѝ се насладя.

— Ами, не. Всъщност, няма на какво толкова да се насладиш.

Още не беше свършил да говори, когато ръката му се стрелна и придърпа тялото ѝ към себе си, а устата му покри нейната. Искаше, едва ли не, да я погълне, но се сдържа с последно усилие на волята.

Целувката беше много чувствена. Господи, обожаваше вкуса ѝ! Тя се целуваше с цялото си тяло, не само с уста. Притискаше се плътно към него.

Той се отдръпна рязко, преди да изгуби контрол и да я понесе към леглото. Легло, което нямаше да им гарантира усамотение след малко. Отстъпи назад все още треперейки.

— Съжалявам — каза той. — Не трябваше да го правя.

— Не, не трябваше — отговори тя, останала почти без дъх.

Той изстена вътрешно и едва не я сграбчи отново. Вместо това, бързо пъкна ръце в джобовете си и се опита да пренебрегне факта, колко много иска целувките ѝ и самата нея точно в този момент, като смени темата.

— Хедингс най-накрая се появи — каза той.

— Ами това е чудесно, нали?

— Кое?

— Ако не знае, че съм тук, няма да тръгне да ме търси на сутринта. Със сигурност ще се поинтересува колко хора има в стаята, преди да се вмъкне да краде. Ако въобще опита.

— Ти все още не вярваш, че ще го направи сам, така ли?

— Мисля, че е прекалено умен, за да краде самият той — обясни тя.

— Не съм съгласен. Аз пък мисля, че няма да устои на изкушението.

— Не забравяй какво рискува, ако го хванат.

— Именно. Някои мъже намират опасността за вълнуваща. Но предполагам, че и двамата сме прави. Може и да не рискува често. Обаче бижутата на Ейми са голямо изкушение и е много вероятно да не се сдържи. Тя доста пътува напоследък като съпруга на капитан на кораб. Затова, ако поиска нейните дрънкулки, ще трябва да се възползва от шанса си сега.

— Той откъде би могъл да знае, че тя често отсъства от Англия?

— Защото тя ще му го каже, скъпо момиче. Ейми е също толкова добра, колкото и Реджи в заговорите. Тя ще му спомене, че макар с Уорън току-що да са се прибрали, отново ще отплават след няколко дни. А може би сигурно ще намекне, че този път не възнамеряват да се връщат, защото Уорън обсъжда нов маршрут, който не включва

Англия. И съвсем без да иска, ще си остави бижутата в стаята утре сутрин. Така че, това ще е единствения му шанс.

Дани сви рамене примирено.

— Ами, ако е толкова глупав, както казах, добре че вече се бях качила горе, преди да ме види. Просто ще си остана тук утре сутринта и ще се заслушвам за него. Ако възнамерява да краде, сигурна съм, че първо ще се увери, че всички гости са вече долу.

Джереми поклати глава насреща ѝ.

— Не ти ще дебнеш да го заловиш, мила. Ако или когато се качи утре сутрин, аз ще изчакам няколко минути и ще го последвам...

— И ще го изпуснеш, ако е бърз? Ако го завариш тук в коридора или в собствената му стая, нищо няма да можеш да докажеш, нали? Трябва да разчетеш времето до секунда.

— Фактът, че бижутата липсват, ще е достатъчно доказателство.

— Не и ако ги скрие някъде горе. Може дори да ги хвърли през прозореца в края на коридора и съучастниците му да ги чакат отдолу. Ейми със сигурност ще започне да търси нещата, така че той едва ли ще ги държи у себе си.

— Мътните го взели! Доста варианти си измислила. Няма ли да спреш най-накрая да мислиш като крадец?

Тя му се ухили.

— Можеш да го проследиш, както беше намислил. Аз просто ще съм тук и ще те упътя в правилната посока.

— И ще пропуснеш цялото забавление?

— Така или иначе не исках да идвам, приятел. Но, не. Ако не се качи до обяд, аз ще слеза долу. Нямам никакво намерение да умра от глад само, за да ти хвана крадеца.

ГЛАВА 45

Дани със сигурност съжаляваше за решението си да чака в стаята на следващата сутрин, тъй като огладня скоро след като се събуди. Но понеже си беше легнала рано, се събуди преди останалите дами, с които делеше стаята, а може би и преди всички останали гости. Така че се промъкна долу, за да хапне набързо и успя да се върне в стаята, без да срещне никого, освен персонала.

Когато другите момичета се събуждаха една друга за закуска, тя се оправда отново с главоболието си и остана в стаята. Те не бяха взели със себе си прислужнички, а и явно бяха свикнали да си помагат при обличането при подобни събирания. Всички завиждаха на Дани, тъй като бяха чули клюките, че Джереми Малъри я ухажва, които се потвърдиха, когато тя пристигна с него и роднините му.

Наложи ѝ се да слуша превъзнасянията им за това колко бил красив и как бил най-подходящия ерген в цяла Англия. Едва се удържа да не се разсмее. Ерген — да. Най-подходящ — как не!

Отново сама, тя се настани до вратата така, че да може да чува стъпките на останалите гости, тръгнали надолу. Не възнамеряваше да легне на пода да гледа минаващите, както бе направила в къщата на Хедингс, понеже някоя от младите дами можеше да се върне за нещо и да я цапардоса с вратата по главата. Вместо това реши, че ще е по-безопасно да остави вратата съвсем леко открехната. Така можеше да наблюдава стаята на Ейми — единствената стая, която имаше значение.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Добре облечен джентълмен, на средна възраст, се появи в полезрението ѝ. Беше висок, атрактивен, с черни коси, леко посребрели над слепоочията. Той се спря пред вратата на Ейми, огледа коридора в двете посоки и натисна дръжката. Вратата не бе заключена и той се шмугна в стаята.

Дани бе изумена. Не очакваше той да е толкова глупав, но Джереми се оказа прав. Освен, ако това не беше лорд Хедингс. Но кой друг, ако не той? Тя се бе запознала с повечето гости вчера на вечеря и

този мъж не беше един от тях. Беше твърде добре облечен, за да е от прислугата. Предпазливостта, с която се бе огледал, преди да влезе в стаята, й доказваше, че той не бе дошъл с добри намерения.

Ослушваше се за Джереми, но никакви други шумове не се чуваха от коридора. Надяваше се, че той не бе дал на Хедингс голяма преднина. Не знаеше какво да прави, ако лордът напусне стаята на Ейми преди Джереми да се появи. Може би той дори не е забелязал мъжа като се е качил по стълбите? Хедингс щеше да се измъкне безнаказано, ако Джереми не побързаше. Би могла сама да го обвини. В крайна сметка тя беше станала свидетел как влиза в стаята на Ейми. Обаче това нямаше да помогне особено, ако той се отървеше от бижутата преди това.

Отсрещната врата се отвори отново толкова тихо, че тя за малко да не чуе. Той обаче не излезе веднага — огледа се в едната посока, после надникна към другия край на коридора. Не видя никого и направо изхвърча от стаята, затваряйки вратата след себе си, забърза надолу по коридора, извън полезрението на Дани.

Тя трябваше бързо да реши какво да прави. Вероятно би могла да го забави, докато Джереми дойде.

Тя излезе и каза:

— Почакайте, лорд Хедингс!

Той се обърна. Дани се оглеждаше дали в коридора имаше място, където той би могъл да скрие бижутата временно. Не видя нищо подходящо за тази цел, дори и ваза. Прозорецът също беше доста далече, така че скъпоценностите бяха все още у него.

Забеляза, че той я гледа учудено. Значи щеше да се прави на невинен, а? Да беше почакал първо да го обвини в нещо.

Пое нещата в свои ръце и го предупреди:

— Откажете се, милорд! Зная какво направихте.

— Значи той се провали отново в опита да се отърве от теб! — отвърна Хедингс, изпълнен с отвращение. — Същият некадърник е, както преди петнадесет години! Обаче каквото и да ти е казал, ти не можеш да го докажеш.

Дани се олюля. Задъхваше се. Той не говореше за кражбата. Той говореше за мъжа, който два пъти се опита да я убие, както и за собственото си участие в това подло дело.

В следващия момент тя наистина не можеше да диша, защото ръцете му я бяха стиснали за гърлото. Тя го чу да просъсква:

— Аз сам ще те довърша!

Тя се бореше, опитвайки се да отслаби хватката му, но скоро цялата изтръпна и започна да губи сила. Очите ѝ бяха замъглени. Последното, което видя беше омразата в неговите очи...

Джереми се появи иззад ъгъла в края на стълбището. Изпсува тихо като видя Дани, застанала пред Хедингс. Беше я предупредил да не се намесва. Щеше да е добре, ако от време на време го слушаше.

Почти беше стигнал до тях, когато Дани се свлече в краката на Хедингс.

— Какво, по дяволите...

— Припадна — каза лорд Хедингс. — Спомена, че днес не е хапнала нито залък, а и вчера почти не се е хранила. Ще потърся амоняк.

Джереми коленичи до Дани, за да я вдигне и едва тогава забеляза червенината около врата ѝ. Емоциите, преминали през тялото му, за момент го задушиха, после преминаха в сърцераздирателен плач. Повдигна отпуснатото ѝ тяло към гърдите си и започна да я люлее в прегръдката си. Болка разкъсваше сърцето му. Не го бе боляло така, откакто загуби майка си.

— Джереми! — колебливо каза Уорън, докосвайки с ръка рамото му.

Той погледна нагоре. Не можеше да види Уорън ясно през влагата в очите си.

— Той я уби — промълви тихо с пресекнал глас.

Уорън се наведе и се опита да дръпне Дани от ръцете му, но Джереми не само не я пусна, но продължи да я люлее. Уорън прошепна:

— Джереми, не мисля, че е мъртва. Все още е топла.

Той спря и погледна към гърдите ѝ, но тя не дишаше. Сложи ухо на устните ѝ и чу съвсем слабия ѝ дъх.

— О, господи! — проплака той и с облекчение я притисна до себе си.

Този път Уорън отсече рязко:

— За бога, Джереми, пусни я! Тя има нужда да диша.

Тези думи го изкараха от унеса му и ново чувство го заля, толкова първично и завладяващо.

— Погрижи се за нея — каза той, оставяйки нежно Дани в ръцете на Уорън. — А аз ще се погрижа за него.

— Ти го разобличи и то не само за кражба. Остави властите да се погрижат...

Нямаше смисъл Уорън да продължава, тъй като Джереми вече не го слушаше. Той тичаше надолу по коридора към единствената отворена врата. Хедингс тъкмо се бе покатерил на прозореца. Джереми го сграбчи с такава сила, че го захвърли през стаята. Обаче Хедингс не се опита да стане. Вместо това, посегна да извади от джоба си пистолета, който бе измъкнал от една от чантите си и който бе причината да не избяга веднага.

В опита си да хване Хедингс отново, Джереми не забеляза оръжието. Изстрелът проехтя край него. Не обърна внимание, защото онази първична жажда за мъст го бе завладяла напълно.

Застана до него, изрита пистолета от ръката му и започна да го удря с все сила. Искеше да го нарани, но не да го убие, макар че в момента не се интересуваше, ако това се случи. Джереми бе завладян от мисълта, че мъжът трябваше да си плати за това, че бе наранил Дани.

Едва го отдръпнаха от Хедингс. Сигурно Уорън го бе издърпал, като се имаше предвид колко беше разярен. Другите присъстващи бяха привлечени от изстрела. Джереми не бе убил Хедингс. Затова пък го бе потрошил доста добре, а лицето му никога нямаше да заздравее напълно.

Той остави Уорън да обясни случилото се и отиде да намери Дани. Тя беше в стаята на Андерсън, а Ейми седеше на леглото до нея. Дани бе седнала и разтриваше врата си. След като се убеди, че тя ще се оправя, той избухна.

— Ти го обвини, нали? — каза той ядосано.

— Ами, да, но той помисли, че го обвинявам за нещо друго.

— По-точно?

Без да дочака отговора ѝ, Ейми го избута настрани.

— Сега не е моментът да я разпитваш. Погледни я, Джереми! Не разбираш ли колко отпаднал и дрезгав е гласа ѝ?

Той се втрени в Дани. Червенината по врата ѝ избледняваше, но синините вероятно щяха да се появят след няколко часа.

Той коленичи до нея, взе ръката ѝ в своята, поднесе я към устните си и каза гузно:

— Съжалявам! Ейми има право. Трябва да си починеш. Не говори засега.

— Ще говоря, колкото си искам, приятел.

Джереми вдигна ръце при тази упорита забележка, но Ейми му напомни, че трябва да я оставят сама, за да си почине.

Не искаше да я оставя дори за секунда сама, а да я отведе у дома, където сам да се погрижи за нея. Но само кимна на братовчедка си. Все пак трябваше да говори със съдията лично, за да бъде сигурен, че Хедингс ще бъде обвинен не само за кражбата.

Дани искаше да попита толкова много неща, че не можа просто да си седи и да гледа как те си отиват.

— Почакайте! Какво стана с Хедингс?

Джереми се опита да съкрати историята максимално, така че да не ѝ се налага да задава още въпроси:

— Той е в безсъзнание в момента. Повече няма да се опитва да бяга през прозорците. Мисля, че счупи поне едната си ръка, докато се пазеше от ударите ми.

— Ти си го пребил?

— Нещо такова. Съдията вече бе повикан и най-вероятно ще иска да разпита и теб, но аз ще се постарая да бъде кратък.

— Той щеше да ме убие — прошепна Дани. — И то не защото го хванах да краде, а защото знае коя съм аз. Знае и за другия мъж, който ме нападна. Мисля, че именно той го е пратил.

— Значи го разпозна?

— Не, въобще не. Не ми е ни най-малко познат. Но той ме разпозна веднага щом ме зърна. Би могъл да ми каже коя съм.

— Ако поиска. Съмнявам се да е особено сговорчив, предвид обстоятелствата, любов моя.

ГЛАВА 46

Заради Дани, Джереми се опита да разпита Хедингс, преди да го отведат. След като местният съдия го беше поздравил, си призна, че са подозирали лорд Хедингс и са се опитвали да го хванат от известно време, но не са имали никакви доказателства. Той наистина имаше съучастници, както Дани беше предположила. Очевидно набелязваше бижутата на партитата, които посещаваше, научаваше адресите на собствениците и после пращаше хората си да оберат жертвите. Оказа се, че не е обичайно самият той да се опита да открадне нещо.

Заподозрели го, когато започнал да ламти не само за пари. Повечето бижута наистина просто продавал, но откраднатите от изтъкнати членове на висшето общество запазвал и изчаквал няколко месеца. После се свързвал със собственика и казвал, че е чул за загубата им и, видиш ли, съвсем случайно се е натъкнал на тях в една заложна къща. Така че, предлагал да върне нещата, но не искал пари в замяна, а услуги. Услуги, които сега нямаше никак да му помогнат.

Бижуто на Ейми беше извадено от джоба му, преди да дойде в съзнание и с толкова много свидетели, че лордът нямаше как да отрече престъплението. Бяха го спипали и той побесня, като го осъзна, веднага щом се събуди. Яростта му явно го спасяваше от болката от многото му наранявания. А също и държеше устата му затворена по отношение на Дани.

— Опита се да я убиеш. Защо?

— Значи е жива? Много лошо.

Джереми пак побесня и трябваше да го дръпнат назад, за да не забие юмрука си отново в лицето му. Хедингс само се изсмя, уверен, че тримата полицаи ще държат Джереми далеч от него.

— Защо я мразиш толкова? — настоя Джереми.

— Не я мразя. Аз дори не я познавам.

— Значи просто обичаш да убиваш красиви момичета, ей така, за удоволствие?

Хедингс изсумтя насреща му.

— Въпросът е в това коя е тя, Малъри. Това е важното.

— И коя е?

Хедингс изглеждаше изненадан.

— Не ти ли е казала?

— Тя не помни.

Хедингс пак избухна в смях.

— Е, това вече е върхът. Почти си заслужаваше да мина през всичко това, за да го науча.

— Коя е тя?

— Мислиш ли, че бих ти казал, ако знам? — подигра му се Хедингс. — Никакъв шанс. Тази информация ще занеса със себе си в гроба и това ще е моето отмъщение.

— Лъжеш!

— Не, и нямам какво повече да ти кажа — после се обърна към полицаите и каза. — Изкарайте ме оттук или разкарайте него. Не ми пука кое от двете.

Джеремии обмисляше дали да не си осигури пет минути насаме с Хедингс, но после реши, че това с нищо няма да помогне. Осъзна, че независимо от всичко, Хедингс няма да проговори.

Затова забърза към Дани с лошите новини. Бяха ѝ заповядали да не мърда от леглото до края на деня. Един от гостите се оказа доктор и направи на гърлото ѝ студен компрес. Даде ѝ и мехлем да облекчи нараняванията. В стаята завари и една прислужница да сменя компреса като се стопли. Джеремии я отпрати и затвори вратата зад нея.

Дани се изправи и попита с надежда:

— Какво каза той?

Джеремии приседна на леглото и погали нежно с ръка бузата ѝ.

— Толкова ли е важно да разбереш коя си, любима? Досега си оцеляла в живота и без да знаеш.

Тя се отпусна обратно на възглавницата.

— Прав си. Не е чак толкова важно.

— Не исках да кажа това...

— Не, наистина, прав си. Така или иначе, нямам семейство, при което да отида. Ако имах, щяха да ме търсят, нали? Или госпожица Джейн щеше да го спомене и да ме заведе при тях, но тя никога и дума не обели да се върнем, което явно значи, че не е имало къде. Значи, той не ти каза коя съм?

— Не.

— Но знае, нали? Знам, че знае. Видях го в очите му, в изражението на лицето му. Не можа да повярва, че ме вижда да стоя пред него в коридора.

— Не се съмнявам и за миг, че знае, но той реши да си отмъсти, като запази това за себе си. В крайна сметка точно ние сме главните виновници за провала му. Заради нас ще иде в затвора.

— Ами, ако му обещаеш да свалиш обвиненията?

Той се усмихна нежно.

— Късно е вече за това. Целият коридор беше пълен със свидетели, които разбраха, че се опита да те убие, няколко от тях самите са били негови жертви в миналото и след като откриха бижутото на Ейми в джоба му... Пък и той вече е бил под подозрение от няколко години. Просто не е имало доказателства, за да го обвинят. А ние им ги предоставихме.

Джеремии не се беше отказал обаче. Просто не искаше Дани да се разочарова, ако не успее. Вече беше решил, че ще даде на Хедингс няколко седмици да осъзнае положението, в което е изпаднал и после щеше да му подхвърли предложението да оттегли обвиненията, ако му даде необходимата информация.

Тя въздъхна.

— Е, поне ти постигна това, за което дойдохме.

— И почти не те убиха.

Тя потрепери като чу сърдития му глас.

— Искях само да го забавя малко. Ти много закъсна — добави тя, сърдита на свой ред. — Можеше да се отърве от бижутата и тогава какво щеше да постигнеш?

— Щях да го преживея. И сега вратът ти нямаше да е целия в синини.

Тя го изгледа намръщено.

— Аз откъде да знам, че ще ме познае и ще ме нападне заради нещо, което няма нищо общо с кражбата, която току-що беше извършил? Как да знам, а?

— Не, нямаше откъде да знаеш. Сега си почивай. Утре сутрин си тръгваме за вкъщи.

— Предпочитам да си тръгнем още сега. Добре съм вече. Не си ли личи? Просто няколко синини, които да ми напомнят за глупостта

ми. Предпочитам да се върна към работата, вместо да се излежавам тук и да си спомням отново и отново какво можех да узная днес.

Погледнато от тази страна, той нямаше как да не се съгласи с нея.

ГЛАВА 47

Дани изчака още четири дни. Време достатъчно, за да изчезне болката в гърлото. Не искаше нищо да ѝ попречи да изпълни намеренията си. Изчака също и Джереми да отсъства от къщата за повече от няколко часа и точно тук на помощ ѝ се притече Пърси. Той намина тази седмица и покани Джереми да идат заедно на няколко конни надбягвания, които се организираха извън Лондон. Всъщност, тя не си мислеше, че той ще се опита да я спре, но не смееше да рискува и затова не искаше той да научи, преди тя да е отишла далеч от тук.

Веднага щом Джереми тръгна за надбягването сутринта, Дани отиде в стаята си и си събра нещата. Не ѝ отне много време. Зачуди се, дали да не остави балната рокля, защото беше много обемиста и не ѝ се щеше да я влачи из Лондон, но шивачката, позната на госпожа Робъртсън беше наблизко и накрая реши, че ще може да изкара малко монети, ако ѝ я продаде. Можеше дори да получи няколко лири. Всяка монета щеше да ѝ трябва, докато си намери нова работа.

Този път се надяваше да открие работа по-бързо. Вече имаше опит и говореше много по-правилно. Даже вече не бъркаше, когато беше нервна. Сигурно нямаше да бъде трудно да се наеме пак като прислужница, дори и в тази част на града. Не, така щеше да е много близо до Джереми. Там, където живееше средната класа, щеше да е по-добре, а и по-лесно можеше да си намери съпруг, може би дори някой по-издигнат? Със сигурност поне някой, който не е толкова високопоставен и няма да има проблем да се ожени за прислужница.

Щеше ѝ се да остави бележка на Джереми. Не искаше да си тръгва, без да му обясни. Това бе новата ѝ цел — веднага щом може да си го позволи, ще си намери учител и ще се научи да чете и пише. Сега обаче тя домъкна Клеър в стаята си и я помоли да напише съобщението вместо нея.

— Време е да си тръгвам вече — каза тя на приятелката си. — Ще прекарам няколко нощи в стария си дом, ако ме приемат, докато си търся друга работа. Или пък ще си наема жилище.

— Защо трябва да си тръгваш? — оплака се Клеър. — Тъкмо станахме добри приятелки.

— Това няма да се промени. Ще държим връзка. Може дори да идвам да те виждам от време на време. — Но Дани нямаше да го направи. Не можеше да понесе риска да види Джереми отново, след като си е тръгнала. — Или по-добре ти да идваш да ме виждаш. Веднага ще ти пиша къде съм се настанила.

Клеър въздъхна, но после попита подозрително:

— Не си бременна, нали?

Дани поклати глава.

— Не, имах късмет досега. Но и това ще се превърне в проблем, ако остана. И въпреки че не вярвам той да ми отнеме детето, ще ми е още по-трудно да си тръгна тогава.

— Защо въобще се налага да си ходиш?

— Защото се влюбих в този мъж, Клеър, и той ме изкушава да се откажа от всичките си мечти заради него.

— Той не знае, че ще си тръгнеш, нали?

— Разбира се, че не. Никак няма да му е трудно да ме разколебае. Много е добър в това да ме върти на шиш, докато стане на неговата. Затова недей да му казваш къде съм отишла. И все пак искам да му оставя бележка, ако не възразяваш.

— Разбира се.

— Напиши му, че съм му много благодарна, че направи живота ми по-добър и сега съм много по-уверена в себе си, че ще постигна всичко, което съм си поставила за цел.

Клеър повдигна вежда.

— Мислиш ли, че ще иска да чуе точно това? Или той не знае какви са целите ти?

— Права си. Това за целите го задраскай. Вместо това му напиши, че трябва да продължа живота си. И му кажи... — тя млъкна за момент, защото гърлото ѝ се сви, — кажи му, че не съжалявам, че съм била негова приятелка.

— А?

— Той ще разбере. Сега трябва да тръгвам. Нали ще се грижиш за животинките ми?

— Няма ли да ги вземеш с теб?

— Само Туич. Другите две и без туй не биваше да ми ги подарява. — Дани прегърна Клеър. — Ще ми липсваш. Всички много ще ми липсват.

— По дяволите! Ще се разплача. Тръгвай, ако ще тръгваш и късмет!

Дани затича нагоре по стълбите за последен път. Джереми я беше предупредил да не я взима, но тя си искаше старата шапка. И щеше да си я вземе, колкото и да не му харесва. Нямахше да я носи. Щеше да изглежда глупаво с тези поли, но си беше нейна, а не искаше да оставя нищо свое след себе си.

Спря се в стаята му и я огледа още веднъж за последно. Докосна леглото, възглавницата му. Сълзите потекоха от очите ѝ.

Не искаше да си тръгва. Беше го казала на Клеър, но това беше първият път, когато обличаше чувствата си към него в думи. Тя обичаше Джереми Малъри. Не трябваше да го допуска. Мислеше, че ще си тръгне, преди да се случи, но вече беше твърде късно. Искаше да изживее живота си с Джереми. Той би могъл да сбъдне всичките ѝ мечти... ако поиска.

Мили боже! Ами ако иска? Как би могла да си тръгне, без да е разбрала дали е така?

Щеше да ѝ се наложи да говори с него и да си признае всичко, и да рискува — от това най-много се страхуваше — той да успее да я разубеди да си тръгне. Не, сега вече тя беше решила окончателно. Но вътрешно щеше да я убие, ако опита и така усложни всичко още повече.

Дани продължи да се колебае и агонията на несигурността ѝ направо щеше да я убие. Накрая искрицата надежда, че Джереми я обича и би могъл да наруши всички условности и да се ожени за нея, взе връх и тя успя да го дочака.

Сети се и да каже на Клеър да не пише нищо и ѝ обясни защо.

— По-смела си, отколкото аз бих била при тези обстоятелства — каза Клеър. — Късмет, Дани!

Не ѝ трябваше късмет. Искаше само надеждата ѝ да се сбъдне.

Джереми се върна навреме за обяд. И Пърси беше с него. Те се смееха, докато влизаха през вратата и Дани веднага ги видя, защото стоеше пред вратата на салона. Не държеше торбата си в ръце. Беше я

оставила на пода точно до вратата, за да може бързо да я грабне, ако се наложи.

Сигурно нещо в изражението ѝ накара Джереми да спре да се смее и той веднага стана сериозен. Обърна се към Пърси и каза:

— Бягай в кухнята и им кажи, че сме гладни, старче. Аз ей сега идвам — после се приближи към Дани и сложи ръка на бузата ѝ. — Какво не е наред, любима?

Тя се отдръпна далеч от него и влезе в салона. Нямаше да е в състояние да му каже това, което си беше наумила, ако продължи да я докосва. Той я последва в стаята и пак посегна към нея, но тя го спря с ръка.

— Тръгвам си, Джереми.

— Но аз току-що се прибрах. Къде ще ходиш?

Тя усети, че е пил и явно затова не я разбра. Не че беше пиан. Джереми не беше в състояние да се напие.

— Не излизам по работа. Тръгвам си оттук.

— Как ли пък не, по дяволите! Толкова скоро?

— Всъщност, не трябваше да оставам толкова дълго. Не ме разбирай погрешно, не съжалявам и за минута, прекарана тук с теб. Въобще не съжалявам и ще... ще ми липсваш много — тя замълча, защото усети как гърлото ѝ се свива от мъка. — Но трябва да продължа живота си.

— Не го прави, Дани.

— Ами дай ми тогава причина да остана. Да живея тук и да споделям само половината от живота ти не е това, което искам за себе си. Искам истинско семейство и деца, които да не са копелета. Нищо от това няма да получа тук, освен ако не се ожениш за мен.

Ето. Каза го и сложи сърцето си на масата.

А той нищо не отвърна.

Дори изражението на лицето му беше неразгадаемо като никога. И то когато очите му винаги са били толкова изразителни? Явно това беше неговият начин да ѝ отговори. Нямаше да ѝ обяснява пак, че женитбата не влиза в плановете му. Сигурно искаше да ѝ спести унижението. Господи, каква глупачка беше да се улови за толкова малка надежда.

Не беше много сигурна как успя да си тръгне, без да избухне в сълзи още пред него. Но веднага, след като се озова навън, сълзите ѝ

потекоха и не спряха. Знаеше, че ще боли, но не беше предполагала колко трудно ще бъде да прекрачи тази врата със съзнанието, че никога повече няма да види Джереми Малъри.

ГЛАВА 48

На Дани ѝ трябваха няколко часа, докато открие къде Дагър беше преместил бандата. Обаче знаеше точно кого да попита. За нейна изненада, много хора в стария квартал не я разпознаха веднага, а малкото, които успяха — бяха шашнати. Тя се замисли за всички онези, с които бе прекарала по-голямата част от живота си, а те не я разпознаха.

Нима се беше променила толкова много?! Вероятно — да. Но не само облеклото ѝ беше различно. Тя вървеше гордо в един от най-бандитските квартали в града, напълно уверена, че може да се справи с всякаква беда.

Дагър си беше у дома, а също и Луси, която щастливо изпищя, щом видя Дани да влиза през вратата. Част от децата си бяха вкъщи, спуснаха се към нея и всяко искаше да му бъде обърнато внимание. След десет прекрасни минути, тя се обърна и опита да прецени реакцията на Дагър.

Той още не беше казал нито дума. Зяпаше я така, сякаш не можеше да я разпознае. Може би бе осъзнал, че тя всъщност е жена и вероятно се чудеше, как е могъл да не забележи този факт през годините.

Накрая каза грубо:

— Не мо'еш остана тука. Нек'ъв кофти тип те търси из махалите и ти мисли лошо.

— Да, знам.

Дани отиде до малката кухненска масичка, където той обикновено седеше. Всъщност, тази маса беше винаги с него. Беше нещо като негов офис или трон — той даваше заповедите си оттук и контролираше правилата му да бъдат спазвани. Би трябвало да има собствен истински офис, мина ѝ през ума.

— Трябва ти офис, Дагър. Използвай една от стаите за целта.

— Все едно имаме излишни стаи — измърмори той, подсмърквайки. — И не сменяй темата.

Направи ѝ впечатление, че носът му бе разкривен леко.

— Боли ли те много?

— Абе, повече кръв имаше. Оня тип, дето те търсеше, го счупи.

— Да, знам, Луси ми каза.

Дагър млъкна за момент и изгледа свирепо Луси, която тъкмо се беше присъединила към тях на масата.

— И какво, като знаех къде работи, а ти — не. По-добре, дет' не ти казах, инак всичко щеше да изпееш на оня главорез.

— Вече няма значение — намеси се Дани. — Той така или иначе ме намери. Мъртъв е, така че няма да ни безпокои.

— Утрепа ли го?

Дани поклати глава и обясни:

— Той сам си го причини като побягна, след като го хванаха да се опитва да ме убие. А лордът, който го бе наел за тая работа, сега е на път за затвора и няма да може да наема повече убийци.

— Лорд?! — възкликна Дагър. — В к'ва беля, по дяволите, си се забъркала, бе, Дани?

— Не съм се забърквала. Миналото ми ме гонеше. Въпросният лорд знаеше коя съм аз. Негодникът не иска и дума да обели, пък и аз не си спомням. Но все си мисля, че именно той е убил семейството ми. Трябвало е да умра с тях, но дойката ми ме е спасила като е избягала с мен. После Луси ме е намерила.

Дагър погледна Луси с недоумение.

— Домъкнала си ми вкъщи богаташче?

— Не мисля, че съм такава — побърза да отрече Дани. — Тоя лорд беше голяма измет и крадец. Ако семейството ми е било забъркано по някакъв начин с него, значи не са били чак толкова издигнати. В крайна сметка, той е опитал да ни изтреби до един. А да заличиш цяло семейство си е по-скоро отмъщение, независимо как ще погледнеш на нещата.

Луси въздъхна тежко:

— Тя си беше богаташче. Приказваше като такава и дрехите ѝ бяха богаташки. Пък лордовете се трепят един друг за к'во ли не, къдет' нас тука хич не ни интересува.

Дани извъртя очи и беше готова да спомене, че не само богатите говореха така, но и техните лични слуги, когато Дагър кресна:

— За к'во тогава ми я домъкна на мене? Не можа ли дъ помислиш малко?!

— Щот' си ня'аше никого, пък и нищо не помнеше, а беше само на пет години. Ако мислиш, че съм толко' коравосърдечна да я оставя сама на произвола на съдбата, значи тря'а дъ те фрасна по носа и дъ го счупя пак.

— Ма, кат' си знаела к'ва е изнежена, пък и женска при това, за к'во си я взела?

— Щот' ти беше закъсал за пари толко', че да ме пратиш да стана курва за стотинки. Бях ти много бясна, Дагър! И не исках и с Дани да стане така. Исках да има шанс в живота, па кат' момче щеше да й е по-добре.

Дагър беше почервенял, докато слушаше Луси.

— Колко още тря'а да съ извинявам за т'ва?

— О, майната ти, Дагър! От мене излезе много добра курва. Ма вече мисля да се пенсионирам. Намерих мъж, дет' ме иска само за себе си.

Дани се изхили и предположи:

— Оня с каруцата?

Луси се ухили.

— К'ъв е сладък само. Иска да съ женим! Кой би помислил, а?

— 'начи и тебе шъ та загубя?! — каза Дагър съкрушен.

В този момент Дани реши, че е дошло време да сподели една своя отколешна идея.

— Дагър, мислил ли си някога да превърнеш това място в истинско сиропиталище? Може да си намерим истинска работа и да се грижим за децата. Ще наемем учител и ще купим истински легла. Даже и Луси може да ни помогне.

Той я зяпаше, сякаш си бе загубила ума:

— Ти имаш ли нак'ва идея за к'ви луди пари говориме тука. Даскалите не са хич евтини, мамка им! И кровати?!

— Ще се справим, Дагър! Помисли си.

— Къде шъ си намеря истинска работа, бе? Ти не си намери!

— Намерих — каза тя ядосано.

— И к'во тогава търсиш пак тука? — подвикна й той. — Да не те разкараха вече?

— Не, аз сама напуснах. Беше много хубава работа, обаче се привързах твърде много към работодателя си и затова реших, че ще е по-добре, ако си тръгна.

Очите ѝ се навлажниха. Тя се изправи и се обърна с гръб към масата. В следващия момент Луси беше до нея, прегърна я и изглежда Дагър накриво.

— Не съм дошла да остана, Дагър — продължи Дани, след като се покопити. — Дойдох само, за да оставя нещата си при Луси, докато си намеря нова работа. Пък и толкова много ми липсвахте, вие и децата! Знам, че ми каза да не се връщам никога вече, но...

— Тихо, малката ми — намеси се Луси. — Можеш остана колкото си искаш. Тъй ли е, Дагър?

В тона ѝ прозвуча толкова силна заплаха, че Дагър едва чуто измърмори нещо, грабна си шапката и излетя навън, вероятно към най-близката кръчма. След секунда Луси обърна Дани към себе си, загледа се в зачервените ѝ от напирещите сълзи очи, и я прегърна силно.

— Горкото ми момиченце, нъл' не си бременна?

— Не, поне не мисля, че съм.

— Тогава, 'що си толко' тъжна?

— Няма как да не съм. Мислех, че колкото по-бързо си тръгна, толкова по-добре, обаче... обаче, не предполагах, че ще ме боли така.

— Ник'ъв шанс ли няхахте?

— Не. Казах му защо си заминавам, а той дори не опита да ме спре!

— 'щото е няк'ва важна клечка ли?

Дани поклати глава:

— Може и да идва от семейство, пълно с лордове и дами, обаче има и членове на рода му, дори баща му, които това не ги интересува. Само че, той не иска да се жени. Заклет ерген е. Само искаше да му стана любовница за малко.

— А на тебе т'ва хич не ти се нрави, а?

— Никак даже.

— Макар че някои мъже остават с любовниците си цял живот?

— Той не е такъв — промълви Дани. — Луси, той е толкова очарователен, че би разтопил лед с усмивката си. Жените какви ли не ги измислят, само и само да го замъкнат пред олтара, а той все намира

начин да ги избегне. Но това вече е без значение. Аз искам свое собствено семейство. А Джереми Малъри не може да ми го даде.

ГЛАВА 49

— Не съм изненадан — каза Антъни, докато каретата криволичеше из уличките късно следобед на другия ден. — Видях, че има крехкото телосложение на благородничка.

Джеймс се сопна на брат си.

— Нищо такова не си видял!

— Позволи ми да не се съглася, старче. Само защото ти нищо не си усетил, не означава, че някой с по-проницателен поглед не го е видял. Май вече ти трябва очила на тази възраст, а?

— Май на теб ти трябва едно хубаво сбиване при Нейтън, като свършим с това.

Антъни се захили. Нейтъншол беше мястото, където ходеха да се боксира, за да освободят напрежението. И двамата братя бяха известни с това, че прекарваха доста време там, за да усъвършенстват уменията си в тази насока.

— Ще се радвам да се видим там съвсем скоро — отвърна Антъни, — но признай си. Вбесен си, само защото не можа да предвидиш всичко това.

— Е, как да предвидя, че Джейсън ще си спомни това отдавнашно събиране, преди 20 години, че и повече? Той я е видял само веднъж тогава, за бога!

Антъни се засмя отново.

— Защото това го е човъркало от момента, в който я е видял и нищо не е можело да го отклони от въпроса, докато не се сети откъде я познава. Между другото, изобщо не съм изненадан, че пак е цъфнал в Лондон, само за да ти проглуши ушите по въпроса.

— Не бях аз целта му. Втурна се направо към къщата на Джереми, но момчето не беше вкъщи. Какъвто си е нетърпелив, веднага се е отправил към мен при това положение.

— Не ти завиждам. Не бих искал аз да обяснявам на сина си, че трябва да се откаже от такова превъзходно парче.

Джеймс изсумтя.

— Ти нямаш син. И да не си посмял да кажеш на моя такова нещо. Момчето вече е истински мъж. Той сам ще реши какво да прави и как да излезе от тази каша. Пък и само защото Джейсън е казал нещо? Да бе, как не!

Ангъни се ухили.

— Напоследък имам дяволски добър късмет, че не ме тормози с неговите проповеди. Много добре знам, че ти няма да си отвориш проклетата уста и да ми кажеш.

— Разбира се, че щях да ти кажа. Да не искаш сам да го отнеса?

И те не успяха да открият Джереми вкъщи, но за разлика от Джейсън, Джеймс знаеше кого да попита къде е.

— Отиде да открие момичето — каза Арти на Джеймс. — Тя напусна кораба.

— Скарали ли са се?

— Не мисля. Тръгна да си търси нова работа. Така поне рече момичето от кухнята.

— И къде каза, че е отишла? — попита Джеймс меко.

— Нищо не съм казал. Обачи, момичето от кухнята му каза къде да я търси. Тя рече, че девойката щяла дъ иде вкъщи първо, преди да почне да търси работа.

— Което значи, че е тръгнала накъде?

— Ня'а да кажа — изненада го Арти и каза упорито. — Освен, ако ни мъ вземете да ви пазя гърба.

— Разбира се. Не бих си и помислил друго. И така, накъде тръгна да я търси?

— В най-пропадналите квартали на града, както си мислите и вий. Най-бедните и с най-голямата измет.

* * *

— Мислил ли си да направиш сиропиталище, Дагър?

— Не — измърмори той. — А ти как си я предста'яш тая работа? К'во шъ стане, ако от идеята нищо ни излезе? Шъ им дадеш на тези младежи надежда за по-добър живот и после шъ им го вземеш, щот ня'а да мож' да покрием разходите. Туй шъ ги разочарова още повече и

ша ги напра'иш още по-лоши. Сега поне не очакват нищо 'убаво и са си таквиз, каквито са.

Значи и той беше мислил за това? А и тя не беше взела предвид факта, че може и да се провалят. Но пък той беше толкова черноглед. Ако мислеха така, разбира се, че щяха да се провалят.

— Намерих си хубава работа тази сутрин. Взеха ме още на първата, за която попитах.

— К'во искаш да кажеш?

— В града плащат по-добре. Ако и ти си намериш работа, можем и да основем сиропиталището там. Мислиш ли, че ще е трудно да намерим място, не в богаташките квартали, но в търговската част?

— Забрави за т'ва — каза й ядосано. — Нивгиш не съм са 'фащал на нормална работа.

— Не е вярно. Ти беше и управител, и предприемач, и домакин, и какво ли още не през всичките тези години.

— К'вото го мога — го мога и ни съ опитвам да са пра'я на к'вот' не съм. Ни съм кат' теб. Твоите желания са неизпълними. Единственият начин да си получиш сиропиталището е, ако ти помогне правителството или някой друг с пари.

— Ако намеря някой да ми помогне, ти ще се заемеш ли с управлението?

— Разбира съ. Ти го направи. Аз шъ са грижа за нещата вместо теб. — Но после тонът му стана подигравателен, когато добави: — 'начи си завъдила богати приятелчета, т'й ли?

Той го каза просто защото не вярваше, че тя някога ще успее да го постигне. И може би беше прав. Но тя нямаше никакво намерение да се откаже.

— Ами, всъщност точно така е.

Дани се извърна рязко и ахна при вида на Джереми, изпълващ вратата. Зяпаше я, сякаш искаше да я грабне и да я разтърси... или да я прегърне. Всъщност, толкова много емоции излъчваха очите му, че тя трудно можеше да определи точно какво изпитва. Най-накрая той свали поглед от нея и го насочи към децата отзад. Те се бяха скупчили и гледаха с изумление този богаташ дошъл в тяхната част на града.

Той подхвърли една монета и каза:

— Ще имаш ли нещо против, момче, да ми пазиш каретата? Ако е още отвън, когато се върна, ще ти дам още една монета. Ако не е —

ще ти помогна да си изкопаеш гроба, преди да те вкарам в него.

Това извади Дани от вцепенението ѝ. Тя се втурна към вратата.

— Той не искаше да каже това — каза тя на момчето, което зяпаше с отворена уста. — Просто седни в каретата и извикай, ако някой се опита да я открадне.

После се опита да се отдалечи от Джереми, преди да го нападне.

— Как ме откри?

— Ами трябваше да пребия това чудовище в кръчмата и да го заплаша, че ще му извадя сърцето с голи ръце, ако не ми каже къде се е скрила бандата ти.

— Разправял си се с него?

— Не, но прозвуча убедително, нали? — каза Джереми широко усмихнат.

Дани изобщо не го намери за забавно, за разлика от Дагър. Той избухна в смях, а Джереми продължи:

— Всъщност, парите му развързаха езика и не се наложи да прилагам никакво насилие. Доста са лоялни приятелите ви наоколо, няма що — добави той сухо.

Смехът на Дагър беше накарал Луси да излезе от стаята си. Тя се взря в Джереми, невярваща на очите си, преди да отправи още по-изумен поглед към Дани.

— Ти си го напуснала? Брей, Дани, да ни си са побъркала?

Дани взе да се изчервява, но Джереми ѝ се усмихна сърдечно и каза:

— Ти трябва да си Луси. Задължен съм ти. Наистина.

Луси премигна.

— Тъй ли? Що?

— Задето си пазила момичето ми през всичките тези години, докато я срещна. Благодаря ти! И на теб също — добави той, гледайки Дагър. — Щото си я изритал отгук, та да ме намери.

Дани извъртя очи. Дагър се закашля, а Луси каза:

— Дагър, хайде да идем да видим каретата на човека, а? Да ги оставим тез' двамата насаме за малко?

— Само за малко — настоя Дани, но те вече излизаха през вратата, затова тя се обърна отново към Джереми и го изгледа свирепо.

— Защо си тук?

— Дойдох да си взема шапката, разбира се. Предупредих те да не я вземаш.

Не това очакваше да чуе и въпреки че усети, че той само я дразни, тя ядосано измарширува в стаята на Луси, изрови я от торбата и после се върна да му я хвърли в лицето. Той я улови, приближи се и ѝ я подаде отново.

— Ето, връщам ти я и вече можеш да я задържиш. — Още не беше свършил, когато я дръпна към себе си, шепнейки: — Но аз ще задържа теб. Боже, Дани, не ме подлагай никога повече на този ад.

Той я притискаше толкова силно, че тя едва дишаше, но точно сега това въобще не я интересуваше. Опиваше се от щастията да бъде в прегръдките му. После обаче, здравият ѝ разум се върна и тя го отблъсна от себе си. Той я пусна, но не ѝ позволи да се отдалечи толкова, че да не може да я привлече отново към себе си.

— Не трябваше да идваш тук — каза му тя.

— Не трябваше да ме караш да го правя. И щях да дойда по-рано, но хората от квартала истински се забавляваха, докато ме упътват в грешната посока в продължение на половин ден.

— Не трябваше да съм тук въобще, така или иначе. Дойдох само да си оставя нещата, докато си намеря нова работа.

— Можеш да забравиш за това. Връщаш се обратно с мен вкъщи, където ти е мястото.

Дани изстена вътрешно. Никога не беше чувала нещо толкова мило. „Където ти е мястото.“ Мили боже, знаеше, че ще ѝ е адски трудно да устои, ако той вземе да я разубеждава.

Тя се обърна и се насили да каже:

— Няма да променя решението си, Джереми. Искам повече, отколкото ти си в състояние да ми дадеш.

— Ако не беше избягала толкова бързо...

Тя ахна и го срязва веднага:

— Не съм избягала. Казах ти какво ще ме задържи при теб, но ти не ми обърна внимание. Остави ме да си отида.

Той изцъка невярващо.

— Ами просто ме шокира, скъпо момиче, не очаквах да ми предложиш така. Наистина трябва да запомниш, че вече не носиш панталони. Направо изгубих ума и дума, ако искаш да знаеш.

— Да бе! Знаеше, че ще стигнем дотам. Бях те предупредила какви са целите ми още отпреди и че ще си тръгна скоро и ще направя всичко възможно да ги постигна.

— Но твоето „скоро“ беше години в съзнанието ми, скъпа.

Тя изсумтя.

— Значи на теб ти трябва речник.

— Може би, но това, което наистина ми е нужно си ти. Ела си вкъщи...

— Недей! — каза задавено тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Просто си върви, Джереми. Не можа да се удържиш да не опиташ да ме убедиш да остана. Е, вече можеш да си тръгнеш. Нищо нямаше да излезе от това и все още нямаме шанс. Просто тръгвай!

— Тук съм, за да се извиня и да обсъдя женитбата си.

— С кого?

— С теб, глупачето ми.

Тя замахна насреща му, целейки се в окото му. Беше бясна. Но той се наведе и възкликна:

— Мътните да те вземат! Това защо го направи?

— Това не е нещо, с което да се шегуваш, Джереми Малъри. Толкова отвратително жесток си. Не мога да повярвам, че го правиш. Махай се! И да не си ме потърсил отново!

Вместо да я послуша, той я притисна към себе си отново. Силно. Ръцете му я обвиха толкова плътно, че дори не можеше и да удари този негодник. Но тя и не искаше вече.

Той каза самодоволно:

— Това „да“ ли беше?

Тя се опита да го удари отново. Той само се изсмя.

— Предай се, любима. Никога не съм си мислил, че ще предлагам на някоя жена да се омъжи за мен, така че е нормално да оплескам всичко. Но ти ме познаваш добре и знаеш, че никога не бих се шегувал за такова нещо.

Тя изведнъж замръзна в ръцете му. Той беше прав. Никога не би се шегувал с нещо такова. Но тя все още не можеше да повярва, че е сериозен.

— Защо? Знам, че никога не си си и помислял да се жениш. Показа ми го доста ясно. Защо си промени мнението сега?

— Защото си инат. Защото това е, което искаш ти, а аз искам да те направя щастлива. Защото те обичам и мисълта да прекарам живота си без теб ме разкъса на парчета и не искам това да ми се случи отново. Не, благодаря! Защото искам да се будя до теб всяка сутрин, а не само когато имам късмет. И защото ти си всичко, което искам от една жена, Дани. Защо да не искам да се ожения за теб? Е, и аз си задавах същия въпрос, а сега и двамата знаем отговора. Не знаех, че съм влюбен в теб, докато не помислих, че съм те изгубил. Сигурно щях да го разбера накрая, но се радвам, че го разбрах сега, а не по-късно. Така че, ще се омъжиш ли за мен и ще ми позволиш ли да създам бленуваното от теб семейство?

Тя се облегна назад и го погледна с недоумение.

— Искрен си, нали? Наистина ли ме обичаш?

— Повече, отколкото бих могъл да опиша с думи.

Гласът на Антъни ги прекъсна, докато те двамата с Джеймс влизаха през вратата.

— Казаха ти да не ги безпокоиш. Дяволски неудобно е да слушаш тези сантиментални глупости, нали?

Джеремиде се обърна и се ухили на баща си и чичо си.

— Поздравете ме! Тя се съгласи да се омъжи за мен. — Но после прошепна на Дани: — Така е, нали?

— Да — прошепна в отговор тя, имайки чувството, че ще се пръсне от щастие. — Определено.

— Ами, проклет да съм! — каза Джеймс. — Не мисля, че Джейсън се е сетил и за това, докато ми четеше проповедите си. Обаче, това ще оправи проблема.

— Какъв проблем?

— Джейсън знае коя е тя, момко.

— Че е от бедняшките квартали?

— Не — знае коя е тя в действителност.

ГЛАВА 50

Обичайните за края на лятото цветя бяха покрили полетата около пътя, който минаваше през Съмърсет. Беше далече от Лондон, а се очертаваше да пътуват цял ден и дори утре сутрин. Дани не обърна внимание на по-голямата част от пътуването. Беше замаяна от обхваналите я емоции.

Това трябваше да е истинското щастие. Никога не бе изпитвала толкова силни чувства. Той щеше да се ожени за нея. Щеше да сбъдне всичките ѝ мечти. Това беше почти всичко, за което някога се бе надявала. Само да не беше този страх, който вземаше връх над всичко друго.

Опасяваше се, че това не беше истина и Джереми Малъри бе сгрешил. Потреперваше от мисълта, че всъщност беше истина и майка ѝ бе още жива. Последното, което знаеха за нея бе, че живее в Съмърсет в имението на баба си, но никой не я бе виждал, откакто се бе затворила там, преди петнадесет години. Може би беше мъртва и те напразно пътуваха дотук. Но Дани се боеше, че ако Евелин Хилъри бе все още жива, можеше да не я приеме като своя дъщеря. Нямахше никакви доказателства за това, освен съвсем беглата им прилика. Как една прекрасна дама — дъщеря на граф и вдовица на барон — би признала една бездомница за своя собствена дъщеря?

Джеймс Малъри бе настоял да дойде с нея, като бе казал на сина си, че тя има нужда от придружител сега, когато знаеше коя е.

На Джереми това изобщо не му се хареса, а и тя самата вероятно би възразила също, само да не беше в такъв шок. Та те дори не бяха напълно убедени, а само гадаеха. Само защото трагедията на Евелин Хилъри леко съвпаднаше с нейната собствена, не значеше нищо. Вероятно бе само съвпадение.

— Дамата не е била там, когато съпругът ѝ, Робърт, бил убит. Били в Лондон за кратко, когато тя била повикана обратно в Съмърсет. Май че баба ѝ паднала или нещо подобно. За убийствата, отразени във всички вестници, се предполагаше, че са извършени от някой луд,

който отишъл да краде в лондонския им дом и изведнъж започнал да убива наред. Съпругът ѝ Робърт и няколко човека от прислугата били убити. Дъщеря ѝ и дойката никога не били намерени, но заради кръвта в къщата, се предполагаше, че и те са били убити и после извлечени от дома. Фактът, че техните тела бяха изчезнали, а останалите бяха оставени в къщата, наведе на мисълта за луд човек. Просто нямаше никакъв смисъл в подобно клане.

— Как така не успя да я познаеш? — беше попитал Джереми баща си. — Нали си бил в Лондон тогава?

— Всъщност, причината бе доста романтична — каза Джеймс. — Доколкото си спомням бях много разочарован, че така и не се запознах с лейди Евелин. Случи се така, че тя имаше най-краткия сезон, познат досега — беше се появила само на едно парти, където Джейсън се бе запознал с нея. Излиза, че Робърт Хилъри вече я познавал и я бе последвал в Лондон, за да ѝ направи предложение. Тя прие и те се прибраха на другия ден. Установиха се в провинциалното му имение в Хампшър, където им се роди дъщеря. Понякога посещаваха Лондон, но не общуваха с никого, докато бяха в града и именно затова толкова малко хора си спомнят лейди Евелин.

Дани почти не чу казаното. То бе в съзнанието ѝ, но тя някак си не можеше да направи връзката със себе си. Все още не. Страхът не я напускаше.

Присъствието на Джереми я успокояваше, но още по-добре ѝ беше, че я прегръщаше през цялото пътуване. Без него, тя сигурно щеше да се побърка. Колкото повече се приближаваха до Съмърсет, толкова повече страхът я задушаваше. Ако имаше как да избистри мислите си, сигурно би побягнала в обратната посока.

Имението, в което пристигнаха най-накрая, беше великолепно. Основната сграда беше на три етажа, но имаше и две по-малки крила от страни. Беше изградена от тъмен сив камък и покрита с бръшлян. Наоколо се простираха добре поддържани поляни, осяени с величествени стари дъбове. Гледката усили страха на Дани стократно. Никога не беше мислила, че някой може да живее в толкова голяма къща.

Не ги допуснаха вътре. Дани остана доволна като чу, че лейди Хилъри не приема посетители по никакъв повод. Икономът бе непреклонен, а името Малъри не означаваше нищо за него.

Вратата почти бе затръшната пред тях, когато Джереми загуби търпение и избута пред себе си Дани, която досега се криеше отзад.

— Вярвам, че госпожата би желала да види дъщеря си — каза той на мъжа.

Икономът — доста сериозен мъж — пребледня и зяпна Дани. След няколко дълги секунди каза с треперещ глас:

— Влезте! Моята господарка е в градината зад къщата. Ще ви отведе...

— Само ни покажи накъде да вървим! — каза Джеймс, който още беше ядосан на човека.

Тя не беше в градината. Един от работниците ги насочи към езерото точно зад редица дървета, като поясни, че мадам обичала да се разхожда там.

Дани изоставаше нарочно и трябваше да я теглят за ръка. Накрая тя се запъна и спря. Джереми повдигна лицето ѝ към своето, видя колко бе пребледняла и я прегърна.

— Не мога да отида там. Заведи ме у дома! — примоли се тя.

— От какво се боиш?

— Тя ще ме намрази. Едва ли би искала някоя като мен да ѝ бъде дъщеря. Твърде късно е да бъдем семейство.

— Знаеш, че това не е така, но никога няма да разбереш, ако не се срещнете. — После добави с изключителна нежност: — А дори и така да е, ти имаш мен.

Думите му я разтопиха. Щастието ѝ надви страха и я обгърна с все сила, като ѝ върна смелостта.

Позволи му да я преведе през равните редици от дървета до другата страна, където Джеймс бе спрял, за да ги изчака. Джереми се опита да я разсее и попита:

— Не разпознаваш ли имението?

— Не, изобщо. Изглежда ми твърде голямо, за да може някой да живее в него.

— Всъщност, то е съвсем мъничко.

— Лъжец!

— Не, наистина — уютно и приятно е.

Тя му се изплези, но почти веднага замръзна на място. Пред езерото имаше поле, застлано с цветя и там се разхождаше дама със сребърноруси коси.

— О, боже! Сънят ми, Джереми! Аз съм била тук преди — с нея!

Наложи му се пак да я дърпа напред, защото краката ѝ просто отказваха да ѝ се подчинят. Джеймс ги поведе. Нито един от тях нямаше да допусне тя да спре.

Дамата беше с гръб към тях и се движеше бавно през цветята. Бе потънала в мислите си и явно не ги чу.

Първите слова на Джеймс я стреснаха и тя се завъртя рязко към тях.

— Лейди Евелин, позволете ми да се представя. Джеймс Малъри, на вашите услуги. Запознахте се с по-големия ми брат Джейсън преди много години.

— Не си спомням, но по-важното е, че аз не приемам посетители. Моля да си вървите, сър. Нарушавате спокойствието ми.

Тя се обърна и понечи да си тръгне. Беше кимнала леко на Джеймс, но не бе обърнала никакво внимание на Джереми, нито пък бе забелязала Дани, която отново се бе скрила зад гърба му. Тя бе напълно сериозна като каза, че не приема посетители, но не настоя да разбере кои бяха те или как въобще се бяха промъкнали покрай иконома ѝ.

— Може ли да си вървим вече? — едва чуто прошепна Дани.

Джеймс обаче я чу:

— Да му се не види! — прокле тихо той и се обърна към отдалечаващата се дама. — Не дойдохме чак от Лондон, за да бъдем отпратени с лека ръка. На мен може и да не обърнете внимание, но може би бихте изявили желание да се запознаете с бъдещата ми снаха. Тя поразително много прилича на... вас!

Дамата отново се обърна. Явно забележката на Джеймс никак не я бе впечатлила. Напротив. Тя изглеждаше вбесена.

— Не ме правете на глупачка, сър. Уверявам ви, вече не съм толкова наивна. Нима си мислите, че сте първия, дошъл тук да ми пробутва дъщеря, само за да се докопа до имението на мъжа ми?! Първия път бях съкрушена. При втория опит бях по-предпазлива, но все още исках да повярвам, че дъщеря ми се е намерила. След третия опит, загубих всякаква надежда. Знаете ли какво е да загубите всякаква надежда?!

— Не мисля, че знам. Но ние не сме тук да ви убеждаваме в каквото и да било. Няма нужда от това. Девојката скоро ще стане част

от моето семейство, а ние се грижим сами за себе си, тъй че не искаме нищо от вас.

— Тогава за какво сте тук?

Джеймс сви рамене:

— Предполагам, че би искала да си върне майката, но сякаш започвам да се замислям дали не ѝ е по-добре без нея.

Дамата се вцепени, а Дани просъска към Джеймс:

— Не си въобразявай разни работи за мене, приятел. И не си и помисляй да я обиждаш!

Джеймс я погледна с повдигната вежда и отвърна сухо:

— Най-после спря да се боиш от мене, а?

Дани се изчерви и отново скри лице в гърба на Джереми. Това „Ние се грижим сами за себе си“ бе издигнало Джеймс Малъри в очите ѝ завинаги. Сега наистина не я бе страх от него. Но все още не можеше да се срещне лице в лице с майка си.

Евелин обаче я бе чула и макар да виждаше само полата на Дани зад краката на Джереми, тя обърна към нея цялото си внимание и каза настойчиво:

— Тя защо се крие?

— Защото е ужасена от мисълта, че няма да я искате — отвърна Джереми. — През всички тези години, тя не помнеше нищичко от случилото се. Наскоро спомените ѝ започнаха да се връщат.

— О, моля ви! Спрете! — каза Евелин подигравателно. — Толкова пъти са идвали именно с това оправдание.

Джереми не отговори. Обърна се и повдигна брадичката на Дани.

— Надявам се, осъзнаваш, че само усложняваш нещата. Тя ще съжалява за всяка казана дума.

— Или пак ще ни каже да се разкараме.

— Какво, ако ни каже така? Тогава ще си отидем у дома, ще се оженим и ще започнем да правим бебета — ухили се той. — Ако това е, което иска да ни каже, то тогава, любов моя, нека приключваме. Протакането няма да промени нещата.

Дани изпъшка. Той бе прав, разбира се. Тя само се предаваше на страховете си и с това удължаваше агонията си. Тя пристъпи встрани от него и видя ядосаното лице на майка си. Почувства се, сякаш сърцето ѝ падна в петите.

Но тъй като Евелин се беше подготвила за разочарование, отново беше бясна, че се опитваха да я измамят. За момент погледна към Дани, взря се в нея и остана толкова шокирана, че не може да каже и дума. Виждаше себе си преди двадесет години, почти същата, а всъщност това бе детето, което мислеше, че няма да види никога вече.

Дани се бе обърнала и почувства как най-ужасните ѝ страхове се превръщаха в реалност. Тя се сгуши в Джереми и зарови лице в гърдите му.

Гърлото ѝ се бе свило дотолкова, че едва успя да произнесе:

— Отведи ме у дома!

Нямаше да заплаче. Отказваше да плаче тук, пред Евелин Хилъри. По-късно...

— Дани!

Тя се обърна. Майка ѝ протягаше ръка към нея. Вцепенението ѝ бе очевидно. Беше съвсем пребледняла.

— О, господи, Дани, нима това наистина си ти?!

И сълзите рiekнаха. Дани пристъпи към нея, после направи още една стъпка и накрая пробяга последните няколко, плачейки на воля и зарида още по-силно, когато ръцете на майка ѝ я обгърнаха, притискайки я с толкова много любов. Тя разпозна миризмата, мекотата — всичко се връщаше по местата си. Колко много е била обичана тук! Тя най-послед бе у дома.

ГЛАВА 51

Салонът беше огромен, както можеше да се очаква, добре почистен, но си личеше, че рядко се използва. Те се настаниха удобно. Евелин и Дани на дивана, Джереми на стола срещу тях, Джеймс остана прав, облегат на студената камина и просто ги наблюдаваше готов да се намеси, ако се наложи или дори и да не се наложи.

Евелин държеше ръката на Дани. Не беше я пуसнала, откакто ги поведе към къщата. Все още избухваше в плач от време на време, всъщност, всеки път, когато погледнеше Дани и затова предпочете да обърне поглед към Джереми. И Дани не спираше да плаче и не й трябваше много, за да потекат отново сълзите. Беше намерила майка си. Беше си върнала самоличността и истинския си живот. Все още очакваше да се събуди, толкова невероятно бе, че всичко, за което си беше мечтала се сбъдна.

Тя вече беше разказала всичко по пътя към къщата. Евелин беше настояла почти веднага да чуе цялата ѝ история. Но не беше много изненадана от това, което чу. Сега разбираше, защо така и не е успяла да открие Дани. Никога не би ѝ дошло на ум да я търси в най-бедните коптори на Лондон.

— Мислех, че си мъртва — казваше Евелин сега. — След като те търсих с години, накрая изгубих всяка надежда. А и тези измамнички започнаха да идват. Те имаха твоите очи, и трите. Иначе въобще не приличаха на теб. Цветът на косата можеше да е различен, можеше да си се променила много с годините, но очите щяха да са същите и затова мисля, че някой, който познава семейството ми, много добре ги е подучвал.

— Колко бяха? — попита Джереми.

— Три. Първото момиче беше на десет. Тя ме заблуди най-дълго. Минаха пет години преди следващия опит. И после още две, преди последния. Имах чувството, че братовчед му на Робърт ги намира и им казва как да се държат. Той искаше да заграби и имота и титлата на Робърт. След като опитът му да обяви Данета за мъртва се провали, той

явно реши да създаде нова Дани, някоя, която да може да контролира или пък да се отърве от нея лесно и да докаже най-накрая, че е мъртва.

— И мен това ме учуди — призна Джереми. — След 15 години отдавна трябваше да е обявена за мъртва.

— Той наистина се опита и беше бесен, когато молбата му беше отхвърлена. Баба ми беше жива все още и беше близка приятелка със съдията.

— Той е единствения жив роднина на съпруга ви, нали? — попита Джеймс.

— Да, негов трети братовчед и е незаконороден, затова титлата ще се наследи от децата на Дани, а не от него. Но би могъл и да я получи, ако обяви Дани за мъртва, преди да е родила дете. Имаш ли дете, скъпа? — обърна се тя към Дани.

Дани се изчерви.

— Не, не още.

— Но скоро — добави Джереми ухилен.

Евелин въздъхна.

— Предполагам, че не мога да спра тази сватба? Току-що я открих, а сега отново ще я изгубя?

— Не, но можете да дойдете да живеете с нас в Лондон — предложи Джереми.

— Това е много благородно от ваша страна — отвърна Евелин, — но не бих си позволила да се натрапя на новобрачна двойка. Обаче ще се върна в Лондон, за да мога да виждам дъщеря си по-често. Старата ни къща в града е срината до основи, така и не я построих наново. Като знам какво се случи там... — Тя потрепери от ужас при спомена. — Но сега бих могла да я възстановя. Все още притежавам земята.

— Нямам спомен за тази къща — каза Дани.

— Нищо чудно. Това беше първото ти пътуване до Лондон. Бяхме пристигнали само преди няколко дни, които ти прекара предимно по магазините и в парка с бавачката си. Така че, беше спала само няколко нощи там, преди да се появи убиеца. Аз самата също щях да умра там онази нощ, не се съмнявам. Просто баба ми си счупи крака. Ние бяхме много близки, тя беше всичко, което имах, след като изгубих родителите си като малка и тя ме беше отгледала. Нямах да се успокоя, докато не отида да се убедя сама, че е добре.

— Значи си била тук, когато е станало?

— Дори още не бях пристигнала. Напуснах Лондон онзи следобед. Лошите новини ме завариха тук. Бях съсипана. Изгубих почти цялото си семейство. Робърт беше любовта на живота ми. Познавах го от дете, защото семейството му живееше съвсем наблизо. Отидох в Лондон за сезона само, за да го принудя да ми предложи брак. Вече бяхме влюбени един в друг. Просто на него му отне малко повече време да го осъзнае. Възможността да си оцеляла, Дани, беше единственото, което ме крепеше през годините, но неизвестността за съдбата ти ме измъчваше жестоко.

— Не се и съмнявам, че госпожица Джейн щеше да ме върне при теб, ако не беше умряла — каза Дани.

— О, сигурна съм в това. Тя беше добра жена. Това беше още една причина да изгубя надежда. Накрая повярвах, че нещо се е случило, а ти беше толкова мъничка. Не беше възможно сама да намериш пътя към дома. Изобщо не предположих, че може да си загубила паметта си.

— Сега всичко се връща бавно. Откакто срещнах Джереми. Спомних си парка, в който съм играла. Спомних си и първото си име, но не го харесах много.

Евелин се засмя.

— И ние не го харесвахме. Трябваше да те кръстим така на майката на Робърт и се подчинихме, но баща ти беше първият, който те нарече Дани.

Дани се усмихна, но после колебливо продължи:

— И разпознах мъжа, който е убил всички онази вечер, когато ме откри и се опита да ме убие отново.

— Кога стана това?

— Съвсем наскоро. Той самият умря, докато се опитваше да избяга и не можахме да разберем кой е.

Евелин въздъхна.

— Винаги съм подозирала братовчеда на Робърт. Той беше единственият, който щеше да се облагодетелства от смъртта му. Но нямаше начин да го докажа. Пък и той даже не беше в Лондон, когато това се случи.

— Да не би случайно да се казва лорд Джон Хедингс?

— Да, Джон Хедингс, но не е никакъв лорд. Как отгатна? Ти не го познаваше. Той нито веднъж не ни посети, след като ти се роди. Мразеше Робърт и ние дори името му не сме споменавали. Аз самата съм го виждала само няколко пъти и то, преди да се оженим. Усещаше се колко мрази Робърт. Въобще не си правеше труда да скрие ненавистта си.

Джереми обясни:

— Живееше в голяма къща, недалеч от Лондон и се представяше за лорд. Очевидно никой не си е направил труда да провери произхода му. А всъщност си беше комарджия и крадец от години и така е успявал да поддържа такъв висок стандарт на живот.

— И той също се опита да ме убие — добави Дани, — докато се опитвахме да го хванем в кражба, защото вече знаехме, че е крадец. Но като ме видя, ме позна, по-точно разпозна теб в мен и веднага разбра коя съм. Спомена също и другия мъж, че отново се бил провалил, както преди 15 години и реши сам да ми види сметката. Слава богу, Джереми се появи и успя да го спре. Тогава разбрах, че той е бил човека, който е изпратил убиеца преди толкова много години. Но нямаше как да го докажем, пък и няхмахме представа за мотивите му.

— Боже господи! Значи все пак съм била права — каза Евелин. — Веднага ще повдигна обвинение.

— Ще трябва да си изчакате реда — отбеляза Джеймс. — Той вече е арестуван за кражба и опит за убийство.

— Тогава веднага ще се погрижа да го променят на убийство. Няма да му се размине сега, когато знам кой е платил, за да убият моя Робърт.

— Бъдете сигурна, че дните му са преброени, лейди Евелин — увери я Джеймс. — Моето семейство също вече има законно право да търси възмездие, след като Дани скоро ще бъде една от нас.

— А, да, отново ми напомняте, че скоро ще я загубя. Но до сватбата тя ще остане тук с мен. Дали пък няма да се съгласите да отложите малко женитбата?

Джереми вече сериозно се мръщеше на думите ѝ. „Ще остане тук с мен.“ Как ли пък не! Но на бъдещата си тъща каза само:

— Проклет да съм, в никакъв случай!

Евелин изцъка неодобрително, Дани обаче му се усмихна, преди да се обърне към майка си.

— И аз самата щях да кажа същото.

— Значи го обичаш? — попита Евелин меко.

— О, да, с цялото си сърце!

Джеймс извъртя очи и каза сухо:

— Хайде да не ставаме толкова сантиментални още преди да е минал обяда, деца! И не забравяйте, че ще спите в отделни стаи. Трябва да се отнасям сериозно към ролята си на придружител, не мислите ли?

Това накара Джереми да изстене доста високо.

ГЛАВА 52

Ожениха се в края на август. Съобщението за сватбата беше разпратено из графството на Евелин, както и в Лондон и това шокира цялото висше общество. Вярно, че си шушукаха, че Джереми ухажва красавицата Лангтън, но никой не бе повярвал и за миг, че той ще надене брачните окови.

Дани разбра, че Реджина Идън много я биваше да оправя заплетени ситуации, когато веднага измисли някакво обяснение защо Дани беше представена на обществото като роднина на Келси Лангтън, но всъщност сега беше дъщеря на Евелин Хилъри. А това си беше доста сложно за обяснение. Обаче Реджи просто даде да се разбере, че е забравила да спомене, че семейство Лангтън са осиновили Дани като малка и са я отгледали като собствено дете, защото са я мислили за сираче по онова време.

Сватбата беше великолепна. След като толкова години беше вярвала, че няма да може да организира сватбата на дъщеря си, сега Евелин получи тази възможност и надмина себе си.

Дани можеше да си избира между нова рокля, с каквато си иска кройка, или да предпочете роклята, в която Евелин се беше омъжила. Тя никога не бе имала чак такива грандиозни планове за сватбата си и не бе вярвала, че ще носи истинска булчинска рокля и затова избра роклята на майка си. Беше прекалено красива, за да я отхвърли — от небесносин сатен и дантела, толкова мека, като коприна. А и ѝ беше точно по мярка. Вече беше забелязала, откакто се бяха сблизили с майка си отново, че тя е също толкова висока като нея. Това била една от причините Евелин да не иска да присъства на сезона си в Лондон и затова си тръгнала веднага щом Робърт ѝ предложил. Винаги се бе чувствала малко неудобно от високия си ръст. Всъщност, Робърт не бил по-висок, така че явно Дани бе наследила ръста на майка си.

Странно как отношенията им се развиха през тези седмици до сватбата. Беше все едно никога не се бяха разделяли. Топлината и любовта си бяха още тук и те не се поколебаха да ги споделят една с

друга. И Евелин искаше да знае всичко за времето, през което Дани не е била с нея. Разговаряха до безкрай, понякога до късно през нощта. Смееха се и плачеха заедно. Дани все повече си спомняше за първите си години, които бе прекарала с родителите си. Боже, толкова хубаво бе да намери майка си отново!

Докато тя беше на седмото небе и имаше чувството, че ще се пръсне от щастие, Джереми не беше. Просто му бяха наредили да си тръгне. Казаха му, че само ще им се пречка и да не се сърди, защото той щял да получи Дани за цял живот и нищо нямало да му стане да потърпи няколко седмици. Не, изобщо не беше щастлив. Но ѝ пишеше писма всеки ден, напълно забравил, че тя не може да чете. Всъщност, тя в последствие разбра, че човекът, който донесе първото е трябвало да ѝ каже да ги пази и събира, за да може Джереми да ѝ ги прочете, когато се оженят, но мъжът беше заслепен от усмивката на Дани и изобщо не го беше споменал. Затова Дани помоли майка си да ѝ чете писмата всеки ден и Евелин непрекъснато се изчервяваше, докато четеше. Дани обаче нищо не забелязваше, завладяна и развълнувана от силата на страстта му към нея.

Той я обичаше. Наистина, наистина я обичаше! Чудеше се дали някога ще може да спре да се удивлява на този факт. И беше нещастен от кратката им раздяла, дори писа, че се напил за първи път в живота си. Е, всъщност, той пишеше, че се съмнява, че е вярно, но баща му, двамата му чичовци и Пърси, всичките твърдели, че се бил натряскал здравата и накрая се наложило да приеме, че е истина.

Евелин изненада Дани, като изпрати да доведат Дагър и Луси, както и всички деца. Тя осигури три карети да ги докарат и нямаше намерение да ги пусне да се върнат обратно в Лондон. Реши вместо това да изпълни отколешното желание на Дани и да създаде истинско сиропиталище за тях. Робърт имаше още два имота наблизо и единият от тях можеше да се превърне в чудесен дом за децата, докато растат. Дагър можеше да го стопанисва, но под ръководството на Евелин.

Те не се харесаха много в началото. На него хич не му допадна идеята да го командва някаква дама в напреднала възраст. Тя пък мразеше мисълта, че той е отгледал момиченцето ѝ. Размениха си доста остри думи, но накрая се разбраха и започнаха заедно да обсъждат подробностите.

Слугите на Джереми също бяха поканени на сватбата. Те бяха приятели на Дани, в края на краищата. Тя беше решила да предложи на Клеър да смени работата си, защото мислеше, че ще ѝ хареса много повече да работи с деца. И се оказа права. Клеър веднага се съгласи и с Дагър се харесаха още от първата си среща. Не че Дагър се държеше по-различно, но Клеър беше станала по-уверена напоследък и въобще не му се плашеше.

Дагър, облечен в нов костюм за сватбата, беше претърпял забележителна промяна. Беше се обръснал за случая, изглеждаше и се държеше чудесно. Дани си спомни защо го беше мислила за свое семейство толкова много години. Вече му беше простила, че я изгони от бандата, още повече, че ако не беше станало така, тя вероятно нямаше да види Джереми никога повече. Направо го изуми, когато го помоли да я преведе по обсипаната с цветя пътека към олтара и да я предаде на младоженеца.

Луси също беше облечена в красива рокля и не спря да плаче по време на церемонията. Както и Евелин, разбира се. Самата Дани отрони няколко сълзи под прелестния воал, но това бяха сълзи на радост, докато изричаше клетвите, които щяха да я направят едно цяло с Джереми Малъри. Тя не получи уважавания съпруг, за който си мечтаеше, когато реши да си търси мъж, но получи много повече от това — най-желания мъж в цял Лондон и той беше само неин вече.

Той не я видя преди сватбата. Пристигна предната нощ, но нея я изпратиха да си легне рано, а на сутринта имаше много работа и тя беше заета. Когато застана до него пред олтара, той я видя за първи път от няколко седмици насам, така че нямаше нищо чудно, че когато ги провъзгласиха за съпруг и съпруга, целувката продължи необичайно дълго и дори леките покашляния, които се чува, не можаха да я прекъснат, та накрая се наложи баща му да го удари по гърба, за да го поздрави. Това едва не ги запрата и двамата на земята.

Всички Малъри бяха тук, без изключение и така Дани можа да се запознае с тези, които не беше виждала още. Включително и децата. Тя самата беше настояла те да присъстват. Семейство Малъри наистина се оказа доста по-голямо, отколкото си мислеше и сега тя беше една от тях. Още една от мечтите ѝ се беше сбъднала. Вече имаше голямо семейство. Всъщност, с Джереми и майка си беше постигнала всичките си цели, освен една и тя го спомена вечерта, докато лежах в

голямото господарско легло в собствената ѝ къща, наследствения дом на баща ѝ, който сега беше неин, докато не роди син и той не порасне достатъчно, за да претендира за къщата и титлата барон, която вървеше с имота.

Те вече бяха прекарвали заедно няколко часа, наваксвайки си за принудителната раздяла. Завивките бяха в пълен безпорядък. Тя се беше излегла на върху гърдите на Джереми и ръцете му плътно я обвиваха. Не беше ни най-малко уморена. Нито пък той.

— Ще трябва да проветрим това място. Все още е твърде задушно — казваше Джереми.

Дани се съгласи.

— Ами, току-що е почистено, а е било затворено през всичките тези години. — После се сепна и попита: — Искаш ли да живеем тук?

— Не — отвърна ѝ той и след дълга пауза я попита на свой ред. — А ти?

— Не, повече ми харесва твоята къща. Пък и много по-лесно се чисти.

Той рязко се изправи и се намръщи насреща ѝ.

— Да не си посмяла да почнеш да чистиш къщата пак, Дани! Сериозно. Дните ти с бърсалката за прах приключиха!

Тя му се усмихна, дръпна го надолу и пак се намести удобно отгоре му.

— Само те дразнех! Наясно съм с новото си положение.

Той измърмори:

— Дяволски добре стана, че аз не бях наясно, когато ти предложих да се омъжиш за мен. Иначе сигурно нямаше да го направя.

Сега пък тя се изправи рязко и настоя:

— Защо не?

— Защото, мила моя, майка ти изобщо нямаше да ми позволи да припаря до теб. Като не те познавам, как щях да се влюбя в теб. Щях все още да си се веселя с приятелите в блажено неведение, че никога няма да бъда щастлив без теб.

Тя се замисли над думите му за момент и после се засмя.

— Нямаше да те изгони, ако те опознаеше по-добре.

— Не бих разчитал на това, любима. Щеше просто да ме измери с поглед и да реши, че съм негодник и въобще не ставам за дъщеря ѝ.

Според нея, би трябвало да се стремиш към някой с величествена титла, нали разбираш, така разсъждават майките.

— Искан ми се сама да го разбера.

— Да разбереш какво?

— Как мислят майките. — После прошепна: — Искан дете, Джереми, твоето дете.

Той изстена, дръпна я обратно към себе си и силно я прегърна. Преди да я целуне, каза с дрезгав глас:

— Удоволствието ще е изцяло мое да удовлетвори това желание, Дани. Уверявам те!

— След като удоволствието ще е и мое, не може ли да порботим още тази нощ по въпроса?

— Тази нощ, утре, всеки божи ден, докато не започнеш да повръщаш сутрин, скъпо момиче.

— Аз няма да страдам от сутрешно неразположение. Майка ми каза, че не е имала такова, а също и нейната майка.

— Ни си го наследила, значи? Е, ето нещо, за което мога да благодаря на майка ти.

— Не си — каза Дани.

— А?

— Не си го наследила, значи? — грейна тя насреща му. — Ама наистина, чудесно е да те поправа и аз веднъж за разнообразие. — После го изимитира: — Истина, приятел.

Джереми избухна в смях.

Преводачи: cheetah, lindsey, pepetia, thefunfamily, 2008

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.